C:\Users\Plazma\Desktop\308\Burroughs_E_R-Tarzan-04.PDB

PDB Name: Burroughs_E_R-Tarzan-04
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.11.2003
Modification Date: 14.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Edgar Rice Burroughs

Tarzanův syn

Tarzan, svazek 4

Kapitola 1

Rozlehlými vodami Ugambi plul člun, hnán proudem. Jeho posádka užívala krátkého odpočinku po lopotném pádlování. Tři míle odtud kotvila mateřská loď Marjorie W., připravená vydat se na moře, jakmile budou všichni na palubě a jeřábem vytažen člun. Pozornost mužů oddávajících se dřímotě či klábosení náhle upoutalo cosi na severním břehu. Stála tu podivná lidská postava, úpěnlivě na ně křičící nakřáplou fistulí a šermující vyzáblýma rukama nad hlavou.
"Co je to zač?" zvolal jeden z námořníků.
"Běloch!" zamumlal jiný. "Zaberte, mládenci! Zajedeme ke kraji a podíváme se, co chce."
Když připluli blíž, spatřili vychrtlého muže, oděného do cárů. Po vpadlých, neštovicemi zohavených tvářích mu kanuly slzy. Něco drmolil nesrozumitelnou řečí.
"Hej, ty tam!" oslovil ho jeden z posádky. "Rozumíš anglicky?"
Muž přikývl a poté je kostrbatou angličtinou požádal, aby ho vzali s sebou a odvezli z této pustiny. Na palubě Marjorie W. pak vyprávěl svým zachráncům jímavý příběh o svém strádání a mukách, která zakusil za uplynulých deset let. O tom, jak se do Afriky dostal, pomlčel, nechávaje je předpokládat, že zapomněl, co se s ním dělo a co ho tak duševně i tělesně zlomilo. Neřekl dokonce ani své pravé jméno. Znali ho jako Michaila Sabrova. Nezdálo se, že by mohla existovat jakákoli podobnost mezi touto ubohou troskou a vitálním, byť jakkoli bezcharakterním Alexejem Pavlovičem.
Celých deset let uplynulo od chvíle, kdy Rus unikl osudu, který stihl jeho kumpána, ďábla v lidské podobě Nikolaje Rokova. Ne jednou, ale bezpočtukrát za tu dobu proklel Pavlovič svůj úděl, neboť zatímco Rokova zbavila smrt utrpení, stal se jemu život pravým peklem.
Do džungle odešel, jakmile se Tarzan a jeho šelmy dostali na palubu Kincaidu. Obával se, že ho budou pronásledovat a posléze dopadnou, nicméně mu nezbylo než zůstat v pralese, kde zakrátko padl do zajetí jednoho z kanibalských kmenů. Jen jakýsi podivný vrtoch zdejšího náčelníka zachránil Pavloviče před smrtí, aby ho vzápětí vystavil nepředstavitelné trýzni.
Násilím byl držen ve vesnici, vystaven posměchu a ústrkům od mužů, žen i dětí. Přesto nezemřel. Ani vlastní matka by pod touto znetvořenou maskou nepoznala svého syna. Kaštanové vlasy, které kdysi pokrývaly jeho hlavu, vystřídalo několik prořídlých žlutohnědých chomáčů. Na zkřivených nohou vlekl vratkými kroky neduživé tělo, nachýlené dopředu. Většinu zubů mu vytloukli jeho divocí páni. Dokonce i z jeho zlověstné povahy toho mnoho nezůstalo.
Námořníci ho vzali na palubu Marjorie W., nakrmili a napojili. Cítil se nyní poněkud lépe, avšak již nikdy nenabyl někdejší síly. Zbědovaná lidská troska - takového jej našli. A takovým zůstal až do své smrti, ačkoli ještě ve třiceti letech vypadal, že se ve zdraví dožije osmdesátky. V jeho mysli zbyla jen prázdná, slepá nenávist k člověku, jehož se s Rokovem marně snažili pokořit, a zlost na někdejšího kumpána, jemuž vlastně vděčil za všechna nedávná příkoří. Nenáviděl policii všude tam, odkud byl nucen uprchnout. Nenáviděl zákony, právo, nenáviděl vše. Život tohoto muže byl jakýmsi ztělesněním chorobné zášti. S lidmi, kteří ho zachránili, měl jen málo co do činění. Byl příliš slabý, aby pracoval, a natolik nevalný společník, že jej brzy ponechali vlastnímu osudu.
Marjorie W. byla najata skupinou bohatých průmyslníků. K jejímu vybavení patřila laboratoř a několik odborníků, jejichž úkolem bylo zjistit, zda se v těchto končinách nevyskytují některé suroviny, které jejich zaměstnavatelé dosud dováželi z Jižní Ameriky za přemrštěné ceny. O jaké suroviny šlo, nevěděl s výjimkou vědců nikdo. Stejně tak bylo známo jen tolik, že loď směřuje k jistému nejmenovanému ostrovu poblíž afrického pobřeží.
Tady Marjorie W. kotvila několik týdnů. Jednotvárnost života na palubě byla pro námořníky tvrdou zkouškou, a tak kapitán povolil výlety na břeh. Jednoho dne Pavlovič požádal, zda by mohl posádku doprovázet. I on se cítil unaven neměnným rytmem posledních dní.
Ostrov byl hustě zalesněn, neprostupná džungle se táhla až k pobřeží. Vědci se vydali hluboko do vnitrozemí, věnujíce se výzkumu. Vedlo je přesvědčení, že hledanou surovinu zde naleznou v hojném množství. Námořníci se oddali

rybaření, lovu a cestám po okolí. Pavlovič bloumal po břehu nebo odpočíval ve stínu mohutných stromů.
Jedenkrát, když se ostatní vzdálili, aby nalezli leoparda zastřeleného jedním z lovců, Pavlovič usnul. Náhle jej kdosi uchopil za rameno. Rus se vztyčil a spatřil mohutného opa, který seděl v podřepu vedle něho a se zájmem si jej prohlížel. Pavlovič se k smrti vyděsil. Očima hledal námořníky - ti však byli dobré dvě stovky yardů daleko. Opičák ho znovu zatahal za rameno, vydávaje přitom naříkavé zvuky. Zdálo se, že není nebezpečný.
Pavlovič se postavil a op jej následoval. Rus zamířil směrem k námořníkům a opičák se vydal za ním. Několikrát se přitom pokusil vzít muže za ruku. Konečně Pavlovič pochopil, že opičák nemá v úmyslu mu ublížit. Zvíře bylo zjevně zvyklé na přítomnost lidí. Náhle Rusa napadlo, že by mohl opičáka zpeněžit, a než dorazili k námořníkům, myšlenka se změnila v pevné rozhodnutí.
Sotva muži uviděli podivnou dvojici, blížící se přímo k nim, zůstali překvapeně stát. Op nejevil sebemenší známky ostychu. Bral námořníky za ramena a pátravě si je prohlížel. Poté se vrátil k Pavlovičovi. Z jeho výrazu i chování bylo možno vyčíst jisté zklamání.
Muži byli nadšeni. Shlukli se kolem a zahrnuli Pavloviče přívalem otázek o jeho podivném příteli. Rus však neustále opakoval jedinou větu: "Ta opice je moje! Ta opice je moje!"
Rozladěn Pavlovičovými monotónními replikami, pokusil se jeden z námořníků o vtip. Obcházeje veleopa, píchl jej náhle do zad vlásenkou. Jako blesk vrhlo se zvíře po svém trýzniteli a z přítulného dobráka se stal rozlícený běs. Široký úsměv na námořníkově tváři ztuhl do výrazu nelíčené hrůzy.
Pokusil se vyhnout dlouhým tlapám, které se po něm sápaly. Nepodařilo se mu to, a proto vytáhl z opasku nůž. Jediným pohybem vytrhl opičák svému protivníkovi zbraň a odhodil ji stranou. Vzápětí se jeho žlutavé tesáky zaryly do námořníkova ramene.
S holemi a dýkami postavili se muži šelmě, zatímco Pavlovič poskakoval kolem a pronikavým výskotem se domáhal ukončení bitky. Představa snadno nabytého bohatství se začala rozplývat.
Veleop rozhodně neměl v úmyslu stát se obětí lidské přesily. Odskočil od námořníka, jenž celou šarvátku vyvolal, setřásl z mohutných plecí další dva útočníky, kteří jej napadli zezadu, a mocnými údery obrovských tlap počal srážet jednoho muže za druhým, uskakuje sem a tam s mrštností malé opičky.
Potyčku zahlédl také kapitán a jiný námořník. Pavlovič spatřil oba muže, jak přibíhají s nabitými revolvery, následováni dalšími členy posádky. Veleop se zastavil, obhlížeje spoušť, kterou způsobil. Zda se připravuje odrazit nový útok či zaútočit sám, nedokázal Pavlovič odhadnout. Věděl však, že jakmile se oba námořníci ocitnou zvířeti na dostřel, skoncují s ním, pokud tomu sám co nejrychleji nezabrání.
Opičák neučinil jediný pohyb, aby Rusa napadl, ale ani tak si Pavlovič nemohl být zcela jist, že se nic nemůže přihodit, přiblíží-li se k šelmě zmítané zuřivostí. Na okamžik váhal - pak však před ním znovu vyvstala lákavá vidina blahobytu, k němuž by mu op mohl dopomoci, a vykročil. Již se viděl v jedné ze světových metropolí.
Kapitán na něho zavolal, aby ustoupil, neboť chtěl po zvířeti vystřelit. Pavlovič, ač se mu vlasy ježily hrůzou, učinil však pravý opak. Přistoupil k opičákovi a uchopil ho za tlapu.
"Pojď," vyzval šelmu, pokoušeje se ji odvléci z dostřelu námořníků, kteří jeho počínání sledovali s očima široce rozevřenýma úžasem. Op se podvolil a nechal se vést. Nezdálo se, že by chtěl Rusa napadnout. Několik kroků od podivného páru se objevil kapitán.
"Ustupte, Sabrove," nařídil. "Pošlu tu bestii tam, kde už nikomu neublíží!"
"Nebyla to jeho vina, kapitáne," hájil opičáka Pavlovič. "Nedělejte to, prosím vás. Vaši muži ho napadli první. Podívejte, je docela klidný. A je můj! Nenechám ho zabít!" dodal, sotva si představil, jak v Londýně utrácí peníze, které za opici utrží.
Kapitán svěsil ruku se zbraní.
"Tak moji lidé tu potyčku začali…" opakoval. "Jak se to stalo?" otočil se k námořníkům.
"Byl to Simpson," řekl jeden z mužů. "Píchnul tu vopici zezadu jehlicí, a to pitomý zvíře se na něj vrhlo. Nás vostatní si vzal na pomoc - to mu přece nemůžete mít za zlý!"
Kapitán se podíval na Simpsona, který nasadil provinilý výraz. Pak počal kolem opa obcházet, jako by chtěl zjistit míru jeho hněvu. Pro jistotu však držel prst na spoušti. Slova, která k němu pronášel, zněla chlácholivě. Jakmile se přiblížil na dosah, opičák se zvedl a kolébavou chůzí mu vyšel vstříc, maje v očích tyž zkoumavý výraz, jímž od samého počátku přeměřoval každého z námořníků. Těsně před kapitánem se zastavil, položil mu ruku na rameno a zvědavě si ho prohlížel. Pak se zatvářil zklamaně, povzdechl a vrátil se k Pavlovičovi. Usedl do podřepu a o své okolí ztratil jakýkoli zájem.
Když posléze všichni odplouvali na palubu Marjorie W., byl opičák s Pavlovičem. Kapitán neměl žádných námitek, a tak byl zvířecí pasažér přijat za člena posádky. Sotva se ocitl na lodi, počal si prohlížet nové tváře, projevuje znovu a znovu totéž zklamání.
Námořníci i vědci vedli o zvířeti živou debatu. Nebyli však schopni vysvětlit jeho záhadné počínání, setkal-li se s někým novým. Kdyby byl nalezen na pevnině nebo na jiném místě než neznámém ostrově, mohli by se domnívat, že byl kdysi ochočen člověkem - to se ale zdálo nemožné, neboť jeho rodiště nebylo obydleno. Jako by neustále kohosi hledal. Během prvních dnů zpáteční cesty jej často přistihli, jak slídí po nejrůznějších místech paluby. Jakmile si však prohlédl všechny cestující, uchýlil se k naprosté netečnosti. Dokonce ani sám Rus ho již příliš nezajímal, a to ani tehdy, nesl-li mu jídlo. Přesto se ke všem choval přátelsky a nikdy nikoho nenapadl. Většinu času trávil na přídi, dívaje se k obzoru, jako kdyby měl nějaký zvláštní důvod dovědět se, zda loď zakotví v některém dalším přístavu a on bude moci dál pátrat po tom, koho hledá.
Ať tak či onak, byl Ajax - jak ho nazvali - označen za nejpozoruhodnější opici, kterou kdo kdy viděl. Nebyla to však jen inteligence, čím poutal pozornost - také jeho vzrůst a tělesné proporce byly mimořádné. Byl zřejmě již dosti starý, leč

ani věk mu neubral na síle.
Konečně Marjorie W. dorazila k anglickým břehům. Členové posádky, majíce slitování s bědnou troskou, kterou nalezli v pralese, poskytli Pavlovičovi něco peněz do začátku a popřáli jemu i Ajaxovi hodně zdaru. V přístavu i cestou do Londýna měl Rus s opičákem plné ruce práce. Každou novou tvář si veleop musel prohlédnout zblízka a vyvolával tím ve svém okolí paniku a strach. Nakonec, snad smířen s tím, že toho, koho hledá, již nenalezne, propadl apatii a po kolemjdoucích se otáčel stále méně často.
V Londýně se Pavlovič okamžitě vydal za jedním ze slavných drezérů. Ten byl Ajaxem přímo nadšen a uvolil se opičáka vycvičit, aby mohl vystupovat na veřejnosti. Jeho majitel si již mnul ruce nad budoucími zisky…
A tak se Ajax dostal do Londýna a jeho příchodem byl ukován první článek v řetězu okolností, které měly ovlivnit životy mnoha lidí.

Kapitola 2

Pan Harold Moore byl úctyhodný mladý muž s kamenným výrazem ve tváři. Působil seriózním dojmem, a proto mu byla svěřena výchova syna jednoho britského šlechtice. Jelikož ale cítil, že jeho snažení nevede ke kýženým výsledkům, jaké oba rodiče předpokládali, rozhodl se tuto závažnou skutečnost sdělit chlapcově matce.
"Ne, že by nebyl chytrý," řekl. "Kdyby tomu tak bylo, nedoufal bych v úspěch. Proto jsem ochoten vynaložit veškeré úsilí, abych zjemnil jeho mravy. Problémem je, že je inteligentní a učí se velmi rychle - jen málokdy chybuje. Musím však říci, že o cokoli, co se týká studia, projevuje pramalý zájem. Každý úkol splní jako nutné zlo a co nejrychleji. Jediným, co ho baví, je tělesné cvičení a četba čehokoli o divokých šelmách a necivilizovaných krajích. Příběhy ze života zvířat na něho hluboce působí. Celé hodiny dokáže vysedávat nad knihou některého z afrických badatelů. Několikrát jsem jej přistihl, jak četl v noci pod přikrývkou Hagenbeckovu knihu o lidech a šelmách."
Chlapcova matka začala nervózně poklepávat nohou po předložce ke krbu.
"Není vám to příjemné, že?" poznamenala.
Pan Moore zrozpačitěl.
"Eh… pokoušel jsem se mu knížku odebrat," odpověděl a jeho bledou tvář polil ruměnec, "ale …váš syn je na svůj věk poněkud více temperamentní…"
"Nenechal vás, abyste mu ji vzal?" ptala se matka.
"Nenechal," souhlasil vychovatel. "Příroda jej k tomu dokonale obdařila. Trval na tom, že on je gorila a já šimpanz, který mu krade potravu. Skočil po mně s divokým křikem, jaký jsem dosud neslyšel. Zdvihl mě nad hlavu a smýkl se mnou na pohovku. Pak počal dělat posunky, které měly zřejmě znamenat, že se mě chystá zakousnout, a konečně se nade mnou postavil a vydal jakýsi nesrozumitelný skřek, o němž mi prozradil, že to je vítězné volání opičího samce. Odnesl mě ke dveřím, vystrčil ven a zamkl za sebou."
Na chvíli zavládlo mlčení, které posléze přerušila výrostkova matka.
"Je nezbytně nutné, pane Moore," řekla, "abyste učinil vše, co je ve vašich silách, a nechal mu zajít chuť na podobné výstřelky."
Náhle se od okna ozval pronikavý výkřik, který oba polekal. Pokoj byl ve druhém patře. Přímo proti oknu stál mohutný strom, jehož jedna větev dosahovala až k parapetu. A na té se nyní objevil předmět jejich rozhovoru - vytáhlý, urostlý chlapec, balancující na haluzi s neuvěřitelnou obratností a vydávající hlasité zvuky bujarého veselí, sotva uviděl vyděšené tváře svých opatrovníků.
Matka i vychovatel pospíšili k oknu. Nebyli však ještě ani v půli cesty, když chlapec seskočil na parapet a ocitl se v místnosti.
"Divoký muž z Bornea se právě vrátil do města," zvolal, předváděje válečnický tanec mezi vyděšenou matkou a pohoršeným vychovatelem. Když dokončil své křepčení, objal matku a políbil ji na tvář.
"Mami," pokračoval, "je tu nějaký krásný cvičený opičák, kterého ukazují v divadle. Willie Grimsby ho včera večer viděl. Říkal, že umí všechno, jenom nemluví. Jezdí na kole, jí vidličkou a nožem, počítá do deseti a dělá ještě spoustu jiných věcí. Smím se na něj jít taky podívat? Mami, prosím tě, dovol mi to!"
Matka pohladila chlapce po tváři a zavrtěla hlavou.
"Ne, Jacku," řekla. "Víš, že neschvaluji podobná představení."
"Proč ne, mami?" naléhal chlapec. "Všichni kluci můžou, a můžou i do zoo, jen ty mi to nikdy nedovolíš! Všichni si budou myslet, že jsem holka nebo maminčin mazánek. Tati, tati, můžu jít?!"
"Kam?" tázal se právě přicházející otec.
"Chce jít do divadla, podívat se na cvičenou opici," řekla matka, tváříc se přísně.
"Na Ajaxe?"
Chlapec přikývl.
"Dobrá, nic ti nevyčítám," pokračoval otec. "I já bych ho docela rád viděl. Slyšel jsem, že je velmi pěkný a na opici nezvykle veliký. Pojďme všichni, Jane! Co tomu říkáš?" A otočil se ke své manželce. Ta jen pokrčila rameny a zeptala se pana Moora, zda není čas probrat učivo na zítřejší vyučování.
Když chlapec a jeho vychovatel odešli, obrátila se ke svému muži.
"Johne," řekla, "Je třeba něco udělat s Jackovým chováním. Obávám se, že je zdědil po tobě. Sám z vlastní zkušenosti víš, jak silný je hlas divočiny a jak i u tebe samého vyvolá někdy touhu vrátit se do džungle. A víš také lépe než kdokoli jiný, co všechno by Jacka čekalo, kdyby se nechal zlákat třeba nějakou cestou do Afriky!"
"Pochybuji, že by lásku k divočině zdědil po mně," namítl muž, "neboť nepředpokládám, že něco takového přechází z otce na syna. Někdy se mi zdá, Jane, že ve své starostlivosti o Jackovu budoucnost to s těmi zákazy přeháníš. Jeho

láska ke zvířatům - například touha vidět cvičeného opičáka - není u normálního, zdravého chlapce jeho věku ničím neobvyklým. To, že chce vidět Ajaxe, neznamená, že si jednou vezme za ženu opici. A i kdyby - nemáme právo ho za to hanět." A John Clayton, lord Greystoke, objal svou ženu, usmívaje se v dobré náladě, aby ji vzápětí políbil. Pak pokračoval ve vážnějším tónu:
"Nikdy jsi Jackovi nevyprávěla o mém předešlém životě, ani jsi to nedovolila mně samotnému. Myslím, že to byla chyba. Kdybych mu byl mohl předat zkušenosti Tarzana z rodu Opů, jistě by ztratil nejednu iluzi o romantickém kouzlu života v džungli, kterému podlehne každý, kdo ho zná jen z knížek. Mohl si ode mě vzít ponaučení, ale teď, kdy touží divočinu navštívit, řídí se výhradně vlastním citem."
Lady Greystoková jen potřásla hlavou.
"Ne, Johne," nesouhlasila, "nikdy nesvolím, aby Jack myslel na život v pralese, od něhož ho chceme uchránit."
Debata byla odročena na druhý den, kdy do ní zasáhl i sám Jack.
"Proč," zeptal se, udeřiv hřebík přímo na hlavičku, "se nemůžu jít na Ajaxe podívat?"
"Tvá matka nesouhlasí," odpověděl otec.
"A ty souhlasíš?"
"To není důležité," uhnul lord Greystoke. "Stačí, že tvá matka je proti."
"Půjdu se na něho podívat," prohlásil hoch po chvíli usilovného přemýšlení. "Nejsem jiný než Willie Grimsby a ostatní kluci, kteří ho už viděli. Nic se jim při tom nestalo, a ani mně se nic nestane. Mohl bych jít, a ty bys to nevěděl - ale neudělám to. A tak ti říkám předem, že se půjdu na Ajaxe podívat."
V chlapcové tónu nebyla neúcta či drzost - jen oznámil, co udělá. Otec se nemohl ubránit úsměvu.
"Obdivuji tvou upřímnost, Jacku," řekl. "Dovol, abych i já byl upřímný. Půjdeš-li se na Ajaxe podívat bez dovolení, potrestám tě. Nikdy jsem tě neuhodil, ale varuji tě - jestli matku neposlechneš, udělám to."
"Ano, pane," odpověděl chlapec. "Řeknu vám, až se půjdu na Ajaxe podívat."
* * *
Pokoj pana Moora sousedil přímo s pokojem jeho mladého žáka a bylo vychovatelovým zvykem Jacka každý večer zkontrolovat, zda se již ukládá ke spánku. Onoho dne cítil zvláště naléhavou potřebu tuto svou povinnost splnit, neboť se právě vrátil z porady s chlapcovými rodiči, kladoucími mu na srdce, aby Jackovi v návštěvě divadla zabránil. Když kolem půl desáté večer otevřel dveře Jackova pokoje, zůstal překvapeně stát, protože spatřil budoucího lorda Greystoka, oblečeného do vycházkových šatů, jak se plíží po okenní římse. Pan Moore se rozběhl za ním. Sotva ho chlapec zahlédl, uvědomil si, že je odhalen, a seskočil zpátky do místnosti, jako by se vzdával svého původního záměru.
"Kam jdete?" vyrazil ze sebe vychovatel, lapaje po dechu.
"Jdu se podívat na Ajaxe," odpověděl chlapec.
"Ale to je překvapení!" zvolal pan Moore. Netušil však, co jej čeká. Než se nadál, chlapec k němu přiskočil, uchopil ho kolem pasu a mrštil jím na pohovku. Vychovatelova tvář se zabořila do měkkého polštáře.
"Buďte zticha," poručil vítěz, "nebo vás udusím!"
Pan Moore se pokusil o odpor, leč marně. Kromě jiného zdědil totiž Jack po svém otci i obrovskou sílu. S vychovatelem si mohl dělat, co chtěl. Usedl mu obkročmo na záda, roztrhl prostěradlo a svázal jej. Poté ho obrátil a vložil mu do úst roubík, promlouvaje k němu hlubokým hlasem:
"Jsem Waja, náčelník kmene Wajů," vysvětloval, "a vy jste Mohamed, arabský šejch, který chtěl povraždit mé lidi a ukrást moji slonovinu." A počal přitom vychovateli ohýbat prsty. "Ohó, bídný zloději! Konečně jsem tě dostal! Teď odejdu, ale vrátím se!"
A Tarzanův syn proběhl místností, seskočil otevřeným oknem a zmizel na ulici.
Pan Moore se svíjel na posteli a snažil se vyprostit. Měl pocit, že se zadusí, nepřijde-li mu někdo rychle na pomoc. Házel sebou, šílený hrůzou, a spadl z postele. Náhlý otřes a bolest způsobená pádem ho přiměly střízlivě uvažovat. Zatímco ještě před malou chvílí byl cele opanován bezuzdným strachem, ležel nyní klidně, hledaje v duchu východisko ze svízelné situace. Konečně ho napadlo, že místnost, kde předtím rozmlouval s manželi Greystokovými, je přímo pod pokojem jejich syna. Zároveň si ale uvědomil, že od chvíle, kdy odešel, uplynula již dlouhá doba a není vyloučeno, že nejsou doma.
Zdálo se mu, že o své vysvobození bude bojovat celou věčnost. Jediné, co mohl učinit, bylo upoutat na sebe pozornost. Po mnoha neúspěšných pokusech se mu konečně podařilo zaujmout polohu, v níž se dokázal opřít špičkou boty o dveře. Pohyb opakoval několikrát, až zaslechl kroky, ozývající se na schodišti. Následovalo slabé zaklepání. Pan Moore se pokusil přitlačit - jiným způsobem odpovědět nesvedl. Po chvíli ticha se klepání opakovalo. Pan Moore znovu kopl do dveří. Což se nikdy neotevřou? Kdyby se tak o ně mohl opřít rameny! Lopotně se převalil blíž. Klepání nyní zesílilo a po něm se ozvalo:
"Pane Jacku?!"
Byl to jeden ze sluhů. Pan Moore jej poznal po hlase. Ze všech sil vyzval přes roubík osobu za dveřmi, aby vstoupila. Poté muž zaklepal ještě silněji a zavolal chlapcovo jméno. Když se mu nedostalo odpovědi, otočil klikou. Vychovateli přeběhl mráz po zádech. Dveře byly zamčeny! Slyšel sluhu, jak ještě několikrát zkouší otevřít a pak odchází. Počaly jej obestírat mrákoty.
* * *
A zatím Jack se v divadle bezstarostně bavil. Když přišlo na řadu číslo s Ajaxem, byl u vytržení. Seděl v lóži, opřen o zábradlí, a široce rozevřenýma očima hltal každý pohyb mohutného opičáka. Jeho rozzářené tváře si brzy povšiml Ajaxův drezér. A protože k opičákovým nejlepším číslům patřila návštěva v publiku během představení, rozhodl se poslat svého svěřence přímo za chlapcem. Nepochybně se poleká, až se k němu přiblíží velká chlupatá šelma!

Když nadešel čas a opičák se opět objevil před kulisami, snažil se cvičitel upoutat jeho pozornost na mladíka, který seděl sám v lóži. Mohutným skokem přenesl se veleop z jeviště přímo k chlapci. Pokud se však drezér domníval, že se mladík poleká a diváci se na jeho účet pobaví, mýlil se. Chlapec se rozzářil šťastným úsměvem a vztáhl ke zvířeti ruce. Veleop jej uchopil za rameno a dlouze se na něho zadíval. Hoch jen pohodil hlavou a začal k němu tiše promlouvat. Dosud nikdy si Ajax nepřehlížel cizího člověka tak dlouho. Zdálo se, že je rozrušen. Tváří v tvář chlapci vydával tlumené zvuky a vzápětí ho pohladil. Bylo to vůbec poprvé, kdy učinil něco podobného. Pak se vtěsnal do lóže a přitiskl se k mladíkovi.
Diváci byli nadšeni. A co teprve tehdy, když cvičitel počal opičáka přemlouvat, aby opustil lóži! Ředitel podniku, netrpělivý z toho, že se číslo protahuje, vyzýval drezéra, aby si pospíšil. Sotva krotitel vstoupil do lóže, aby odtud zvíře odvedl, narazil na vyceněné tesáky a výhružné mručení. Diváci se náramně bavili, odměňujíce celý výstup potleskem. Doslova salvy smíchu vyvolávaly marné drezérovy i ředitelovy pokusy přimět opičáka k poslušnosti.
Uvědomiv si, že podobná vzpoura by mohla v budoucnu ohrozit představení, odebral se drezér posléze do své šatny pro bič. Jakmile jím však Ajaxovi pohrozil, měl v tom okamžiku proti sobě hned dva nepřátele, neboť chlapec vyskočil, popadl židli a postavil se po bok opičákovi, připraven jej bránit. Úsměv z jeho tváře nadobro zmizel a v šedých očích se objevily blesky. Za chlapcem se tyčil naježený opičák a vrčel, chystaje se k boji. Co vše se v tu chvíli mohlo přihodit, lze jen těžko domyslet - že by však drezér nedopadl dobře, bylo zřejmé z odhodlaného postoje obou jeho protivníků.
* * *
Sluha, brunátný ve tváři, vtrhl do knihovny Greystokových a oznamoval, že našel Jackův pokoj zamčený a na opětovné klepání se mu nedostalo jiné odpovědi než občasného kopnutí do dveří a zvuku připomínajícího pohyb lidského těla po podlaze.
John Clayton pospíšil nahoru, následován manželkou a sluhou. Zavolal na chlapce jménem. Protože nikdo neodpovídal, opřel se vší silou do dveří. Kovové veřeje zapraskaly a povolily. Cesta do pokoje byla volná.
Na prahu leželo bezvládné tělo pana Moora. John Clayton skočil dovnitř a rozsvítil. Zvedl vychovatele, zbavil jej roubíku a přivedl k sobě.
"Kde je Jack?" byla jeho první otázka. Pak si vzpomněl na lidi typu Nikolaje Rokova a dodal: "Kdo vám to udělal?"
Pan Moore se ztěžka postavil na nohy, těkaje pohledem po místnosti. Postupně si začal vybavovat, co se stalo.
"Vzdávám se svého místa, pane," začal. "Pro svého syna nepotřebujete vychovatele, nýbrž krotitele dravých šelem."
"Kde ale je?" ptal se pán domu.
"Šel se podívat na Ajaxe."
Tarzan jen stěží potlačil úsměv. Když zjistil, že vychovatelovo leknutí je větší než újma na jeho zdraví, vsedl do auta a vydal se k proslulému zábavnímu podniku.

Kapitola 3

Zatímco krotitel, bič zvednutý nad hlavou, na okamžik váhal, má-li vstoupit do lóže, kde proti němu stáli chlapec a opičák, objevil se za ním vysoký urostlý muž a bez váhání tak učinil za něho. Když spatřil příchozího, mladík znachověl ve tváři.
"Táto!" vykřikl. Také veleop zbystřil pozornost. Pojednou přiskočil k cizinci a z hrdla se mu linuly vzrušené skřeky. Muž stál jako přimražený.
"Akut!" zvolal.
Chlapec hleděl střídavě na otce a na opičáka ve zjevném zmatku. Cvičiteli poklesla čelist, jakmile lord Greystoke začal vydávat podivné zvuky, jako by jimi opičákovi cosi sděloval. A zatím zpoza dekorací pozoroval celý výjev shrbený, zmrzačený stařec. Křečovitě škubal nevzhlednou tváří, jsa očividně rozrušen.
"Dlouho jsem tě hledal, Tarzane," řekl Akut v řeči opů, "a teď, když jsem tě našel, vrátím se s tebou do džungle a budu tam žít."
Muž pohladil opičáka po hlavě. Vzpomněl si na africký prales, kde mu tato mohutná šelma stála po boku. Opět viděl před sebou Mugambiho s jeho smrtonosným kyjem, hrozného Sheetu s vyceněnými tesáky a naježenými vousy a divoké Akutovy soukmenovce. Povzdechl si. Znovu se ho zmocnila touha po džungli! Kdyby se tak mohl vrátit alespoň na jediný měsíc a zase ucítit na nahém těle dotek listí v korunách a vdechnout vůni tlející vegetace! Slyšet tiché kroky šelmy plížící se porostem! Lovit! Ta představa byla okouzlující! Zároveň však před ním vyvstal ještě jeden obraz - dívka s půvabnou tváří, dosud mladá a krásná. Přátelé, domov a syn. Pokrčil mohutnými rameny.
"To nejde, Akute. Nemohu s tebou. Ale ty se vrátíš! Ty nemůžeš být šťasten tady, já tam."
Drezér učinil krok dopředu. Veleop vycenil zuby.
"Jdi s ním, Akute," řekl Tarzan. "Přijdu tě zítra navštívit."
Zvíře se poslušně vydalo za cvičitelem, který Tarzanovi ochotně sdělil, kde je zítra Ajax se svým majitelem k zastižení.
Lord Greystoke se otočil k synovi.
"Pojď," vybídl jej a společně opustili divadlo. Nasedli do limuzíny a oba chvíli mlčeli. Konečně chlapec přerušil ticho.
"Opičák tě zná," řekl, "a ty jsi s ním mluvil jeho řečí. Jak ses jí naučil?"
A tehdy, vůbec poprvé, vyprávěl lord Greystoke synovi o svém dřívějším životě v džungli - o smrti svých rodičů, o tom, jak jej vychovala opičí samice Kala, i o nebezpečích a nástrahách pralesa a velkých šelmách, plížících se dnem i nocí za kořistí. O obdobích sucha, deštích, hladu, zimě i horku. O strachu a strádání. Nezamlčel ničeho a doufal, že bude-li chlapec znát pravdu, přestane po džungli toužit. Zapomněl však na to nejdůležitější - že onen chlapec, naslouchající dychtivě jeho vyprávění, je synem Tarzana z rodu Opů.
Poté co byl Jack uložen do postele, vylíčil John Clayton své manželce vše, co se odehrálo toho večera v divadle, a

zároveň přiznal, že syna seznámil se svým předchozím životem. Matka, která dávno předtím věděla, že se hoch stejně jednou vše dozví, jen pohodila hlavou. Doufala, že touha, která dosud neopustila Tarzana, konečně opustila mladého Jacka Claytona.
Příštího dne se Tarzan vydal za Akutem. Ačkoli jej chlapec prosil, aby mohl jít s ním, otec nesvolil. U vědomí Akutova přání se zeptal majitele, zda by opičáka neprodal. Pavlovič však veškeré nabídky odmítl se slovy, že si vše musí promyslet.
Když se otec vrátil, byl Jack velmi zvědav, jak pořídil. Navrhl otci, aby Ajaxe koupil a přivedl k nim domů. Lord Greystoke byl tím nápadem překvapen. Vysvětlil Jackovi, že má skutečně v úmyslu opičáka koupit, ale ne proto, aby zůstal u nich, nýbrž aby se vrátil zpátky do Afriky. Chlapec okamžitě požádal o svolení Ajaxe navštívit. I tentokrát otec odmítl. Mladík více nenaléhal - stačilo mu, že zná adresu, na které opičáka najde.
Dva dny poté naskytla se Jackovi příležitost oklamat nového vychovatele, který zaujal místo nešťastného pana Moora, a po usilovném pátrání v jedné londýnské čtvrti, kde dosud nikdy nebyl, konečně objevil nízký přístěnek, v němž přebýval Ajaxův majitel. Stařec mu sám přišel otevřít, a když slyšel, že chlapec přichází navštívit jeho čtvernohého svěřence, pustil jej dovnitř a uvedl do malé místnosti, kterou veleop obýval.
Kdysi působil Pavlovič dojmem světáka - leč dlouhá léta strávená mezi africkými kanibaly ho zbavila i těch posledních společenských návyků. Ruce měl nemyté, poslední zbytky vlasů nečesané. V jeho pokojíku byl hrozný nepořádek. Když chlapec vstoupil, spatřil opičáka, krčícího se na pryčně pokryté změtí zatuchlých přikrývek. Jakmile uviděl příchozího, seskočil veleop na zem a rozběhl se mu vstříc. Hostitel, který hned hocha nepoznal a dostal strach, že opičák zamýšlí cosi nekalého, si stoupl mezi ně a zvířeti nařídil, aby se vrátilo na lůžko.
"Neubliž mi!" zvolal chlapec. "Jsme kamarádi. I s tátou je Ajax kamarád. Poznali se v džungli. Můj táta je lord Greystoke. Neví, že jsem tady. Matka mi to zakázala, ale chtěl jsem Ajaxe vidět. Dám vám peníze, když mě necháte přijít častěji."
Při slovech o chlapcově otci přivřel Pavlovič oči. Od chvíle, kdy uviděl Tarzana v divadle, myslel na pomstu. Jako každý slaboch přičítal vinu za vlastní nezdary jiným. Znovu si vybavoval všechny střety s mužem, kterého chtěli s Rokovem sprovodit ze světa. Zpočátku nevěděl, jak se pomstít a sám vyváznout bez úhony. Teď si uvědomil, že právě Jack je Tarzanovým nejcitlivějším místem. Proto se rozhodl získat chlapcovu důvěru a v pravý okamžik jí využít ve svůj prospěch. Jakmile se dověděl, že hoch má zakázáno navštěvovat dokonce i zoologickou zahradu a že musel svázat svého vychovatele, aby se dostal do divadla na Ajaxovo vystoupení, pochopil, že se jeho rodiče obávají, aby neměl podobné sklony jako kdysi otec.
Proto ochotně svolil ke chlapcovým návštěvám. Vyprávěl historky z džungle a nechával často oba přátele o samotě. Zakrátko s údivem zjistil, že se spolu dorozumějí, neboť Jack se záhy naučil celé řadě výrazů z primitivní mluvy veleopů.
Několikrát přišel na návštěvu i sám lord Greystoke. Nijak neskrýval svůj záměr zvíře koupit a posléze starci prozradil, že jej k tomu vede nejen snaha vrátit opičákovi svobodu, ale i manželčina obava, aby důvěrná známost s Ajaxem neprobudila v synovi tytéž touhy, jaké ještě donedávna ovládaly jeho otce.
Během těchto rozmluv zosnoval Pavlovič plán své pomsty, a proto nakonec souhlasil s částkou, která mu měla být vyplacena v den, kdy bude opičák naloděn na parník vyplouvající z Doveru do Afriky.
Nabídku lorda Greystoka přijal ze dvou důvodů. Nijak to nehatilo jeho plány, a pak - zatoužil po penězích, neboť z Ajaxe jich mnoho nekynulo. Zdálo se, že op se uvolil opustit domovinu a vydávat se na odiv jen proto, aby znovu našel svého někdejšího přítele a pána - a sotva se tak stalo, neměl proč se dál ukazovat. Od chvíle, kdy se objevil Tarzan, jej nic nepřimělo vstoupit znovu na jeviště. Jednou se o to drezér pokusil násilím - a byl nakonec rád, že vyvázl životem. Zachránil se jen díky tomu, že v šatně zůstal s Ajaxem mladý lord Greystoke, který zvíře uklidnil.
Po dohodě o penězích Pavlovičova touha po pomstě ještě vzrostla, jelikož vše, co zakusil, přičítal tento muž právě Tarzanovi. Dokonce přesvědčil sám sebe, že Tarzan opičáka navedl, aby přestal vystupovat na divadle. Rusovy přirozené sklony k špatnosti byly nyní umocňovány i zuboženým stavem. Z vypočítavého a inteligentního ničemy se stal nebezpečný šílenec. Nicméně jeho plán byl tak dobře vymyšlený, že jím mohl dosáhnout svého cíle. Byl si jist, že lord Greystoke splní svůj slib a za opičáka zaplatí. Věděl také, kde je Tarzan nejzranitelnější. V tom byl jeho plán stejně primitivní jako krutý a postrádal někdejší rafinovanosti. Zaručoval však svému osnovateli bezúhonnost, neboť vinu bylo možno svalit na Akuta. I on měl být totiž potrestán za to, že svému pánu přestal vydělávat peníze.
Pavlovičovi hrálo vše do rukou. Snad tomu osud chtěl, aby Jack náhodou vyslechl rozhovor svých rodičů, v němž lord Greystoke sděloval své ženě, jaké kroky učinil, aby se opičák dostal zpět do své džungle. Hoch hned začal na oba naléhat, aby zvíře vzali domů a ponechali si je. Lord Greystoke nenamítal, leč lady Jane se bála na cokoli podobného pomyslet. Chlapec matku prosil, avšak bezvýsledně. Nakonec se smířil s tím, že Ajax musí zpátky do Afriky a on do školy.
Onoho dne již Rusa nenavštívil. Rozhodl se, že volna využije jinak. Za ušetřené peníze nakoupil nejrůznější zbytečnosti, které nepozorovaně dopravil do svého pokoje. Příštího rána, jakmile otec odešel, se znovu vypravil k Pavlovičovi. I když vůči starci neměl nedůvěru, přesto se mu bál svěřit, domnívaje se, že mu odmítne pomoci nebo vše vyzradí jeho otci. Místo toho požádal o dovolení Ajaxe doprovázet do Doveru. Jako důvod uvedl, že chce starci ušetřit namáhavou cestu a nechat jej vydělat ještě pár liber.
"Víte," řekl mu, "nikdo se nic nedoví. Všichni si budou myslet, že jsem odjel odpoledním vlakem do školy. Já ale přijdu sem, vezmu Ajaxe do Doveru a vrátím se o den později. Nikomu se nic nestane, a já budu mít na Ajaxe dost času, než ho odvezou."
To se Pavlovičovi hodilo. Kdyby jen tušil, co chlapec zamýšlí, nepochybně by upustil od vlastních záměrů a ještě by Jackovi pomohl!

Odpoledne téhož dne rozloučili se lord a lady Greystokovi na nádraží se synem a viděli jej, jak se pohodlně usadil v kupé první třídy. Sotva odešli, hoch vzal zavazadla, vystoupil z vlaku a před nádražím vyhledal nejbližší drožku. Drožkáře vyzval, aby ho zavezl na Rusovu adresu.
Když dojeli na určené místo, byla již tma. Pavlovič jej očekával, přecházeje netrpělivě sem a tam po pokoji. Opičák byl připoután pevným provazem k pelesti - bylo to poprvé, co ho Jack viděl takto bezmocného. Podíval se nechápavě na svého hostitele, který mu hned počal vysvětlovat, že zvíře zřejmě vycítilo, co je čeká, a mohlo by se pokusit o útěk. Přitom si nervózně pohrával s provazem opatřeným na jednom konci smyčkou. Bylo vidět, že stařec nemá v pokoji stání. Tvář mu zbrunátněla a neustále cosi brebentil. Chlapec jej v takovém stavu dosud neviděl.
Konečně se Pavlovič zastavil, udržuje od opičáka uctivou vzdálenost.
"Pojď sem," řekl chlapci, "ukážu ti, jak opici svázat, kdyby ti cestou chtěla utéci."
"To není třeba," odpověděl mladík. "Ajax udělá, co mu řeknu."
Stařec rozzlobeně zadupal.
"Pojď sem, když ti říkám!" opakoval. "Jestli neposlechneš, nepojedeš s opičákem do Doveru. Nehodlám odpovídat za to, až ti uteče!"
Hoch přistoupil s úsměvem k Rusovi.
"Otoč se zády!" poručil Pavlovič, "abych ti mohl ukázat, jak Ajaxe spoutat!"
Chlapec uposlechl a dal ruce dozadu. V té chvíli stařec přiskočil a svázal mu je pevně k sobě. Jakmile byl hoch bezmocný, Pavlovič změnil chování. Se zlostným zaklením zatočil svým vězněm a smýkal jím o zem, poklekaje mu na prsa. Opičák přivázaný k posteli zlostně vrčel a snažil se vyprostit z pout. Chlapec ani nehlesl. Zachoval chladnokrevnost zděděnou po otci. Pavlovič jej uchopil za hrdlo a zašklebil se.
"Tvůj otec mě zničil," zamumlal. "A já se mu teď pomstím! Bude si myslet, že to udělal opičák. Řeknu mu, že ses sem vkradl a on tě zabil. Až s tebou skoncuji, hodím tě k němu na postel. Pak přivedu tvého otce, aby se na vás podíval!"
Dal se do smíchu a jeho prsty sevřely chlapcův krk pevněji. Vzadu zlostně vrčela rozlícená šelma. Její pronikavé skřeky se rozléhaly místností. Hoch zbledl, avšak nejevil sebemenší známky strachu či paniky. Byl přece synem Tarzana z rodu Opů!
Těžce se mu dýchalo. Opičák zatím mohutně lomcoval provazem. Ovinul jej kolem tlapy, jak ho to kdysi naučil jeho pán, a prudce jím škubl. Ocelové svaly pod huňatou srstí se napjaly. Provaz vydržel, ale dřevěná pryčna praskla a změnila se v třísky. Rus se ohlédl. Jeho tvář zbělela hrůzou - op byl na svobodě!
Jediným skokem ho zvíře dostihlo. Stařec vykřikl a v témže okamžiku jej opičák odtrhl od chlapce. Mohutné tlapy se zaryly do útlého krku, a ledva stiskly, duše Alexeje Pavloviče se odebrala na věčnost.
Hoch se zvedl, podpírán Akutem. Poté se opičák pokusil zbavit chlapce pout. Konečně odhalil tajemství uzlů - a jeho přítel byl volný!
Jack přeřízl šňůru, dosud obepínající opičákovo tělo. Pak otevřel jedno ze zavazadel a vytáhl několik svršků. Zdálo se, že vše dokonale promyslel. Opičák poslechl na slovo a udělal, oč ho chlapec žádal. Po chvíli se společně vytratili z domu, aniž by kdo poznal, že jeden z nich není člověkem.

Kapitola 4

Smrt Michaila Sabrova z rukou jeho cvičené opice zaplnila na několik dní stránky místních listů. Lord Greystoke je všechny přečetl, spokojen s tím, že s touto událostí není spojováno jeho jméno. Ochotně nabídl policii pomoc při hledání ztraceného veleopa. Několik dní poté dostal zprávu, že jeho syn nepřišel do školy, nijak však tuto skutečnost nedával do souvislosti se záhadným zmizením Akutovým. Po měsíci usilovného pátrání bylo zjištěno, že chlapec vystoupil z vlaku ještě dříve, než opustil londýnské nádraží. Rovněž byl nalezen drožkař, který jej zavezl na Rusovu adresu. Tehdy si lord Greystoke uvědomil, že mezi oběma událostmi je nepochybná spojitost. Od chvíle, kdy drožkař vysadil pasažéra před Pavlovičovým domem, nebylo po Jackovi ani památky. Nikdo neviděl ani jeho, ani opičáka. Majitel domu podle fotografie potvrdil, že se skutečně jedná o hocha, který onoho dne Rusa navštívil - víc však nevěděl. A tak veškeré pátrání uvízlo na mrtvém bodě v nevlídném pokoji špinavého starého domu v jedné z chudinských čtvrtí Londýna…
* * *
Den po Rusově smrti vstoupil v Doveru na palubu parníku mladý muž, doprovázející svou nemocnou babičku. Stará paní měla tvář zahalenou závojem a nemohla chodit - proto ji mladík vezl na invalidním vozíku. Nikomu nedovolil, aby mu při tom pomáhal. Sotva za sebou zavřeli dveře kajuty, do chvíle, kdy opustili loď, ji nikdo neviděl. Mladík trval na tom, že se sám ujme povinností lodního stewarda. Vysvětloval, že stařenka je velmi neklidná a těžce snáší přítomnost cizích lidí.
Pokud opustil kajutu, choval se hoch jako každý jiný v jeho věku. Bavil cestující, získal si lodní důstojníky a spřátelil se s nejedním námořníkem. Vystupoval vždy nenuceně a zároveň s jistou dávkou důstojnosti a gentlemanství, pro které si jej všichni oblíbili.
Mezi cestujícími byl i jistý Američan jménem Condon, chlapík nevalné pověsti, hledaný policií v několika státech. Chlapce si zpočátku téměř nevšímal - až do chvíle, kdy u něho zahlédl větší množství bankovek. Od té doby se snažil za každou cenu vetřít do mladíkovy přízně. Snadno zjistil, že cestuje sám jen s nemocnou babičkou a že má namířeno do jednoho nevelkého přístavu na západním břehu Afriky. Dověděl se také, že hoch se jmenuje Billings a v místě, kam jede, nemá žádné příbuzné.
Na Američanovu otázku, co bude v Africe dělat, odpověděl mladík vyhýbavě. Condon nikterak nenaléhal - co chtěl vědět, to už věděl. Několikrát se pokusil chlapce zlákat na partii karet, avšak bez úspěchu. Nevlídné pohledy

spolucestujících jej posléze přiměly přemýšlet o jiném způsobu, jak se mladíkových peněz zmocnit.
Konečně nadešel den, kdy parník zakotvil v závětří skalního ostrohu. Půvabnou krajinu hyzdila řada plechových baráků, svědčících o neblahém zásahu civilizace do těchto panenských končin. Kolem bylo roztroušeno i několik doškových chatrčí domorodců, dotvářejících přirozený ráz tropického pralesa a kontrastujících s nevkusem příbytků bílých osadníků.
Mladík stál opřen o zábradlí a s nevšedním zaujetím hleděl na domorodá obydlí. Celý se chvěl vzrušením. Náhle si připomněl smutné oči obou rodičů, v nichž se zrcadlil nejkrásnější lidský cit - láska k dítěti. Na okamžik pocítil stesk po domově.
Opodál udílel jeden z lodních důstojníků pokyny posádkám člunů, dopravujících na břeh zboží.
"Kdy připluje parník, který se vrací do Londýna?" zeptal se chlapec.
"Parník Emanuelby tudy měl proplouvat právě teď," odpověděl důstojník. "Snad ho stihneme."
Dostat chlapcovu babičku do přistavené kanoe nebylo nikterak snadné. Mladík dbal na to, aby jí byl neustále nablízku. Když se konečně usadila do vratkého plavidla, skočil za ní a ani si přitom nevšiml, že mu z kapsy vypadl malý balíček a okamžitě klesl pod hladinu.
Sotva člun odrazil ke břehu, objevil se na lodi Condon a kynul jim na pozdrav. Zdálo se, že i on se chystá na pevninu. Jakmile ho tam lodice dopravila, zamířil Američan k jednoposchoďové barabizně, pyšnící se kostrbatým nápisem HOTEL. Byla již tma, když vstoupil…
A zatím v tmavé místnosti v prvním patře vysvětloval mladík své babičce, že se rozhodl odplout nejbližším parníkem do Anglie. Staré dámě připomněl, že může zůstat v Africe, zatímco jemu velí výčitky svědomí vrátit se k rodičům, kteří si již jistě dělají starosti. Pocítil přitom jakousi úlevu, konečně zbaven nepokoje, který mu po několik nocí nedal spát.
Zavřel oči. Zdálo se mu o šťastném shledání s těmi, které opustil. A zatímco snil, plížil se k němu potemnělou chodbou pochmurného stavení krutý a neúprosný Osud, mající podobu darebáka jménem Condon.
Muž se opatrně kradl ke dveřím. Přikrčil se a chvíli naslouchal, dokud z chlapcova pravidelného dechu nenabyl jistoty, že spí. Vsunul štíhlý paklíč do zámku, hbitými prsty, uvyklými patrně podobným úkonům, jím otočil a stiskl kliku. Dveře se otevřely, muž vstoupil dovnitř a zavřel za sebou. Měsíc právě zašel za hustá mračna a vnitřek pokoje se ponořil do naprosté tmy. Condon se kradmo blížil k lůžku. V protějším rohu se cosi pohnulo - tak tiše, že si toho vetřelec ani nepovšiml. Jeho pozornost byla soustředěna k posteli, kde - jak se domníval - spal mladík a jeho neduživá babička. Nehledal nic jiného než balíček bankovek. Kdyby se ho tak mohl zmocnit, aniž by na sebe upozornil! Byl však připraven i na to, bude-li mu kladen odpor.
Chlapcovy svršky ležely přehozené přes židli. Američan opatrně prohledal všechny kapsy, leč bezvýsledně. Nebyla v nich jediná bankovka! Udělal krok směrem k lůžku a vsunul ruku pod polštář. V téže chvíli se mraky rozestoupily a místností se rozlila měsíční zář. Chlapec otevřel oči a spatřil Condona přímo před sebou.
Sotva Američan zjistil, že hoch je v posteli sám, skočil po něm. Mladík se však bleskurychle zvedl. Condon zaslechl hlasité zamručení, chlapcovy prsty mu stiskly zápěstí a čísi mohutné tlapy jej uchopily pod krkem. Otočil se a vlasy mu vstaly hrůzou, neboť za sebou uviděl statného opičáka, velkého jako dospělý člověk, který na něho cenil své obrovské tesáky. Američan byl zcela bezmocný - chlapec mu držel ruce za zády jako v kleštích. Nikdo nevydal ani hlásku. Kde byla stařena? Američan byl zmaten.
Vytřeštěnýma očima přehlédl místnost a uvědomil si beznadějnost své situace. Jakým divokým šelmám se to dostal do spárů? Křečovitě se snažil dostat z chlapcova sevření a zároveň se zbavit opičáka. Když konečně uvolnil jednu ruku, udeřil hocha do tváře. To rozběsnilo šelmu, držící jej za hrdlo. Condon zaslechl opětovné zavrčení - bylo tím posledním, co v životě slyšel. V příští chvíli byl stržen k zemi, mohutné zvířecí tělo dopadlo přímo na něj a drápy se zaťaly do krku. Před očima se mu zatmělo a jeho život pohasl.
Vyděšený mladík se sklonil nad mrtvého. Věděl, že Akut zabíjel jen proto, aby zachránil svého přítele. Avšak zde, v divoké Africe, daleko od domova a civilizace… Co si počnou? Jak vysvětlí smrt bílého muže? Kdo jim uvěří? Vše svědčí proti nim. Ráno je mohou vyvléci z pokoje a oběsit na nejbližším stromě! Četl, že to tak dělají kdesi v Americe - a Afrika je jistě ještě mnohem horší! Ano, zítra ráno je určitě pověsí! Což není úniku?
Chlapec se zamyslel - a pak náhle tleskl s výkřikem úlevy, otáčeje se k šatům přehozeným přes židli. Peníze to spraví! Peníze je oba zachrání! Sáhl do kapsy, v níž nosil svazek bankovek. Byla prázdná! Zprvu pomalu a poté s horečnou rychlostí počal prohledávat zbylé kapsy. Pak rozsvítil lampu a jal se šmátrat po podlaze. Před mrtvým Američanem na okamžik zaváhal, ale nakonec jej otočil a hledal pod ním. Ani tam peníze nebyly! Tušil, že Condon přišel loupit, nevěřil však, že měl dost času se peněz zmocnit. Nejsou-li nikde tam, kde dosud hledal, musí je mít zloděj u sebe! Prohledal tedy mrtvého, leč bezvýsledně. Znovu a znovu to zkoušel po pokoji - vše nadarmo.
Byl zoufalý. Co budou dělat? Ráno budou odhaleni a potrestáni. Ať jakkoli silný, nebyl ničím jiným než malým chlapcem, vyplašeným a toužícím po domově. Neuvažoval jako dospělý. Chápal toliko, že zabili člověka, a bál se odplaty. Potřebují peníze, nic víc!
Znovu se přiblížil k mrtvému, tentokrát bez váhání. Opičák se krčil v koutě a bedlivě ho sledoval. Mladík svlékl Američana ze šatů a každý kus pečlivě prohlédl. Dokonce i do bot se podíval. Nic! Klesl na pohovku, zíraje do prázdna. Viděl před sebou jediné - pochmurný obraz příštího rána a dvě bezvládná těla houpající se na větvi.
Jak dlouho takhle přemítal, nevěděl. Náhle byl vyrušen šramotem, ozývajícím se odkudsi zezdola. Rychle vyskočil a zhasl lampu. Pak vyběhl ke dveřím a zamkl. Nezbývalo než jednat.
Ještě včera večer si umínil, že se vrátí domů a požádá rodiče, aby mu odpustili. Teď však byl podobným předsevzetím konec! Na rukou mu lpěla krev člověka! Nemohl přece Condonovu smrt svalit na Akuta! Měl hrozný strach a počal sám sebe obviňovat. Snad by se mohl vykoupit, ale jak? Bez peněz? Snažil se vzpomenout si, kdy své peníze viděl naposledy. Nedokázal to. Netušil, že mu balíček bankovek vypadl z kapsy, když se spouštěl z lodi do člunu.

Obrátil se k Akutovi.
"Pojď," vyzval jej v jeho řeči. Nedbaje toho, že je jen v lehkém pyžamu, zamířil k otevřenému oknu. Vyklonil se ven a nastražil uši. Několik stop odtud rostl osamělý strom. Jako kočka se chlapec přehoupl na jednu z větví a poté sešplhal na zem. Za ním se snesl věrný opičák. Džungle byla odtud necelé dvě stovky yardů. A právě tím směrem chlapec zamířil. Nikdo je neviděl. Zmizeli, pohlceni pralesem.
* * *
Ráno příštího dne zaklepal černý sluha na dveře pokoje pana Billingse a jeho babičky. Když se mu nedostalo odpovědi, vytáhl univerzální klíč a vložil jej do zámku. Bylo zamčeno zevnitř! Ihned o tom informoval pana Skopfa, majitele hotelu. Hoteliér vyběhl do prvního patra a počal bušit do dveří. Protože uvnitř bylo ticho, sklonil se ke klíčové dírce, že se podívá. Ztratil přitom rovnováhu a zavrávoral. Aby neupadl, opřel se rukama o podlahu. Náhle ucítil mezi prsty cosi vlhkého. Rozevřel dlaň a zkoumal, na co sáhl. A v tu chvíli vykřikl leknutím, neboť v pološeru rozeznal tmavočervenou skvrnu od krve. Vyskočil a vší silou se opřel do dveří.
Byl to silný muž, takže veřeje neodolaly jeho tlaku a záhy povolily. Hoteliér se ocitl v místnosti. To, co vzápětí spatřil, zdálo se mu největší záhadou jeho života. Na zemi u nohou mu ležel neznámý muž, nejevící známky života. Na hrdle měl stopy po tesácích divoké šelmy. Jeho šaty byly poházeny kolem. Stará dáma a její vnuk zmizeli. Okno bylo otevřené - museli utéci tudy, neboť pokoj byl zevnitř zamčen. Jak ale snesl mladík svou nemohoucí babičku z prvního poschodí? To zůstávalo tajemstvím.
Pan Skopf znovu přehlédl pokojík. Lůžko bylo odtaženo od zdi. Proč? Podíval se pod ně, dvakrát, třikrát, čtyřikrát. Byli pryč! Cožpak stará dáma byla schopna slézt sama z takové výšky? A ještě něco - šaty obou zmizelých zůstaly na svých místech! Pokud odešli, pak v nočním prádle!
Pan Skopf kroutil hlavou. Byl zmaten. Stará žena, natolik nemocná, že musela být odnesena z lodi až na lůžko, a její nezletilý vnuk vešli do hotelového pokoje v prvním poschodí předešlého dne. Večeři si nechali přinést nahoru - a od té chvíle je nikdo neviděl. A druhý den ráno se objeví mrtvola neznámého muže. Jediná loď dosud neopustila přístav a široko daleko nevede žádná železnice! Nejbližší bělošská osada je odtud několik dní cesty! A přesto nebylo po zmizelých ani stopy!
Jeden z domorodců, pověřený pátráním v místech pod oknem, se vrátil, aniž by cokoli objevil. Kdo byli ti dva, že tak nenávratně zmizeli? Pan Skopf si tím marně lámal hlavu. Ano, byla to záhada. Hoteliér se bál domyslet, bál se příští noci. A možná, že se bojí dodnes…

Kapitola 5

Kapitán Armand Jacot od cizinecké legie seděl na rozprostřené pokrývce pod zakrslou palmou. Jeho mohutná ramena a hlava s krátce přistřiženou kšticí byly opřeny o hrbolatý kmen. Dlouhé nohy, pohodlně natažené, přečnívaly přes pokrývku. Ostruhy jezdeckých bot byly zabořeny do písku. Muž odpočíval po celodenní lopotné jízdě žhnoucími dunami. Požitkářsky vypouštěl dým ze své cigarety a pozoroval svého sluhu, připravujícího večeři.
Kapitán Armand Jacot byl spokojen sám se sebou i se životem. Nedaleko trávila volno jeho setnina, složená z válečných veteránů ošlehaných větrem i slunečními paprsky. Zbaveni alespoň na chvíli vojenských povinností, dávali muži odpočinout znaveným údům. Smáli se, žertovali a pokuřovali, těšíce se po dvanáctihodinovém půstu na jídlo. Mezi nimi sedělo pět zachmuřených Arabů v bílých pláštích, pevně spoutaných a bedlivě střežených stráží. Pohled na ně naplňoval kapitána Jacota uspokojením. Splnil bezezbytku svou povinnost. Po celý dlouhý a úmorný měsíc pátral se svým nevelkým oddílem v poušti po bandě lupičů, v jejichž trestním rejstříku bylo zapsáno tolik krádeží velbloudů, koní a koz, stejně jako vražd, že by to vydalo na několikanásobný trest smrti pod gilotinou. Konečně je dopadl. V bitce sice ztratil dva své muže, leč nepřítel byl na hlavu poražen. A co bylo hlavní - vůdce bandy Ahmad ibn Hádin byl mezi zajatci.
Kapitánovy myšlenky se postupně ubíraly přes nekonečné míle písečné pouště k malé garnizoně, kde ho již dychtivě očekávala jeho manželka a dcerka. Vždy když na ně pomyslel, oči mu zvlhly slzami. Viděl před sebou malou Jeanne, odrážející v jemných rysech půvab své matky. Jistě se budou obě usmívat, až nazítří odpoledne seskočí z koně přímo do jejich náručí. Již cítil, jak se k němu vine drobné dceřino tělíčko - jako samet k režné košili.
Jeho snění bylo náhle přerušeno hlasem vojáka na stráži. Volal na poddůstojníka, který měl právě službu. Kapitán Jacot zdvihl oči. Slunce dosud nezapadlo, avšak stíny již dosahovaly přes oázu ke zlatavému písku pouště. Hlídkující voják ukazoval právě tím směrem. Kaprál velící stráži se počal rozhlížet kolem. Kapitán Jacot vstal. Rád se o všem přesvědčil sám. Obvykle viděl věci dříve než ostatní - snad proto si mezi vojáky vysloužil přídomek Jestřáb. Nyní uviděl v dáli ze stínů vystupovat několik matných bodů, střídavě se objevujících a mizejících v písčině. Jacot je okamžitě poznal. Byli to jezdci - divocí nájezdníci z pouště.
Vtom přiběhl seržant. Celé ležení zvedlo nyní zraky směrem, odkud cizinci přijížděli. Jacot vydal šikovateli několik pokynů. Ten zasalutoval, otočil se na podpatku a zamířil k posádce. Shromáždil několik mužů, kteří ihned osedlali koně a vyjeli vstříc záhadným návštěvníkům. Nebylo vyloučeno, že jezdci, mající tak naspěch k jejich tábořišti, jsou spojenci zajatých Arabů. Možná, že se dokonce pokusí své druhy nenadálým útokem vysvobodit. Proč se ale nesnaží ukrýt? Zamýšlejí snad nějakou lest? Každý, kdo znal Jestřába, věděl, že nebude tak snadné jej oklamat.
Konečně se k táboru blížila dvojice jezdců. Byl to seržant a jeden z Arabů. Vjeli dovnitř a před kapitánem seskočili z koní.
"Šejch Amm ibn Chattár," představil šikovatel Araba.
Kapitán Jacot pohlédl na cizince. Znal téměř všechny významné lidi v okruhu několika set mil. Tohoto muže však dosud neviděl. Byl to urostlý, podmračený orientálec okolo šedesátky. Oči měl úzké a jejich pohled nevěstil nic

dobrého. Kapitánu Jacotovi se jeho vzezření příliš nelíbilo.
"Nuže?" tázal se zkoumavě.
Arab přešel rovnou k věci.
"Ahmad ibn Hádin je můj synovec," řekl. "Když mi ho vydáte, postarám se, aby se více neprovinil proti francouzským zákonům."
Jacot pohodil hlavou.
"To nemohu," odpověděl. "Musím ho vzít s sebou. Je-li nevinen, bude propuštěn na svobodu."
"A je-li vinen?" naléhal Arab.
"Je obžalován z mnoha vražd. Bude-li shledán vinným, zemře!"
Arabova levá ruka byla dosud skryta pod pláštěm. Nyní ji zdvihl, třímaje váček z kůže, plný mincí. Nabral z nich hrst a nechal většinu propadnout mezi prsty. Mince byly ze zlata. Podle toho, jak naditý byl Arabův vak, Jacot usoudil, že má co do činění s bohatým mužem. Šejch Amm ibn Chattár znovu ovázal měšec motouzem. Po celou dobu nepromluvili jediného slova. Kapitán jej pozorně sledoval, aniž hnul brvou. Byli teď sami. Seržant stál opodál, obrácen k oběma zády.
Šejch nabídl kapitánovi měšec.
"Ahmad ibn Hádin by dnes večer mohl uprchnout, ne?!"
Kapitán Jacot zrudl až ke kořínkům vlasů. Učinil několik kroků směrem k Arabovi. Včas se však opanoval. Věděl, že se nesmí nechat unést hněvem.
"Služba!" zvolal.
Přiběhl seržant, zasalutoval a srazil podpatky.
"Odveďte toho mizeru k jeho lidem," nařídil kapitán. "Dohlédněte, aby byli pryč co nejdříve. Zastřelte každého, kdo by se v noci přiblížil k táboru!"
Šejch se vztyčil a svraštil obočí. Zdvihl váček a zamával jím kapitánovi před očima.
"Za život mého synovce zaplatíš víc, než je tady!" řekl. "A za to, že jsi mě urazil, ještě stokrát tolik!"
"Zmiz!" vykřikl Jacot. "Nebo tě odtud vykopu!"
* * *
To vše se stalo několik let předtím, než počalo naše vyprávění. Proces se šejchem Ahmadem ibn Hádin a jeho kumpány vzbudil tehdy velkou pozornost. Šejch přijal rozsudek smrti s bohorovným klidem. O měsíc později záhadně zmizela malá Jeanne Jacotová, dcerka kapitána Armanda Jacota. Ani bohatství rodičů, ani snaha řady vlivných osob nebyly nic platné. Místo, kam byla unesena, zůstávalo záhadou. Poušť pohltila dítě i jeho únosce.
Za nalezení děvčátka byla vypsána vysoká odměna, jež přilákala nejednoho dobrodruha. Řada odvážlivců se pustila do pátrání - mnoho z nich však nenávratně zmizelo pod palčivým saharským sluncem. Dva Švédové, Carl Jenssen a Sven Malbihn, pátrali po zmizelém děvčátku na jihu Sahary celé tři roky. Protože neuspěli, počali se věnovat výnosnější činnosti - obchodu se slonovinou. V širokém i dalekém okolí byli známi pro svou bezohlednost a bezuzdnou touhu po vzácné surovině. Místní obyvatelé je neměli v lásce a báli se jich. Vládami řady evropských zemí, na jejichž území působili, byl na ně vydán zatykač. Avšak oba Severané, ubírající se do neobydlených oblastí, stále unikali spravedlivému trestu. Jejich nájezdy byly rychlé a nečekané. Zmocnili se slonové kosti a zmizeli, dříve než se místní úřady vůbec odhodlaly vyslat za nimi své oddíly. Bezostyšně vybíjeli stáda slonů a loupili v příbytcích domorodců. Jejich tlupa sestávala z uprchlých Arabů či černých otroků, sebranky neštítící se ničeho. Zapamatujme si Carla Jenssena a Svena Malbihna - dva švédské obry s plavými plnovousy - brzy se s nimi opět setkáme…
* * *
V samotném srdci džungle, ukryta na březích jednoho z přítoků velké řeky, vlévající se nedaleko rovníku do nekonečných vod oceánu, stála osada, obehnaná pevnou dřevěnou hradbou. Několik chýší pokrytých palmovými listy tvořilo příbytky domorodých obyvatel, zatímco uprostřed se tyčily stany, v nichž přebývali Arabové, kteří tu našli dočasné útočiště, věnujíce se čilému obchodu.
Před jedním ze stanů si hrálo asi desetileté černovlasé a černooké děvčátko. Ořechově snědou pletí a ladností pohybů se podobalo dcerám pouště. Dívčiny drobné prstíky byly právě zaměstnány pletením sukénky z travin pro otlučenou panenku, kterou jí před několika lety zhotovil jeden z černých otroků. Hlava hračky byla vyřezána ze slonoviny, tělíčko nahrubo sešito z myší kůže a vycpáno trávou. Ruce a nohy tvořily kousky dřeva, na jednom konci provrtané a přidrátované k trupu.
Panenka byla nevzhledná a celá umouněná, leč Meriem ji pokládala za nejkrásnější a nejmilejší na světě. Nebylo na tom ostatně nic zvláštního - loutka byla její jedinou přítelkyní, jíž mohla svěřit všechny své radosti a strasti. Všichni ostatní, s nimiž se stýkala, byli vůči ní zcela lhostejní. Měla chůvu, starou a scvrklou černošku. Jmenovala se Mabunu a byla bezzubá, špinavá a zlá. Nevynechala jedinou příležitost, aby dívku nepeskovala, netahala za vlasy či jinak neplísnila. Jednou jí dokonce v návalu hněvu spálila kůži žhavými oharky. A pak tu byl starý šejch, její otec. Toho se bála snad ještě víc než černošky. Často ji trestal bez příčiny a surově bil, až bylo její křehké tělíčko samá podlitina.
Jen když byla sama, cítila se Meriem šťastná. Hrála si se svou panenkou, které dala jméno Geeka. Vinula jí věnečky z květů či splétala vlásky do copánků. Měla pořád co na práci a stále si zpívala - pokud byla sama. Jakmile se objevil šejch, stávala se zamlklou a uzavřenou. Bála se ho - ba měla z něho hrůzu. A hrůzu měla i z tajuplné džungle - krutého, nelítostného pralesa, obklopujícího vesnici. Děsila se hašteření opic a křiku ptáků za dne i řevu šelem za noci. Ano, bála se džungle - ale šejcha se bála ještě víc. Často pomýšlela na útěk - raději zemřít v pralese, než umírat strachy z otce!
Onoho dne tedy seděla před otcovým stanem a hrála si s Geekou. Vtom se objevil šejch a z dívčiny tváře se vytratil úsměv. Prudkou ranou ji srazil stařec k zemi, kde zůstala ležet, chvějíc se hrůzou. Stará Mabunu, sedící opodál, vycenila

svůj jediný vykotlaný zub na znamení spokojenosti.
Jakmile šejch odešel, odplížila se Meriem do stínu za stan, kde ulehla do trávy, přitiskla panenku k hrudi a usedavě se rozvzlykala. Bála se plakat nahlas, aby na sebe znovu neupozornila. Muka, jež zakoušela, nebyla jen bolestí způsobenou bitím, ale i bolestí dětského srdéčka toužícího po rodičovské lásce. Sotva si již dokázala představit něco jiného než život plný krutosti šejcha a staré Mabunu. Jen kdesi hluboko v paměti tkvěla matná vzpomínka na laskavou matku. Nebyl to však pouhý přelud, či spíše touha po citu, který nikdy nepoznala a kterým tak štědře zahrnovala milovanou Geeku? Žádné děcko nebylo tak rozmazlené, jako právě Geeka! Její malá maminka se neřídila příkladem šejcha či černošky a měla s ní nekonečnou trpělivost. Geeka byla často neposlušná, avšak maminka ji nikdy netrestala. Místo toho ji hladila a mazlila se s ní, dávajíc najevo veškerou lásku a něhu, jíž byla schopna.
Tiskla teď Geeku silněji a vzlykot ustával. Konečně se rozhodla podělit se s ní o svůj zármutek.
"Geeka má Meriem ráda," šeptala. "Ale proč mě šejch, můj otec, nemá taky rád? Copak tolik zlobím? Přece se snažím být hodná. Nikdy nevím, co jsem udělala a proč mě bije. Zase mě kopal, Geeko, a mě to moc bolelo. Seděla jsem před stanem a dělala ti sukýnku. Proto mě bil? Ale proč, Geeko? Já nevím… já nevím… Chtěla bych umřít, Geeko. Včera lovci přinesli mrtvého lva. Bili ho, ale on si z toho nic nedělal. Necítil, že ho bijí, protože byl mrtvý. Až umřu, Geeko, taky nebudu cítit, jak mě Mabunu bije a šejch kope. Pak budu šťastná. Geeko, já chci umřít!"
Dívčina zpověď byla náhle přerušena vzrušenými hlasy, zaznívajícími od brány vesnice. Meriem naslouchala. Jako každé dítě by se tam byla ráda rozběhla, aby věděla, proč muži mluví tak nahlas. Ostatní vesničané se již hrnuli k místu, odkud hluk doléhal - avšak Meriem si netroufala. Mezi zvědavci byl jistě i její otec, a kdyby ji uviděl, měl by další záminku k trestu. Ležela tedy tiše a naslouchala. Slyšela, jak se celý zástup blíží k šejchově stanu. Takovému pokušení již nedokázala odolat. Život ve vesnici byl tak nudný! A tohle byla alespoň změna!
Uviděla dva cizince - bělochy. Byli sami, ale sotva se přiblížili, slyšela, jak si domorodci vykládají o tom, že s sebou mají mnoho mužů, kteří se utábořili za vesnicí. Oni dva pak přišli o čemsi vyjednávat se šejchem.
Starý Arab je uvítal před vchodem do stanu a změřil je přísným pohledem. Řekli mu, že přišli koupit slonovinu. Šejch se ohradil, že žádnou nemá. Meriem užasla - věděla, že v jedné z chatrčí jsou sloní kly narovnány až do stropu! Vyklonila se víc, aby na cizince lépe viděla. Jak bílou měli kůži! A jak žluté vousy!
Náhle jeden z nich stočil pohled směrem k ní. Chtěla se schovat, neboť se bála všech lidí bez rozdílu, ale muž ji zahlédl. Meriem viděla, že je překvapen. Také šejch si toho povšiml a vytušil, co za tím vězí.
"Nemám žádnou slonovinu," opakoval. "Ani zájem o obchod. Odejděte odtud! Teď hned!"
Vykročil proti nim a snažil se dotlačit oba cizince k bráně. Muži protestovali, šejch vyhrožoval. Bylo by sebevraždou, kdyby neuposlechli, a tak raději opustili vesnici a zamířili zpátky ke svému tábořišti.
Šejch se vrátil ke stanu, avšak dovnitř nevstoupil. Místo toho šel rovnou tam, kde se pod starou houní choulila Meriem, třesoucí se strachy. Šejch se zastavil, popadl ji oběma rukama a stiskl. Postavil ji na nohy a vší silou s ní smýkal do příbytku.
"Tady zůstaneš!!!" zahřměl. "Ať tě žádný cizinec nevidí! Ještě jednou se někomu takovému ukážeš, a zabiju tě!"
Srazil děvčátko k zemi, kde zůstalo ležet se slzami v očích. Šejch zavrčel jakousi kletbu a vyšel ven. U vchodu seděla Mabunu a cosi brebentila.
* * *
A zatím v ležení cizinců rozmlouvali spolu dva muži.
"O tom není pochyb, Svene," řekl první z nich. "Ale proč se ten starý lotr nepřihlásí o odměnu? To mi vrtá hlavou!"
"Některé věci jsou Arabovi dražší než peníze," odpověděl druhý. "Například pomsta."
"A co to zkusit se zlatem?" navrhl Jenssen.
Malbihn pokrčil rameny.
"U šejcha s tím nepochodíme. Ještě tak u některých jeho lidí. Šejch pomstu za zlato nevymění. Když mu ho nabídneme, jen posílíme podezření, které jsme v něm tak jako tak vzbudili. Pak bychom jen stěží vyvázli životem."
"Dobrá, zkusíme někoho podplatit," přisvědčil Jenssen.
Jako vhodná osoba byl zvolen jeden starý předák šejchova kmene. Ochotně se dal nalákat na lesklý kov, neboť kdysi žil na pobřeží a znal jeho cenu. Slíbil, že to, oč žádají, přinese ještě téže noci.
Když se setmělo, začali oba muži s přípravami k odchodu z tábora. Ještě do půlnoci byli se vším hotovi. Nosiči ulehli vedle nákladu, aby se mohli neprodleně vydat na cestu. Ozbrojení askaríové, černí vojáci, bloumali sem a tam ležením. V případě potřeby měli vytvořit obranný val. Konečně se na stezce, vinoucí se podél osady, ozvaly kroky. Běloši i askaríové zbystřili pozornost. Blížil se hlouček lidí. Jenssen učinil několik kroků dopředu a oslovil příchozí.
"Kdo je tam?"
"Mabída," zněla odpověď. Bylo to jméno spiklencovo.
Jenssen si oddechl, byť se mu zdálo divné, že s sebou Mabída přivedl nějaké kumpány. Konečně mu svitlo. To, s čím přicházeli, leželo na nosítkách, která nesli dva muži. Jenssenovi zatrnulo. Cožpak ti šílenci přinášeli mrtvolu? Zaplatili přece za to, že dotyčná osoba zůstane naživu!
Nosiči se zastavili před oběma bělochy.
"To jste koupili za zlato," řekl jeden z nich. Položili břemeno na zem a odkráčeli.
Malbihn se podíval na Jenssena a zkřivil ústa. Postava na nosítkách byla zakryta kusem látky.
"Nuže," vybídl Jenssen svého druha. "Zvedni pokrývku a podívej se, cos koupil. Stálo nás to spoustu peněz!"
"Ten blázen přece věděl, že ji chceme živou!" zamumlal Malbihn a strhl z těla cíp přikrývky. Při pohledu na nosítka oba vyskočili s mohutným zaklením. Před nimi ležela tělo mrtvého Mabídy, proradného Araba!
Krátce poté zamířili nosiči obou Švédů na západ, následováni skupinou askarí, neustále se ohlížejících zpět. Snad očekávali, že jim každou chvíli někdo vpadne do týla…

Kapitola 6

První noc, kterou Tarzanův syn strávil v džungli, utkvěla natrvalo v jeho paměti. Žádné šelmy ho nepronásledovaly, nikde ani stopy po divoších. Pokud snad byli nablízku, zkormoucený chlapec je nevnímal. Hryzalo jej svědomí, jakmile si uvědomil zármutek své matky. Hanbil se - a to jen umocňovalo jeho trápení. Američanova smrt jej příliš neznepokojovala. Zasloužil, čeho se mu dostalo. Chlapec litoval spíše následků svého činu. Teď se nemohl vrátit k rodičům! Strach ze zákonů tohoto polodivokého světa, o kterém toho tolik četl, ho zahnal jako štvance do pralesa. Neměl odvahu vydat se zpátky k pobřeží. Nebál se o sebe, ale o dobré jméno rodičů. Nechtěl, aby na ně padl stín hanby a bylo zataženo do případu vraždy.
S rozbřeskem jeho odvaha rostla. A když vyšlo slunce, naplnila jeho mysl nová naděje. Vrátí se! Nikdo nebude mít tušení, že by mohl mít cokoli společného se smrtí jakéhosi cizince v odlehlém městečku u moře!
Přitulen k opičákovi na rozeklané větvi vysokého stromu, třásl se chlapec celou noc. Lehké pyžamo jej sotva mohlo chránit před chladem a vlhkem. Jen v místech, kde byl těsně přimknut k huňaté srsti svého opičího přítele, se trochu zahřál. Proto s radostí uvítal první sluneční paprsky, slibující světlo a teplo. Požehnané slunce, zahánějící únavu i chmurné myšlenky!
Zatřásl Akutem ve snaze ho probudit.
"Pojď," vyzval jej. "Je mi zima a mám hlad. Musíme najít něco k jídlu. Pojď ven na sluníčko!" A ukázal na otevřenou pláň, posázenou tu a tam stromy.
Seskočil z větve, zatímco op se opatrně rozhlédl, nasávaje ranní vzduch. Když se ujistil, že odnikud nehrozí nebezpečí, spustil se zvolna za chlapcem.
"Numa a Sabor snědí toho, kdo nejdřív sleze ze stromu a pak se teprve rozhlédne. Ti, co to dělají naopak, zůstanou naživu a nasytí se."
Tak nějak dal starý opičák Tarzanovu synovi první ponaučení, jak si v džungli počínat. Společně se pak vydali přes planinu, neboť chlapec se chtěl nejprve zahřát. Akut mu cestou ukazoval ta nejlepší místa, kde vyhrabat hlodavce či hmyz, avšak hoch se otřásl při pouhém pomyšlení, že by měl pozřít něco tak odporného.
Našli několik vajec, která vypil syrová, a snědl i několik hlíz, nabídnutých mu Akutem. Pod strání narazili na vodu - stojatou, čpící mokřinu v mělké díře, jejíž stěny i dno byly podupány tlapami divoké zvěře. Sotva se přiblížili, dalo se před nimi na útěk stádo zeber.
Chlapec měl příliš velkou žízeň, aby si ošklivil cokoli, co by ji zahnalo. Proto se napil, zatímco Akut stál poblíž se vztyčenou hlavou, dávaje pozor, nehrozí-li odněkud nebezpečí. Dříve než sám začal pít, vybídl svého mladého druha, aby i on hlídal. Přesto co chvíli zvedl hlavu a rozhlédl se po okolních kravinách. Když dopil, vstal a opět promluvil v řeči opů:
"Nehrozí nebezpečí?" ptal se.
"Ne," odpověděl hoch. "Neviděl jsem nic, co by se hýbalo, když jsi pil."
"Samy oči ti v pralese moc nepomohou," upozornil ho veleop. "Pokud chceš přežít, musíš spoléhat na uši a nos - hlavně nos. Když jsme sešli dolů pít, viděl jsem zebry. Vycítily nás, ale věděl jsem, že odtud nebezpečí nehrozí. Zebry by ho zvětřily a uprchly by ještě dřív, než jsme došli k napajedlu. Na druhé straně ale nepřítel být může. Nebyl by cítit, protože jeho pach vane opačným směrem. Proto jsem nastražil uši a oči tam, kde mi nos nepomohl."
"A našel jsi něco?"
"Našel jsem Numu, lva, jak se krčí v houštině, kde roste vysoká tráva."
"Lva?!" vykřikl chlapec. "Jak to víš? Já nic nevidím!"
"Je tam," odpověděl veleop. "Slyšel jsem, jak oddychuje. Ty nerozeznáš jeho dech od jiných zvuků, jaké vydávají stromy či tráva ve větru. Ale musíš se to naučit. Díval jsem se a viděl jsem, že se tráva pohybuje na jinou stranu, než kam vane vítr. Tráva se pohybuje po obou stranách Numova těla, jak dýchá. Jindy se takhle nehýbá." Chlapec zbystřil zrak, a skutečně!
"Ano!" zvolal. "Vidím ho. Leží tam!" A ukázal na ono místo. "Je hlavou k nám. Pozoruje nás?"
"Pozoruje," potvrdil Akut. "Ale není nebezpečný. Leží nad zabitou kořistí. Má plné břicho, jinak bychom slyšeli, jak drtí kosti. Je jen zvědavý. Možná že se dá znovu do jídla, nebo sejde k vodě, aby se napil. Protože se nás nebojí ani nás nechce napadnout, nebude se skrývat. Teď tě naučím Numu znát. Musíš ho znát, když chceš zůstat v džungli naživu. Když je hodně opic pohromadě, Numa neútočí. Naše tesáky jsou dlouhé a silné a umíme bojovat. Když je některý z nás sám a lev má hlad, není naděje. Pojď, obejdeme ho, abychom ucítili jeho pach. Čím dřív se to naučíš, tím lépe. Drž se u stromů, až půjdeme kolem něj, protože Numa často udělá, co nikdo nečeká. Měj oči otevřené, poslouchej a čichej. Za keřem, stromem i chomáčem trávy může být nepřítel. Když uhýbáš Numovi, může tě lapit Sabor. Pojď za mnou!"
A Akut vyrazil na cestu velikým obloukem kolem napajedla i lva krčícího se v porostu. Chlapec šel těsně za ním, plně soustředěn. To byl život! Na okamžik zapomněl na své nedávné rozhodnutí vydat se k pobřeží a vrátit se do Londýna. Teď myslel jen na radost ze života v divočině a napětí, jak obstojí ve zkoušce ostražitosti uprostřed divokých šelem, vládnoucích nekonečným pláním i hlubokým lesům tohoto nespoutaného kontinentu.
Hoch neznal strach - neměl jej po kom zdědit. Od svého otce dostal do vínku smysl pro čest a svědomí, které bojovaly o moc nad jeho duší s vrozenou touhou po svobodě.
Oba poutníci urazili jen nepatrný kus cesty, a chlapec již ucítil nepříjemný pach šelmy. Jeho tvář se rozzářila úsměvem. Teď se mu zdálo, že by tento zápach poznal mezi všemi ostatními, i kdyby mu Akut neřekl, že lev je nablízku. Mezi ním a opičákem byla jakási zvláštní spřízněnost - i jemu se naježily vlasy a zatínal zuby. Planul vzrušením. Nic podobného dosud nepoznal. Stával se zcela jinou bytostí - ostražitou, hbitou, připravenou k boji. Jako by pach Numy změnil

chlapce v šelmu. Nikdy předtím lva neviděl. Matka mu v tom ze strachu bránila. Viděl však bezpočet obrázků a nyní hořel nedočkavostí spatřit krále zvířat na vlastní oči.
Hoch následoval Akuta a cestou se často otáčel, neboť se domníval, že Numa opustí svou kořist a objeví se. Proto zůstal poněkud pozadu. Náhle byl ze svých úvah vyrušen opovým varovným skřekem, upozorňujícím na nebezpečí. Nedaleko něho se z křoví, kde se patrně dosud skrývala, vynořila krásná štíhlá lvice. Její kulaté žlutozelené oči hleděly přímo na chlapce. Dělilo je sotva několik kroků. Opodál stál veleop a dával výstražná znamení, pokoušeje se lvici odlákat. Sabor si ho však nevšímala a dál pozorovala kořist stojící mezi ní a Numou. To bylo lvici podezřelé! Chce snad onen tvor jejímu pánu ublížit, či ho připravit o sousto? Lvice vždy jedná rychle. Akutův hlas ji dráždil. Zamručela a učinila několik kroků směrem k mladíkovi.
"Strom!" zavřeštěl Akut.
Chlapec se dal na útěk - a v témže okamžiku lvice vyrazila. Záchrana byla odtud jen několik stop. Jedna z větví byla Tarzanovu synu na dosah. Vyskočil - a lvice za ním. Jako opice zachytil se hoch silné haluze. Mohutná tlapa jej zasáhla do boku a servala z něho spodek od pyžama. Polonahý se vydrápal do bezpečí právě ve chvíli, kdy se šelma chystala k dalšímu skoku.
Akut, ukrytý na vedlejším stromě, se znovu pokusil lvici odlákat. Chlapec následoval jeho příkladu a počal ji častovat říznými anglickými kletbami. Konečně si uvědomil pošetilost svého počínání a rozhodl se pro pádnější zbraň. Po ruce byly však jen suché větve. Lámal je tedy a házel lvici přímo do čenichu - právě tak, jak kdysi činil jeho otec, když byl ještě dítětem a z vysokých větví dráždil pralesní šelmy.
Lvice se ještě chvíli pokoušela vyškrábat po kmeni. Když zjistila, že její snaha je marná, odkráčela majestátně do nejbližšího porostu, kde dosud odpočíval její druh, nejevící o ni nejmenší zájem.
Zbaveni nepřítele, slezli Akut a hoch ze stromů a pokračovali v cestě, kterou lvice tak nenadále přerušila. Starý opičák chlapce napomenul za jeho neopatrnost.
"Kdyby ses neohlížel po lvu, viděl bys lvici dřív," prohlásil vyčítavě.
"Ty jsi šel také kolem a neviděls ji," odsekl hoch.
Akut se zatvářil rozmrzele. "Takhle se v džungli umírá. Celý život jsme opatrní, pak na chvíli zapomeneme a…" A stiskl tesáky, jako by chtěl znázornit smrtelné kousnutí.
"Je to tak," uzavřel, "naučil ses, že nesmíš příliš dlouho hledět, poslouchat a větřit jedním směrem."
Té noci byla Tarzanovu synovi větší zima než kdykoli předtím. Jeho pyžamové kalhoty byly lehké, ale přece jen lepší než nic. Příštího dne se však na slunci dostatečně vyhřál, neboť cesta vedla rozlehlou plání, kde nerostly stromy. Hoch dosud uvažoval o tom pokračovat na jih a odtud k pobřeží, kde mohli být lidé. Akutovi o svém záměru neřekl, protože starý opičák by jistě nebyl nadšen ničím, co by mohlo vést k jejich odloučení.
Snad měsíc, snad dva bloudili pralesem. Chlapec se zákonům džungle učil rychle. Jeho svaly se zocelily a přivykly námaze. Tělesnou zdatnost zdědil po otci - stačilo ji jen rozvíjet. Záhy zjistil, že lézt po stromech je pro něho čímsi přirozeným. Ani ve velkých výškách netrpěl závratí, a vždy když zaslechl praskot lámající se větve, dokázal se přehoupnout na druhou se stejnou obratností jako jeho opičí učitel. Bílá pleť mu díky slunečním paprskům a ostrému větru zpevněla a nabyla bronzového odstínu.
Jednoho zvláště parného odpoledne sňal vršek od pyžama, aby se vykoupal v říčce, která byla příliš mělká na to, aby se musel obávat krokodýlů. Zatímco se s Akutem chladili v průzračné vodě, slezla z větví malá opička, sebrala poslední kus chlapcova oděvu, který jej pojil s civilizací, a zmizela s ním kdesi v pralese. Chlapce to chvíli mrzelo - avšak po několika dnech, kdy chodil bez kazajky, zjistil, že být zpola oblečen je méně pohodlné než chodit nahý. Brzy oděv vůbec nepostrádal a počal se cítit mnohem volněji než kdy předtím. Občas se musel v duchu zasmát při představě, jak by se asi tvářili jeho spolužáci, kdyby ho teď viděli. Nejeden by mu určitě záviděl. Byly chvíle, kdy se cítil šťastnější než oni, avšak tu a tam se mu i zastesklo po pohodlí a štěstí rodinného kruhu. Tehdy se mu hrdlo sevřelo úzkostí. Viděl před sebou obraz matčiny tváře, zalité slzami. V takovém okamžiku pobízel Akuta ke spěchu, neboť tentokrát mířili na západ k pobřeží. Opičák se domníval, že hledají jeho kmen - a hoch mu jeho domněnku nevyvracel. O svých starostech nechtěl mluvit dříve, dokud nebudou civilizaci na dosah.
* * *
Jednoho dne, právě když se ubírali podél řeky, narazili znenadání na domorodou osadu. U vody si hrálo několik dětí. Při pohledu na ně se chlapci srdce rozbušilo radostí - vždyť nejméně celý měsíc nespatřil lidskou bytost! Co na tom, že to byli divoši? Co na tom, že jejich kůže byla černá? Nebyli snad dílem téhož Stvořitele? Byli to jeho bratři a sestry. Zamířil rovnou k nim. Akut výstražně zavrčel a položil mu tlapu na rameno, aby jej zadržel. Chlapec se mu vytrhl a rozběhl se vstříc svým ebenově černým soukmenovcům, hlasitě volaje na pozdrav. Hlavy všech se na okamžik zvedly. Vyvalená děcka ho počala měřit pátravými pohledy. Poté se vystrašené děti s výskotem rozběhly k vesnici. A v příští chvíli se z její brány vyhrnul zástup bojovníků, třímajících v rukou oštěpy a štíty.
Když zpozoroval zmatek, který způsobil, hoch zůstal stát. Úsměv na jeho tváři rychle tuhl, neboť rozlícení domorodci se k němu počali přibližovat. Akut na chlapce volal, aby utekl, nebo ho zabijí.
Ten vesničany chvíli sledoval, pak zvedl ruku a pokynul jim, aby se zastavili. Snažil se jim vysvětlit, že přichází jako přítel. Černoši nerozuměli ani slova. Jejich odpovědí bylo to jediné, co mohl nahý, podivně vyhlížející tvor, který napadl ženy a děti, očekávat - příval oštěpů. Nejeden jej minul doslova o vlas. Počal se třást, silně rozrušen. Vlasy na temeni se mu naježily a oči zúžily. Planula z nich bojovnost, která vystřídala dobromyslnost a sympatii. Chlapec zavrčel jako podrážděná šelma a dal se na ústup do pralesa, kde ho již na vysokém stromě očekával Akut. Naléhal na hocha, aby uprchli - starý moudrý opičák věděl, že sami s holýma rukama proti černým válečníkům ničeho nezmohou.
Leč Tarzanův syn si vzápětí dodal nové odvahy. Přišel se srdcem na dlani, aby těm, kteří byli lidskými bytostmi jako on, nabídl přátelství. Oni ho však přivítali s nedůvěrou a zdvihli proti němu zbraně. Zmocnil se ho hněv a nenávist.

Akut jej pobízel, aby si pospíšil, ale chlapec naopak zvolnil krok. Chtěl bojovat - nicméně záhy pochopil, že by bylo pošetilé obětovat život v nerovném zápase.
Ubíraje se větvovím, co chvíli se ohlédl. Zároveň dával pozor, nehrozí-li nebezpečí ze stran či zepředu. Příhoda s lvicí jej poučila, jak se chovat. Zdáli sem doléhaly hlasy domorodců. Neviděli ho, neboť je nenapadlo hledat vysoko ve větvích. Hoch se držel v uctivé vzdálenosti před nimi. Prohledávali prales ještě asi míli cesty, pak se obrátili a zamířili zpátky k vesnici. Konečně nadešla chvíle, na kterou čekal! Krev v žilách mu vzkypěla touhou pomstít se svým pronásledovatelům.
Sotva se domorodci vydali k osadě, byl jim v patách. Akuta brzy ztratil z dohledu. Domnívaje se, že chlapec je stále za ním, pokračoval veleop neúnavně vpřed. Nechtěl pokoušet osud a stát se terčem smrtonosných oštěpů.

Kapitola 7

Když Akut zjistil, že chlapec není nablízku, vrátil se, aby ho hledal. Neušel však daleko a znovu se zastavil, neboť náhle spatřil podivnou postavu, blížící se k němu. Byl to jeho přítel, nebo ne? Neznámý třímal v rukou dlouhé kopí a štít, jaký nosí černí válečníci. Kotníky a zápěstí mu svíraly kovové náramky, bedra obepínal šat z kůže. Za pasem měl vetknutý dlouhý nůž.
Sotva uviděl opičáka, spěchal k němu. Konečně ho Akut poznal. S pýchou v hlase a do nejmenších podrobností líčil chlapec, jak ke své kořisti přišel.
"Zabil jsem ho holýma rukama," řekl. "Chtěl jsem se s nimi spřátelit, ale oni odmítli. Teď, když mám oštěp, ukáži Numovi, co to znamená mít mě za nepřítele. Jen bílí lidé a opice jsou mými přáteli. Ty budeme hledat. Všem ostatním se musíme vyhnout, nebo je zabít. To jsem se naučil v džungli."
Vyhnuli se tedy domorodé vesnici a zamířili k pobřeží. Chlapec byl velmi hrdý na své nové zbraně a ozdoby. Cestou se cvičil v zacházení s kopím a vrhal jím po všem možném, až konečně nabyl jisté zručnosti. Akut byl trpělivým učitelem. Džungle náhle již nebyla něčím neznámým a stávala se otevřenou knihou, v níž bystré chlapcovy oči počínaly číst. I takové stopy, které jsou obvykle civilizovanému člověku utajeny, staly se mu věcí zcela srozumitelnou a jasnou. Záhy dokázal po pachu rozlišit různé býložravce a zároveň určit, zda se zvíře přibližuje či vzdaluje. Nepotřeboval již zraku, aby zjistil, že se blíží lev, ať byl vzdálen stovku yardů či půl míle. Mnohému jej naučil Akut, leccos objevil sám, zdědiv tuto schopnost po otci. Miloval život v džungli. Ustavičný boj ostražitosti a důvtipu s bezpočtem nepřátel, číhajících na každém kroku, přispíval k tomu, že se z hocha stával skutečný divoch.
Ani tehdy se však nezbavil výčitek svědomí, že si počínal tak lehkovážně. Jeho pouto k rodičům bylo silné - tak silné, že se nedokázal radovat z něčeho, co jim působilo smutek. Proto dosud trval na svém rozhodnutí vyhledat přístav na pobřeží a požádat o peníze na zpáteční cestu do Londýna. Byl přesvědčen, že nebude muset otce ani matku přemlouvat, aby mu dovolili strávit v divočině ještě nějaký čas. Bylo to něco mnohem lepšího než život ve městě!
Ubíral se zvolna k pobřeží a cítil uspokojení, jelikož zatím mohl užívat svobody a radovánek, které skýtala džungle, a zároveň ho hřálo vědomí, že konečně učinil rozhodující krok k návratu domů. Těšil se na setkání s bílými lidmi, neboť již mnoho týdnů byl odkázán výhradně na společnost starého opičáka.
Roztržka s domorodci mu dosud tkvěla v paměti. Přišel k nim s nejčistšími úmysly a bezelstnou důvěřivostí a jejich nepřátelské počínání ho hluboce ranilo. Od té chvíle nepokládal černochy za své bratry, nýbrž za nepřátele, kteří narozdíl od ostatních nechodí po čtyřech, ale po dvou. Jestliže v lidech černé pleti viděl protivníky, neplatilo to o lidech jako takových - o těch, kteří jej mezi sebe přijmou s otevřenou náručí a s nimiž se bude cítit v bezpečí. A za takové měl bělochy, k nimž cítil důvěru a oddanost.
A pak tu byli ještě veleopi, druzi jeho otce. Věřil, že než dorazí k přístavu, určitě je uvidí. Přál si, aby mohl říci otci, že se setkal s jeho dávnými přáteli z pralesa, žil jako oni, lovil s nimi a byl svědkem jejich podivných obřadů, o kterých mu vyprávěl Akut. Jak rád by se něčeho takového zúčastnil! Často si v duchu přeříkával slavnostní řeč, kterou pronese k opům o jejich bývalém králi. Jindy si představoval setkání s bělochy. Jak se asi budou tvářit, až spatří polonahého bílého chlapce ve zbroji černých válečníků, jak kráčí pralesem v doprovodu statného veleopa?
A tak míjely dny. Díky námaze cestování, lovu a šplhání po stromech chlapcovy svaly zesílily a mrštnost vzrostla do té míry, že starý Akut nevycházel z údivu. A hoch, vědom si své síly, přestával být opatrný. Kráčel džunglí se vztyčenou hlavou a pohrdal nebezpečím. Zatímco Akut po prvním závanu Numova pachu vyšplhal na strom, chlapec se králi zvířat vysmíval, pouštěje se nejednou až k němu. Dlouho mu přálo štěstí. Lvi, s nimiž se střetával, byli buď nasycení a pohodlní, nebo je troufalost onoho podivného tvora natolik ohromila, že zůstali překvapeně stát a jen sledovali, jak mizí na nejbližší větvi. Stávalo se, že proběhl sotva pár kroků od nich, provázen povětšinou jen výhružným zamručením.
Leč ani dva lvi se nepodobají jeden druhému - jsou mezi nimi rozdíly jako mezi lidmi. Jedná-li deset šelem v jisté situaci stejně, neznamená to, že tak učiní i jedenáctá. Lev je zvíře velmi vznětlivé a impulzivní. Na různé podněty reaguje zcela odlišně. A jednoho dne se chlapec střetl právě s takovým jedenáctým lvem.
Zvíře kráčelo malou planinou, zarostlou chomáči zakrslých křovin. Akut byl v té chvíli pár kroků opodál. Jako první zvětřil šelmu Jack.
"Běž, Akute!" zvolal, usmívaje se. "V křoví je Numa! Vylez na strom! Já, syn Tarzanův, tě ochráním!" A pokračoval v cestě směrem ke křovisku, kde číhal lev.
Opičák na něho volal, aby se vrátil, ale chlapec jen zamával oštěpem a počal napodobovat jakýsi válečnický tanec, čímž dával králi zvířat najevo své pohrdání. Byl šelmě stále blíž. Náhle lev zařval a vyrazil ze svého úkrytu, jen pár kroků od hocha. Bylo to ohromné zvíře! Jeho hlavu a plece pokrývala hustá hříva. Čelisti svítily dvěma řadami mocných tesáků a žlutozelené oči blýskaly nenávistí.
Chlapec pochopil, že tento lev je jiný než ti, s nimiž se dosud setkal. Na útěk však již bylo pozdě. Nejbližší strom byl

odtud několik yardů - lev by jej záhy dostihl. A že se šelma chystala k útoku, nebylo pochyb! Nedaleko rostl hustý trnový keř. Bylo to jediné a poslední útočiště! Chlapec sevřel kopí a pohlédl ke křovině - a v téže chvíli mu bleskla hlavou myšlenka stejně bláhová jako spásná. Na rozmýšlení nezbývalo času. Pokud ho lev dostihne, je konec!
K nemalému zděšení Akutovu i Numovu zamířil pojednou chlapec přímo proti nepříteli. Lev zůstal na okamžik stát, ohromen jeho počínáním. A tehdy hoch provedl něco, čemu se kdysi naučil ve škole. Rozběhl se proti Numovi. Akut vyjekl zděšením. Užaslý Numa čekal na útok, připraven postavit se na zadní a rozdrtit drzého vetřelce. Těsně před lvem chlapec náhle zapíchl oštěp do země, odrazil se a vyskočil, dříve než překvapená šelma stačila cokoli podniknout. Mohutným obloukem přelétl do křoví. Byl celý rozedřený, ale mimo nebezpečí!
Akut doposud nikdy nic podobného neviděl. Radostně poskakoval nahoru a dolů po větvích, vydávaje bujaré skřeky, zatímco mladík, celý od krve, hledal na vrcholku křoviska pohodlnější místo, kde by si mohl odpočinout. Zachránil holý život, leč za cenu nezměrné bolesti. Zdálo se mu, že lev zůstane pod keřem celou věčnost. Trvalo dobrou hodinu, než se rozezlená šelma konečně odebrala přes palouk do džungle. Jakmile byla dostatečně daleko, chlapec se vydrápal z trní, plný škrábanců.
Uplynula řada dní, než se pozůstatky střetnutí s králem zvířat počaly hojit. Zkušenost však zůstala - od té doby se již Tarzanův syn o nic podobného nepokoušel. Zpočátku setrvali hoch a opičák na jednom místě, dokud se rány nezacelily. Veleop se o svého lidského přítele staral s nebývalou péčí. Když se Jack posléze cítil opět v pořádku, vydali se na cestu k pobřeží. Chlapcovu mysl znovu ovládla touha po domově.
Konečně měl nadejít dlouho očekávaný okamžik. Proplétali se hustým lesem, když vtom chlapcův ostrý zrak zachytil důvěrně známou stopu, nad níž mu srdce poskočilo. Byla to stopa bílých lidí, kteří tu zanechali otisky svých bot. Bylo zřejmé, že šlo o větší karavanu, křižující jim cestu. Ti bílí lidé nepochybně znají směr k nejbližší osadě na pobřeží! A možná že se tam právě teď vydali! Ať tak či onak - stálo za to je dostihnout, už jen pro samo potěšení se setkání s bělochy.
Chlapec planul vzrušením a nedočkavostí a naléhal, aby hned vyrazili. Akut váhal. Od lidí nic nechtěl - chlapec byl pro něho druhem, synem krále opů. Pokoušel se hocha odradit a sliboval, že ho brzy dovede ke svému kmeni, kterému může Tarzanův syn vládnout. Jack však zůstal neoblomný. Trval na tom, že chce vidět bílé lidi a podat zprávu rodičům. Akut jej vyslechl a jeho zvířecí instinkt mu napověděl, jak se věci mají - chlapec měl v úmyslu vrátit se k lidem.
Opičák posmutněl. Miloval hocha se stejnou oddaností jako kdysi jeho otce. Věřil, že od něho nebude nikdy odloučen. Teď tušil, že se jeho vidina rozplývá. Přesto zůstal chlapci věren a poslušen jeho přání. Jakkoli zklamán, souhlasil s mladíkovým rozhodnutím jít po stopě bílých mužů a uvolil se svého přítele doprovázet, byť to mělo být naposledy.
Otisky nebyly starší než dva dny. To znamenalo, že karavana mezitím nedospěla příliš daleko. Po větvích stromů mohli tuto vzdálenost urazit rychle a výpravu obtěžkanou nákladem a prodírající se hustým porostem brzy dostihnout. Hoch byl neustále vpředu, hnán touhou spatřit opět bílé lidi, zatímco pro Akuta znamenal každý krok směrem k pobřeží jen novou bolest.
A tak to byl právě Jack, kdo první zahlédl chvost karavany a s ním i bílé muže, na které se tolik těšil. Zarostlou stezkou tu klopýtali černoši ověšení těžkými břemeny, pobízeni vojáky ze zadních řad, kopáni a biti, když padali únavou, a znovu nuceni postavit se na nohy a pokračovat v cestě. Vzadu kráčeli dva běloši zarostlí hustými plnovousy. Když je chlapec spatřil, chystal se vykřiknout radostí, avšak neučinil tak, neboť to, čeho byl vzápětí svědkem, změnilo jeho radost v hněv. Třímajíce v rukou těžké karabáče, bili oba vousáči bez milosti nešťastné divochy, klesající vysílením pod tíhou nákladu. Tu a tam se muži ohlíželi, jako by odněkud očekávali nebezpečí.
Hoch se na okamžik zarazil, pak se ale znovu vydal za karavanou, zděšen hrůzným divadlem, které se před ním odehrávalo. Pro Akuta nebylo počínání bělochů ničím překvapivým, nicméně i on zlostně mručel, byv svědkem bezdůvodného týrání bezbranných otroků.
Pohlédl na chlapce. Proč nespěchá, aby pozdravil své soukmenovce?
"Jsou to mizerové!" vykřikl mladík. "S takovými bych nemohl cestovat. Musel bych je zabít, kdybych viděl, jak někoho bijí. Ale…" a hoch se na moment odmlčel, "snad bych se jich mohl zeptat, jak se dostaneme k nejbližšímu přístavu. A pak je hned opustíme!"
Opičák neodpověděl. Chlapec tedy seskočil na zem a rozběhl se k nosičům. Byl od nich sotva několik desítek kroků, když ho jeden z bělochů zpozoroval. Muž vykřikl na poplach, strhl pušku z ramene, namířil na Jacka a vystřelil. Kulka jen o vlásek minula cíl, zaryla se do země a vyrvala několik drnů. V příští chvíli spustili pak ostatní muži zběsilou kanonádu.
Chlapec uskočil za strom, jsa zmaten. Nemohl tušit, že útěk nehostinnou pouští před pomstou šejchovou připravil oba Švédy i jejich kumpány téměř o nervy. Sebenepatrnější zvuk v nich okamžitě vyvolával představu, že se blíží Arab se svým krvelačným doprovodem. Byli bez sebe hrůzou a pohled na neznámého bílého válečníka je náležitě vyděsil. Stačil výkřik jednoho z nich a počali střílet nazdařbůh jako smyslů zbavení.
Sotva vzrušení opadlo, ukázalo se, že jediným, kdo cizince opravdu viděl, byl Malbihn. Několik černochů se zapřísahalo, že také oni zahlédli na kraji džungle jakousi postavu, leč jejich popis se natolik rozcházel, že Jenssen, který sám nic nezpozoroval, pochyboval, zda v oněch místech vůbec někdo byl. Jeden černoch trval na tom, že postava byla jedenáct stop vysoká, měla lidské tělo a sloní hlavu. Jiný viděl tři statné Araby s mohutnými černými plnovousy.
Když v karavaně zavládl znovu klid, vydali se muži pátrat po domnělém nepříteli. Nikoho však nenašli - chlapec i opičák byli dávno z dostřelu jejich pušek.
Jack byl šokován. Ještě se nestačil vzpamatovat z rozčarování, které mu připravilo nepřátelské chování černochů, a již byl pronásledován lidmi stejné barvy pleti jako on sám!
"Malé šelmy přede mnou strachy utíkají," uvažoval nahlas, "a velké mě chtějí roztrhat na kusy. Černoši mě chtěli zabít svými šípy a běloši po mně střílejí. Cožpak jsou všichni tvorové na zemi mými nepřáteli? Cožpak nemá Tarzanův syn

jiného přítele než Akuta?"
Veleop přistoupil k chlapci.
"Jsou to velké opice," řekl. "Jen ty budou přáteli přítele Akutova. Viděl jsi, že lidé s tebou nechtějí nic mít. Pojďme hledat velké opice, můj rod."
Po těchto slovech chvíli pokračovali v cestě mlčky. Chlapec byl ponořen do myšlenek - hořkých, plných nenávisti a touhy po pomstě. Konečně i on promluvil.
"Dobrá, Akute," řekl. "Najdeme naše přátele, velké opice!"
Akut se zaradoval, nedal však na sobě nic znát. Místo odpovědi jen zavrčel a vzápětí obratně hmátl po malém hlodavci, zaskočeném daleko od své nory. Roztrhnuv kořist, podal větší sousto chlapci.

Kapitola 8

Od chvíle, kdy byli oba Švédové vyhnáni z území, jemuž vládl starý šejch, uplynul celý rok. Malá Meriem si dosud hrála s Geekou. Panenka pro ni byla vším. Jejím otlučeným ouškům ze slonové kosti dál svěřovala všechny své starosti a touhy. Tváří v tvář ponížení, z něhož nebylo úniku, neztrácela naději ve šťastnější budoucnost. Její představy o štěstí však nebyly ničím víc než přáním uprchnout spolu s Geekou někam daleko na neznámé místo, kde nejsou ani šejchové, ani staré chůvy, kam nepronikne lev a kde by si mohla celý den hrát, obklopena květy, ptáky a malými opičkami poskakujícími vysoko ve větvích.
Šejch na delší dobu odjel, neboť vedl karavanu nosičů se slonovinou a kůžemi kamsi na sever. Tehdy prožívala Meriem šťastné chvíle. Pravda, zůstala tu Mabunu, která ji tu a tam plísnila - byla však sama. Když byli doma oba - ona i šejch - bylo to zlé! Vždyť šejch byl ještě silnější a krutější než stařena!
Malá Meriem nechápala, proč ji její otec tolik nenávidí. Byl sice zlý a nespravedlivý vůči komukoli, s kým přišel do styku, nicméně nejvíce zloby měl vždy právě pro svou dceru.
Dnes seděla Meriem pod mohutným stromem, který rostl uvnitř ohrady v nejzazším koutě vesnice. Před chvilkou zhotovila pro Geeku domeček z listí. U něj nahromadila kousky dřeva, drobné lístky a hrst oblázků. To byly kuchyňské potřeby. Geeka právě "vařila oběd".
Během hry vedlo děvče se svou malou svěřenkyní vážný rozhovor. Bylo tak zabráno do mateřských povinností, že si ani nevšimlo šustotu větví ohýbajících se pod tíhou jakési neznámé bytosti, která se sem přikradla z džungle. Nepozorujíc ničeho, pokračovala Meriem ve hře, zatímco shora ji bedlivě sledoval pár pronikavých očí. Kromě děvčátka tu nikdo jiný nebyl. Vesnice zůstala téměř prázdná, neboť většina mužů odešla se šejchem na sever za obchodem.
* * *
Od chvíle, kdy bílí muži stříleli po chlapci a zahnali ho do pralesa, aby tu pátral po velkých opicích, uplynul rok. Celé měsíce putovali oba poutníci na východ, zacházejíce stále hlouběji do divočiny. Onen rok dal chlapci mnoho! Jeho svaly se proměnily v ocel a hbitostí, s jakou šplhal po stromech, se záhy vyrovnal svému čtvernohému učiteli. Dokázal ovládat přirozené instinkty a využívat jich v pravou chvíli jako těch nejúčinnějších zbraní. Stal se bytostí mimořádné tělesné síly a bystrých smyslů. Ač dosud chlapec, byl natolik zdatný, že se mohl komukoli postavit. Akut jej naučil bojovat tak, jak bojují opí samci - a věru, v celé džungli nebylo lepšího učitele a přičinlivějšího žáka!
Pátrajíce neustále po smečce opic Akutova druhu, jenž byl již téměř vyhuben, živili se vším, co džungle poskytovala. Nejedna antilopa či zebra stala se obětí chlapcova oštěpu a síly obou šelem, číhajících ve větvích či v porostu nedaleko stezky nebo napajedla.
Chlapcovy boky teď obepínala leopardí kůže. S posledními výstřely bílých mužů se proměnil v divocha, jaký dříme snad v každém z nás, leč v chlapci se probudil tím spíše, že jeho otec mezi šelmami vyrostl. Leopardí kůži nosil zpočátku proto, aby se s ní pochlubil, neboť šelmu zabil v souboji nožem. Kůže byla nádherná, a pak - splňovala i jeho představy o oděvu, vhodném pro syna divočiny. Postupně však ztuhla a počala nepříjemně zavánět, jelikož zůstala nevydělána. Ač nerad, musel ji zahodit. Později, když narazil na černého válečníka, který měl na sobě podobnou kůži, avšak o poznání jemnější a pečlivě opracovanou, skočil mu na záda a zmocnil se vzácné trofeje. Nepocítil přitom jediné výčitky svědomí. V pralese platí zákon silnějšího a každý jeho obyvatel s ním je srozuměn. Chlapec věděl, že kdyby to bylo nutné, byl by divocha i zabil. Ani on, ani černoch neměli v džungli větší ceny než lev, buvol, zebra či antilopa. Každý měl jen jeden život, od počátku do konce ohrožovaný někým jiným. Čím více nepřátel se podařilo v boji přemoci, tím byl delší. A tak se chlapec s úsměvem na rtech zmocnil kořisti a šel dál svou cestou, jako by se nic nestalo. Měl jediný cíl - najít velké, opice, které ho měly přivítat jako přítele.
A skutečně je nalezl! Hluboko v džungli, kam lidské oko stěží dohlédne, dorazili oba poutníci ke kruhovému prostranství, kde se kdysi odehrávaly divoké slavnosti Dum-Dum - právě takové, jakých se nejednou zúčastnil i Jackův otec. A sotva se uložili ke spánku v bezpečí na vysokém stromě, ozvalo se zdáli víření bubnu.
Akut hned věděl, co údery znamenají.
"Velké opice!" zavrčel. "Tančí na slavnosti Dum-Dum. Pojďme, Koraku, synu Tarzanův, za našimi druhy!"
Asi před měsícem dal Akut chlapci opičí přízvisko, neboť lidské jméno Jack mu připadalo cizí. Korak v řeči opů znamená Zabíjet.
Byl to tedy Korak, a ne Jack Clayton, kdo se nyní vzpřímil na větvi mohutného stromu a protáhl svalnaté tělo. Měsíční paprsky, pronikající sem listovím, ozářily jeho bronzovou pleť. Také opičák vstal a přikrčil se, jak to v podobných případech veleopi dělají. Pak vzrušeně zavrčel, což chlapec okamžitě napodobil.
Nedaleko odtud, ve směru zvuků bubnu, byla mýtina, kterou museli přejít. Zpola vzpřímen, vnořil se opičák do měsíčního světla. Po jeho boku kráčel chlapec. Jeho plavný krok ostře kontrastoval s nemotornými pohyby

Akutovými.
Cestou si pobrukoval rozverný anglický popěvek, který znal ještě ze školy. Byl šťasten a pln očekávání. Přicházel ke svým přátelům, domů! Za nekonečných dní v džungli myšlenek na pravý domov postupně ubývalo. Co bylo dřív, připadalo mu teď jako pouhý sen. Touha po Londýně a rodičích byla zaplašena.
V návalu radosti plácl chlapec svého opičího druha dlaní do hlavy. Víc žertem než z hněvu vycenil op své mohutné tesáky a ohnal se po hochovi tlapou. A pak, jako bezpočtukrát předtím, počali spolu oba přátelé zápasit. Váleli se po zemi, chňapajíce po sobě a kousajíce, avšak nikdy ne tak, aby si ublížili.
Pro oba to byla vítaná příležitost, jak utužit svaly. Chlapec přitom používal nejrůznějších zápasnických chvatů, z nichž mnohé si záhy osvojil i jeho soupeř. Na oplátku se hoch od svého čtvernohého přítele naučil způsobům boje, jež opičák zdědil od svých předků, kteří chodili po zemi v dobách, kdy místo stromů rostly plavuně a krokodýli poletovali pověřím jako ptáci.
A přece tu bylo něco, co chlapec ovládal a opičák se nikdy zcela nenaučil - byl to box. Nejeden Akutův útok, při němž si často počínal jako rozzuřený býk, byl zastaven bolestivým úderem, což útočníka vždy stejnou měrou překvapilo jako dohnalo k zlosti. Tehdy se jeho ostré tesáky ocitly mnohdy v těsné blízkosti chlapcova těla. Akut přece jen nebyl nikým jiným než opicí ovládanou instinkty. Často měl problémy protivníka chytit. Ztrácel hlavu a vrhal se na hocha zcela bezhlavě. Ten jej při tom zasypával novými a novými údery. Akut se zpravidla stáhl z bojiště se sklapnutými čelistmi, tváře se rozmrzele.
Dnešní noci dlouho nezápasili. Chvíli se přátelsky škorpili, leč pach Sheety, leoparda, je záhy přiměl k ostražitosti. Velká kočka prošla pralesem přímo před nimi. Na okamžik se zastavila a nastražila slechy. Hoch i opičák výstražně zavrčeli a šelma se raději dala na ústup.
Konečně mohli pokračovat v cestě za zvuky bubnů. Jejich rachot byl čím dál hlasitější a brzy bylo slyšet i kvílení křepčících opů. V téže chvíli oba ucítili jejich pach. Chlapec se zachvěl vzrušením. Chlupy na Akutově šíji se naježily - příznaky hněvu a radosti jsou si často podobny! Tiše se oba kradli džunglí k místu slavnosti, tu a tam šplhajíce po stromech. Cestou dávali bedlivý pozor, aby nenarazili na některého z hlídkujících opičáků.
Skulinami v porostu naskytla se chlapci nebývalá podívaná. Akut samozřejmě věděl, oč jde - pro Koraka to však bylo něco zcela nového. Chlapcovy nervy byly napjaty jak struny. Jako u vytržení hleděl na statné opí samce tančící kolem hliněného bubnu, do něhož samice bušily sukovicemi, vyhlazenými dlouholetým používáním.
Akut, který znal zvyklosti svého druhu, byl příliš zkušený, aby dal po dobu obřadu jakkoli najevo svou přítomnost. Teprve až bubny umlknou a žaludky hodovníků se naplní, na své soukmenovce zavolá! Pak nastane vyptávání a přijetí Koraka za člena smečky. Možná že někteří projeví nesouhlas. Takové bude třeba přesvědčit silou. Celé týdny a snad i měsíce se nevyhnou podezření, nakonec se však stanou velkým opicím rodnými bratry. Akut doufal, že mezi opy jsou někteří, kteří ještě znali Tarzana. To by usnadnilo chlapcovo přijetí a pomohlo splnit opičákovo přání, aby se Korak stal jednou otcovým nástupcem.
Teď však nebylo snadné chlapce udržet, aby se nerozběhl přímo do středu tanečníků. To by s největší pravděpodobností znamenalo jeho záhubu, neboť vzrušení, které se opic při slavnosti zmocňuje, činí je natolik divokými, že se jim v tu chvíli raději vyhnou i velké šelmy.
Když se měsíc sklonil k zalesněnému horizontu za planinou, počal zvuk bubnu slábnout a pohyby tanečníků byly čím dál volnější, až konečně zazněl poslední úder a opi se oddali hodování. Z toho, co viděl a slyšel, mohl Akut chlapci vysvětlit, že slavnost byla konána na počest nového krále. Ukázal přitom na statného samce, který získal moc nepochybně týmž způsobem jako mnozí lidští vládcové - zabil svého předchůdce.
Jakmile se opi nasytili a uložili se pod stromy ke spánku, vzal Akut hocha za ruku.
"Pojď," zamručel. "Pomalu! Pojď za mnou a dělej to, co Akut!"
Zvolna se kradl listovím, až konečně dorazil k větvi, sklánějící se nad arénu. Tady zůstal na okamžik stát, aby vzápětí cosi zavrčel - v té chvíli byli veleopi na nohou. Jejich malá, divoká očka těkala sem a tam.
Jako první spatřil neznámou dvojici nový vůdce smečky a výhružně vycenil zuby. Pak učinil několik kolébavých kroků směrem k příchozím. Srst se mu zježila a zadní tlapy napjaly. Za ním se tlačila celá smečka. Král se zastavil a držel se raději v uctivé vzdálenosti od vetřelců, aby mohl včas uskočit, kdyby zaútočili. Byl to vskutku opatrný král. Stál teď před nimi a klátil se na svých krátkých nohou, rozvíral čelisti a vyzývavé mručel. Akut věděl, že si tak dodává odvahy k útoku.
Starý opičák však nechtěl bojovat. Přišel proto, aby se spolu s Korakem stali příslušníky smečky.
"Já jsem Akut," začal. "To je Korak. Korak je syn Tarzana, který byl králem opů. I já jsem byl králem opů, kteří žili uprostřed velkých vod. Přišli jsme s vámi lovit a pomáhat vám v boji. Jsme velcí lovci a silní bojovníci. Přišli jsme v míru."
Vůdce smečky se přestal kolébat a zpod hustého obočí namířil svůj pronikavý pohled na oba nezvané hosty. Byl králem příliš krátce a nedůvěřoval nikomu. Bál se, aby ho ty podivné opice nepřipravily o jeho výsadu. Vůči štíhlému tvoru s hladkou kůží cítil strach i nenávist.
"Jděte pryč!" rozkázal. "Odejděte, nebo vás zabiji!"
Vzrušený chlapec, skrytý za Akutem, by byl rád skočil mezi opy a dal jim najevo, že je jejich přítelem, ba dokonce jedním z nich. Čekal, že bude přijat s radostí, a počínání vůdce smečky jej naplnilo zklamáním a smutkem. Když ho černoši vyhnali, vydal se k bílým lidem, a ti jej uvítali střelbou. Velké opice byly jeho poslední nadějí. Mezi nimi chtěl hledat přátele. Marně! Chlapec vzkypěl hněvem. Vůdce kmene stál teď téměř na dosah. Jeho druzi za ním utvořili půlkruh a se zájmem sledovali, co se děje.
Náhle hoch seskočil přímo před podrážděného opičáka, aniž mu v tom Akut dokázal zabránit.
"Já jsem Korak!" zvolal. "Jsem Zabíječ!!! Přišel jsem, abych mezi vámi žil jako přítel. Vy mě vyháníte. Dobrá, půjdu. Ale

dřív vám ukáži, že Tarzanův syn se nebojí ani vašeho krále, ani vás!"
Vůdce smečky se zarazil. Takovou drzost nečekal! Překvapen byl i Akut. Volal na chlapce, aby se vrátil. Věděl, že na tomto posvátném místě se ke králi všichni přidají, i kdyby o to stál sebeméně. Dostanou-li hocha do spárů, nic ho nezachrání. A jít mu na pomoc znamená sebevraždu.
Přesto starý opičák ani na chvíli nezaváhal. S nahrbeným hřbetem a hlasitým mručením seskočil do vysoké trávy právě v okamžiku, kdy se král rozhodl zaútočit. Jeho mohutné tlapy se napřáhly po chlapci a z rozevřených čelistí zablýskly dvě řady ostrých zubů. Korak se přikrčil, aby se útočníkovi vyhnul - a vtom se otočil na jedné noze a vší silou mu zasadil úder pěstí do žaludku. Vůdce smečky zavrávoral, chňapaje zuřivě po polonahém tvoru, který hbitě uskočil stranou. Opi se dali do křiku, a prahnouce po pomstě, vyrazili vstříc svým dvěma protivníkům.
Akut byl příliš moudrý, aby nevěděl, že boj s podobnou přesilou je předem ztracen. A stejně tak mu bylo jasné, že vybízet teď chlapce k ústupu by bylo marné. Ztratit byť jen několik okamžiků dohadováním by pak znamenalo konec pro oba. Zbývala jediná naděje - a Akut jí využil. Uchopiv hocha kolem pasu, zdvihl ho ze země a prchal s ním k nejbližšímu stromu, jehož větve se skláněly nad shromaždištěm. V patách za nimi se hnala celá smečka. Akut, ač stár a obtěžkán živoucím břemenem, byl však přece jen hbitější než jeho pronásledovatelé. Skokem dosáhl nejnižší větve a s mrštností malé opičky se vyhoupl i s chlapcem do bezpečí. Ani tady neotálel. Rozběhl se větvovím, nesa dál hocha na zádech.
Opi ho chvíli pronásledovali. Jakmile však mladší samci předběhli starší a smečka se rozptýlila, upustili od štvanice a dali se do strašného křiku, který se rozléhal do všech stran. Konečně ustali a vrátili se na mýtinu.
Když Akut nabyl jistoty, že nejsou pronásledováni, zastavil se a pustil chlapce. Korak se zlobil.
"Proč jsi mě odvlekl?" volal. "Já bych je byl naučil! Teď si myslí, že se bojím!"
"To, co si myslí, ti neuškodí. Zůstal jsi naživu. Kdybych tě neodnesl, byl bys mrtvý. Víš, že i Numa se vyhne velkým opicím, když jich je hodně a mají zlost?"

Kapitola 9

Den po nevlídném přijetí veleopy bloudil Korak bez cíle džunglí. Byl zklamán. V jeho srdci bila touha po někom blízkém. Na všechny obyvatele pralesa teď hleděl nepřátelsky, a sotva se kdokoli objevil v jeho blízkosti, dával najevo svou nevraživost. I to zdědil po otci. A pak - několik měsíců strávených uprostřed šelem stačilo mladíkovi k tomu, aby si osvojil řadu jejich návyků. Cenil zuby jako Sheeta a výhružně vrčel jako Akut. Jakmile se nějaká šelma přiblížila, přikrčil se a naježil hřbet. Korak, Zabíječ, toužil po odvetě! Z hloubi duše doufal, že se střetne s králem opů, který jej vyhnal ze slavnosti. Proto se odtud příliš nevzdaloval. Nakonec jej však potřeba sehnat něco k snědku zavedla hlouběji do pralesa.
Zvolna se spolu s Akutem ubírali směrem, odkud vanul vítr, aby je nezvětřil některý nepřítel a nevydal se po jejich stopě. Náhle se oba téměř současně zastavili a sklonili hlavy. Zůstali stát, podobni dvěma kamenným sochám. Na těle se jim nepohnul jediný sval. Setrvali tak několik okamžiků, až konečně Korak popošel a vyhoupl se na strom. Opičák jej okamžitě následoval. Chovali se tak tiše, že lidské ucho by je sotva zaslechlo. Tu a tam zastavujíce, plížili se vpřed hustým stromovím. Že byli rozrušeni, bylo zřejmé z tázavých pohledů, které vrhali jeden na druhého. Posléze chlapec zahlédl dřevěné hrazení, za ním několik prostornějších stanů a řadu deskových chatrčí.
Sevřel rty ve zlostné grimase. Černoši! Jak je nenáviděl! Naznačil Akutovi, aby zůstal na místě, a sám se vydal k vesnici. Běda tomu, s kým by se byl v té chvíli setkal! Klouzaje hbitě po nízkých větvích ze stromu na strom, blížil se k ohradě. Odkudsi zaslechl lidský hlas a hned stočil svůj postup tím směrem. Nad roubení se tu skláněl statný strom. Korak k němu zamířil, třímaje v ruce kopí.
Se zdviženou zbraní plížil se mezi větvemi, aby zjistil, komu onen hlas patřil. Konečně zahlédl čísi záda. Ruka s oštěpem se napřímila, připravena vrhnout jej na nic netušící oběť. Náhle se hoch zastavil. Naklonil se, aby lépe viděl na cíl, a strnul. Tím cílem bylo - dítě! Sklopil oštěp, aniž způsobil sebemenší hluk. Skrčil se pohodlně na silné větvi a zůstal bez hnutí, zíraje na stvoření, které chtěl zabít - na malé, do bronzova opálené děvčátko.
Byl jím cele zaujat. Pak spatřil v dívčiných rukou loutku s hlavičkou ze slonoviny a tělíčkem z kůže. Byla to Geeka, dávno nemající ani ručky, ani nožky, a vyhlížející velmi zuboženě. Avšak děvčátko ji přitisklo k sobě a počalo zpívat jakousi ukolébavku. Chlapcovy oči zjihly dojetím. Snad celou hodinu, jež uplynula neuvěřitelně rychle, seděl skrčen na větvi a pozoroval hrající si děcko. Dosud ani jednou však nespatřil její tvář. Viděl jen husté černé kadeře splývající ve vlnách k pasu, obnažené rameno, pod nímž bylo sepnuto bílé roucho, a špičatá kolena, vyčnívající zpod šatů, jak děvčátko sedělo s nohama zkříženýma pod sebou. Když se konečně při napomínání panenky jednou pootočila, zjistil, že její tvář má velmi ušlechtilé rysy. Děvčátko pohrozilo loutce prstem a vzápětí ji znovu přivinulo k hrudi.
Korak byl natolik upoután touto jímavou podívanou, že mu oštěp málem vypadl z ruky. Tehdy opět zpozorněl. Pohlédl nejprve na svou zbraň a poté na dívenku pod sebou. Představil si ji, jak se na ni vrhá divoká šelma, hračka jí padá z ruky a leží rozbitá vedle své třesoucí se opatrovatelky. Zachvěl se a znovu přeměřil svůj oštěp. Co by asi děvčátko udělalo, kdyby znenadání seskočil ze stromu? Jistě by se polekalo a uteklo! A pak by přišli vesničané, ozbrojení kopími a puškami. Buď by ho zabili, nebo zahnali.
Chlapci počalo být teskno. Toužil po lidském společníku, avšak dosud netušil, že jeho touha je tak silná. Jak rád by byl k děvčátku slezl a promluvil s ním, i když neznal jeho řeč! Snad by se dorozuměli posunky! Chtěl mu vidět do tváře - zdálo se, že je velmi půvabná. Nejvíce jej však zaujalo, s jakou něhou hýčkalo děcko svou zmrzačenou panenku.
Konečně dostal nápad. Upoutá dívčinu pozornost a pozdraví ji zdálky! Znovu vyšplhal do koruny. Rozhodl se zavolat zpoza ohrady, aby ji nevyplašil. Sotva opustil své místo, uslyšel hluk doléhající sem z protější strany vesnice. Vzápětí spatřil bránu, k níž směřoval zástup mužů, žen i dětí. Brána se otevřela a objevila se karavana - černí otroci a snědí

Arabové ze severních pouští, honci velbloudů, poháněj ící kletbami svéhlavá zvířata, mezci obtěžkaní nákladem a kráčející se sklopenýma ušima, neteční k ránám svých pánů, kozy, ovce, koně…
Obyvatelé vesnice se shromáždili kolem vysokého starce, který vjel dovnitř bez pozdravu, seskočil z koně a zamířil k velkému stanu z kozí kůže, jenž stál uprostřed. Tady zapředl hovor s jakousi bezzubou stařenou. Korak vše pozoroval ze svého úkrytu. Viděl, jak se stařec černošky na cosi vyptává. Žena vzápětí ukázala směrem k odlehlému koutu osady, skrytému za stany Arabů a příbytky domorodců. Právě tam, kde si pod stromem hrálo malé děvčátko!
Chlapec byl přesvědčen, že onen muž je dívčin otec. Byl dlouho na cestách, a proto jeho první kroky vedou k dcerušce. Jak bude asi šťastná, až jej znovu uvidí! Poběží k němu, vrhne se mu do náručí a on ji zulíbá na tváře. Korak povzdechl. Vzpomněl si na matku a otce, kteří jsou tak daleko!
Vrátil se na své místo na stromě, pod nímž si hrálo děvčátko s panenkou. Nebylo-li mu dopřáno radosti z vlastního štěstí, chtěl se radovat alespoň ze štěstí jiných. Možná, že kdyby se ukázal, dovolili by mu občas je navštívit. To stálo za pokus! Chtěl vyčkat, až se stařec uvítá s dcerou. Pak se jim ukáže a dá najevo své přátelské úmysly.
Arab kráčel zvolna k děvčátku. Jak bude ráda! Chlapcovy oči plály dychtivostí. Konečně stařec stanul pár kroků od dívky, jeho obličej však zůstal zachmuřen. Děvčátko o něm dosud nevědělo a dál rozmlouvalo se svou loutkou. Vtom stařec zakašlal. Dívka sebou trhla a otočila se. Korak poprvé spatřil celou její tvář. Viděl velké, hluboké oči. Myslel, že v nich zahlédne světlo vroucího citu, jaký chovají děti vůči svým rodičům - leč skutečnost byla jiná! Místo radosti prozrazoval dívčin pohled strach! Rty i celé tělo se jí třásly. Arab se usmál. Dívka se pokusila odtud vytratit, ale stařec ji dostihl a kopl tak surově, až upadla do trávy. A teď se chystal popadnout ji za vlasy, jak míval ve zvyku.
Na stromě, kde ještě před okamžikem seděl chlapec, krčila se nyní šelma cenící zuby a chvějící se hněvem. Šejch skočil po děvčátku a v téže chvíli se Korak spustil z větví a stanul přímo před ním. V levé ruce dosud svíral oštěp, avšak na ten dávno zapomněl. Pravou ruku zaťal v pěst, a sotva šejch ustoupil o krok zpět, polekán neznámým tvorem sestoupivším z nebes, zasáhl jej mocný úder přímo do obličeje, vedený neobyčejnou silou.
Šejch klesl k zemi v bezvědomí. Korak se otočil k děvčátku, stojícímu opět pevně na nohou. Vytřeštěnými zraky hleděla dívka střídavě na něho a bezvládné tělo svého otce. Učiniv přátelské gesto, vzal ji hoch kolem ramen a čekal, až Arab znovu přijde k sobě. Chvíli tak setrvali, když tu dívka promluvila.
"Až se probere, zabije mě!" řekla arabsky.
Korak nerozuměl. Potřásl hlavou a promluvil anglicky a poté řečí velkých opic. Děvčátko se sklonilo, přejelo rukojeť nože, který visel Arabovi za pasem, a udeřilo se do prsou. Konečně Korak pochopil. Stařec se pokusí svou dceru zabít!
Dívka se přitiskla ke svému zachránci, třesouc se po celém těle. Jeho se nebála. Proč také? Vždyť ji zachránil před výpraskem. Co její paměť sahala, nikdy se tak dosud nestalo. Pohlédla chlapci do tváře. Byla pohledná a dohněda opálená, právě tak jako její. Líbila se jí skvrnitá leopardí kůže, obepínající chlapcovo tělo od plecí ke kolenům, i kovové náramky na rukou a nohou. Vždy si přála mít něco podobného, šejch jí však nikdy nedovolil víc než hrubý bavlněný rubáš, stěží zakrývající její nahotu. Kožešiny, hedvábí či klenoty zůstaly pro malou Meriem jen krásným snem!
Korak hleděl na dívku upřeným pohledem. Vždycky se na děvčata díval poněkud svrchu. A chlapci, s nimiž chodil do školy, mu připadali rozmazlení. Nevěděl, co dělat. Cožpak ji mohl opustit, aby byla Arabem dál týrána, či dokonce zabita? Nikdy!!! Avšak - dokázal by ji vzít s sebou do džungle? Co si počne se slabým a vyplašeným děvčátkem?! Vždyť se sotva podobá vlastnímu stínu. A což teprve, až začnou křičet hladové šelmy?!
Stál chvíli bez hnutí, ponořen do myšlenek. Děvčátko jej pozorovalo, snažíc se přijít na to, co se mu honí hlavou. Také ono uvažovalo o budoucnosti. Bálo se, že tu bude muset zůstat. Bálo se šejchovy msty. Nebylo kam se uchýlit - zůstal jen tento podivný cizinec, který sestoupil z mraků a zachránil ji před starcovým hněvem.
Meriem přistoupila ke Korakovi a položila mu štíhlou, opálenou ruku na rameno. Hoch se probral ze zamyšlení. Podíval se dívce do očí a pak ji objal kolem pasu. Rozplakala se.
"Pojď," řekl chlapec. "Džungle je laskavější než lidé. Budeš žít v pralese a Korak s Akutem tě budou chránit."
Dívka nerozuměla jeho slovům, avšak pochopila, že ji chce odvést s sebou. Vzala jej za ruku a společně zamířili k ohradě. Pod vysokým stromem na kraji vesnice zdvihl Korak svou malou chráněnkyni do výšky, přehodil si ji lehce přes rameno a vyhoupl se do větví. Držela se ho pevně kolem krku a stále v ruce svírala panenku.
A tak učinila Meriem první krok do džungle. Důvěřovala tomuto podivnému cizímu chlapci, který se k ní choval tak přátelsky. Neměla ani nejmenší představu, co ji čeká. Snad si představovala vzdálenou osadu, kde žijí běloši podobní jejímu zachránci. Že by měla žít uprostřed divočiny plné šelem, ji nenapadlo. Kdyby to jen tušila, její malé srdéčko by se rozbušilo strachy. Často si přála před šejchem a starou Mabunu utéci, avšak prales jí vždy naháněl hrůzu.
Ušli sotva pár kroků od osady, když tu dívka zahlédla mohutnou postavu Akutovu. Vykřikla leknutím a přitiskla se úžeji ke Korakovi, ukazujíc na opičáka prstem. Akut se domníval, že se chlapec vrací se zajatcem, a přibližoval se s výhružným mručením. Děvčátko v něm nevzbuzovalo o nic větší sympatie než kterýkoli dospělý člověk. Neznal je, a tak na ně vycenil své mohutné tesáky. Překvapilo ho, že místo pozdravu na něho Korak hněvivě zavrčel.
"Zabíječ si přivedl družku," usoudil opičák, aby vzápětí věnoval pozornost zbloudilé housence, vypadající obzvlášť šťavnatě. Když ji snědl, pohlédl kradmo na chlapce. Korak složil své živé břímě na statnou větev, jíž se dívka zoufale držela, bojíc se pádu z takové výšky.
"Půjde s námi," oznámil hoch Akutovi a ukázal na Meriem prstem. "Neubližuj jí. Budeme ji chránit."
Akut svraštil čelo. Nelíbilo se mu mít za společníka lidské mládě. Z dívčina strachu i z toho, jak se úporně držela haluze a vrhala kolem sebe vyplašené pohledy, usoudil, že se pro život v džungli vůbec nehodí. Jak velel nepsaný zákon, neměli tu slabí a bázliví pražádnou naději. Avšak přál-li si Korak vzít dívku s sebou, nezbylo než souhlasit. Akut o ni nestál, tím si byl zcela jist. Její kůže byla tak podivně hladká a navíc bez srsti! A ten nevzhledný obličej! Neměl ani za mák ze skutečné opičí krásy! Kde jsou široká ústa, mohutné tesáky a husté měkké vousy po obou lících?
Akut si povzdechl. Zvedl se, nadmul rozložitou hruď a počal majestátně vykračovat po mohutné větvi. Jen ať to titěrné

stvoření obdivuje jeho nádherný kožich a ztepilou chůzi!
Leč malá Meriem se jen choulila ke Korakovi. Snad si dokonce přála vrátit se do osady, kde ji ohrožovali jen lidé. Opičák ji velmi děsil. Byl tak veliký a tvářil se nepřátelsky! Zdálo se jí, že v ní chce vzbudit strach. Netušila, že se jen chlubí a chce být středem pozornosti. Ani ve snu by ji tehdy nenapadlo, že by mezi ní a opičákem mohlo vzniknout přátelské pouto.
Celý večer i celou noc strávila v hrozném strachu. Korak s Akutem ji vedli cestou necestou, hledajíce potravu. Jednou, když vystopovali jelena, ukryli dívku ve větvích. Strach z osamění nebyl ničím proti hrůze, kterou zažila, jakmile její průvodci skočili společně na svou kořist a strhli ji k zemi. Tvář chlapcova se proměnila v tvář šelmy, jak zatínal své bílé zuby do těla nešťastného zvířete.
Když se vrátil, celý od krve, a podával děvčeti kus syrového masa, odvrátila se s odporem. Korak tím byl zjevně překvapen. Po chvíli přišel znovu, tentokrát s náručí čerstvého ovoce. To již dívka neodmítla a přijala dar s úsměvem, jenž byl dárci tou největší odměnou.
Něco jej však přece jen trápilo. Věděl, že se děvče celou noc na větvi neudrží, a zároveň ji nemohl nechat spát samotnou pod stromem, kde by byla vystavena nebezpečí v podobě dravých šelem. Zbývalo jediné řešení - držet ji až do rána v náručí. A chlapec tak také učinil. Akut ulehl hned vedle nich, takže dívka byla zahřívána z obou stran. Často se budila, až konečně únava přemohla strach z propasti pod sebou a hrozného opičáka, a ona tvrdě usnula.
Když otevřela oči, bylo slunce již vysoko. Zprvu se nemohla upamatovat, kde je. Ve spánku jí hlava klesla z Korakova ramene, takže teď hleděla přímo na Akutův zarostlý hřbet. To ji velmi vyděsilo. Vzápětí si uvědomila, že ji kdosi objímá v náručí. Otočila se a spatřila rozzářenou tvář svého zachránce. Jestliže se usmíval, nebylo proč se ho bát! Přimkla se k němu pevněji, jako by se nechtěla dotýkat hrubého kožichu opičákova. Korak k ní promluvil v řeči opů. Zavrtěla hlavou a odpověděla arabsky. Akut se posadil a mlčky oba sledoval. Tomu, co říkal Korak, rozuměl - lidské mládě však vydávalo jen jakési směšné zvuky!
Díval se na ně dlouho, pak se poškrábal na hlavě, vstal a otřásl se. Dívka se lekla a ještě víc se přitiskla k chlapci. Opičák pochopil, že se ho bojí, a zaradoval se, že dokáže někomu nahnat strach. Skrčil se a chňapl po dívce, odtahující se od něho, svou dlouhou tlapou. Zdálo se, že se dobře baví. Byl do hry natolik zabrán, že si ani nevšiml chlapcova výhružného pohledu. Právě když se chystal dívku uchopit za ruku, mladík se zvedl a udeřil jej pěstí do čenichu. Překvapený opičák zavrávoral a spadl ze stromu.
Korak stál na větvi, dívaje se za ním, když vtom jej vyrušil jakýsi šramot, ozývající se z houštiny. Také dívka pohlédla tím směrem, neviděla však nic víc než rozzlobeného Akuta, jak se sbírá ze země. A pak se jako kámen z praku vymrštilo z křoví obrovské skvrnité tělo, mířící přímo na Akutova záda. Byl to Sheeta, leopard.

Kapitola 10

Dívka vykřikla překvapením i hrůzou - ne snad proto, že by nebezpečí hrozilo opičákovi, ale protože hrozilo i jejímu zachránci. Chlapec se odhodlal k odvážnému kousku. Jakmile se šelma objevila, seskočil s taseným nožem z obrovské výšky přímo k ní. Než mohl Sheeta zarýt své drápy a tesáky do Akutovy šíje, ocitl se mu Korak na zádech. Velká kočka minula opičáka jen o vlásek! Převalila se na plece, sekajíc a chňapajíc kolem sebe ve snaze zbavit se svého protivníka, který ji kousal a bodal nožem.
Akut, veden sebezáchovným pudem, vyšplhal na strom rychlostí na tak mohutné zvíře téměř neuvěřitelnou. Sotva však pohlédl dolů, byl stejně rychle zpátky na zemi. Předchozí roztržka s Korakem byla okamžitě zapomenuta, jakmile si uvědomil, jaké nebezpečí jeho lidskému příteli hrozí. Neváhal nasadit vlastní život, aby mu pomohl. A tak Sheeta bojoval nyní proti dvěma šelmám, které útočily z obou stran. S divokým řevem váleli se všichni tři v porostu, zatímco dívka sledovala bitku z koruny stromu s vytřeštěnými zraky, tisknouc úzkostlivě svou malou panenku k hrudi.
Konečně chlapcův nůž rozhodl o osudu zápasu. Když se divoká kočka převalila na bok v posledním tažení, mladík i opičák se zvedli a dívali se jeden na druhého. Korak pohodil hlavou směrem k děvčátku krčícímu se na stromě. "Nech ji být! Je moje!"
Akut zavrčel a zamžikal malýma podlitýma očima. Pak se otočil k mrtvému Sheetovi. Přímo nad ním se vztyčil, obrátil tvář k obloze a vydal divoký skřek, který dívku znovu vyděsil. Byl to vítězný křik opího samce, poté co zabil v boji protivníka. Chlapec opičáka chvíli pozoroval a pak se vyhoupl za dívkou do větví. Akut jej okamžitě následoval, olizuje si rány. Nakonec se vytratil, aby ulovil něco k snídani.
* * *
Po celé měsíce plynul život této podivné trojice v poklidu. Tak se alespoň zdálo chlapci a opičákovi - pro malou Meriem to byly dny a noci plné přízraků. Postupně však i ona přivykala nutnosti čelit nebezpečím a počala dokonce pronikat do tajů řeči, jíž se spolu dorozumívali její průvodci. Zákonům džungle se učila ochotně a rychle, takže se záhy mohla účastnit lovu, dokázala bdít, když oba spali, či vystopovat zvěř.
Mladík k ní byl vždy ohleduplný a nedal nikdy najevo ani sebemenší náznak nespokojenosti. Když zjistil, že noční chlad a mlha dívce nedělají dobře, zbudoval jí malý pevný přístřešek mezi větvemi mohutného stromu. Tady Meriem spala v teple a pohodlí, zatímco Korak s opičákem se choulili na nejbližších haluzích. Většinou však chlapec spával přímo před vchodem do vzdušného příbytku, odkud mohl spící dívku chránit před divokou zvěří. Úkryt stál dost vysoko, aby se nemuseli bát Sheety, byl tu však had Histah a velcí paviáni, kteří žili nedaleko a kteří - ač nikdy neútočili - cenili tesáky a zlostně štěkali, kdykoli prošel kolem jejich smečky.
Jakmile bylo přístřeší hotovo, rozhodli se tu usadit na delší dobu. Dál se pouštěli jen zřídka a vždy jen tak, aby se stačili do setmění vrátit. Nedaleko odtud tekla říčka. Zvěře, ovoce i ryb tu bylo dosytosti. Měli teď jedinou starost - jak naplnit hladové žaludky. Nepřemýšleli o tom, co bude - žili jen pro dnešek. A pokud chlapec někdy pomyslel na svůj

předchozí život a své blízké, vše mu připadalo daleko a cizí. Od chvíle, kdy jej všichni, s nimiž se chtěl spřátelit, zklamali, vzdal se myšlenky na návrat k lidem a smířil se s tím, že zůstane natrvalo v pralese. A pak našel Meriem a s ní to poslední, co v džungli postrádal - lidského druha. Jeho vztah k děvčeti byl ryzí a opravdový, takový, jakým může být jen skutečné přátelství. Mohli být pokládáni za sourozence, leč chlapec v dívce nikdy nepřestal vidět slabší a bezbrannou bytost, kterou je třeba chránit. Dívka ke Korakovi vzhlížela jako ke staršímu bratrovi. Lásku dosud ani jeden z nich nepoznal. Avšak jak chlapec dospíval, bylo jisté, že se jej jednou podobný cit zmocní - tak jako každého v jeho věku.
Když se Meriem naučila řeči opů, byli si ještě bližší. Mohli teď spolu rozmlouvat a sdělovat si své dojmy. Řeč se z nutnosti stávala zábavou. Pokud Korak vycházel na lov, Meriem ho obvykle doprovázela. Dokázala se již chovat tiše všude tam, kde to bylo zapotřebí. A v korunách stromů si počínala stejně obratně jako sám Zabíječ. Velkých výšek se přestala bát - skákala z větve na větev, ze stromu na strom, jistě a beze strachu. Korak byl na svou svěřenkyni velmi pyšný - a dokonce i starý Akut na ni změnil svůj náhled. V nedaleké černošské vesnici jí chlapec opatřil šat z kožešiny, kovové ozdoby i zbraň. Nedovolil, aby chodila neozbrojena a učil jí sebeobraně. Nosila oštěp a dlouhý nůž. Její tělo, jež zvolna dozrávalo, jako by zdědilo dokonalé linie od starověkých krásek. Celkové kouzlo ještě umocňovala půvabná tvář.
Jak rostla, přivykala džungli a strach z jejích divokých obyvatel mizel. Po čase se dokonce vydávala na lov sama, pokud byli její přátelé daleko. Stopovala většinou menší zvířata, až se konečně odvážila na jelena a dokonce na divočáka Hortu - statného samce, u kterého si sám Sheeta každý útok raději rozmyslí.
Časem se trojice stala v pralese důvěrně známou. Malé opičky se s nimi spřátelily a troufaly si hrát stále blíž. Když šel kolem Akut, držely se stranou, avšak Koraka a dívky se nebály. Pokud byla dívka sama, přicházely až k ní, tahaly ji za ozdoby nebo si pohrávaly s loutkou, která jim byla nevyčerpatelným zdrojem zábavy. Meriem je krmila a napájela a ony jí krátily dlouhou chvíli, než se Korak vrátil. Bylo to přátelství, jaké má být. Při lovu jí pomáhaly najít stopu. Nejednou přiběhly po větvích a upozorňovaly, že nablízku je antilopa či žirafa, nebo varovaly před Sheetou a Numou. Dokonce své nové přítelkyni přinášely lahodné tropické ovoce. Někdy ji škádlily, ale ona zůstávala přívětivá a laskavá - opičky k ní neobyčejně přilnuly, byť svou náklonnost projevovaly po svém. Protože se dorozumívaly podobně jako opi, mohla s nimi Meriem rozmlouvat. Pro důvěrně známé věci měly svá označení, stejně jako pro různé pocity - radost, hru, smutek i hněv. Tyto výrazy se od mluvy veleopů lišily jen nepatrně, a tak se zdálo, že řeč velkých opic je i jejich mateřštinou. Pro myšlenkový vývoj dívky však malé opičky znamenaly pramálo - sloužily vlastně jen k ukrácení dlouhé chvíle. O své radosti a strasti dělila se Meriem nadále jen s Geekou. Hovořila s ní arabsky, neboť nepokládala za nutné učit ji řeči rodu Akutova.
Od doby, kdy opustila šejchovu vesnici, se na její panence mnohé změnilo. Byla nyní oblečena jako její lidská maminka. Trup měla zahalen útržkem leopardí kůže. Do věnečku z květů nad čelem bylo vpleteno několik papouščích per. Místa, kde bývaly ručky a nožky, zdobily kroužky z trav, napodobující kovové ozdoby. Geeka byla teď dokonalou malou divoškou, ale jinak se nikterak nezměnila - nadále zůstávala trpělivou posluchačkou své pěstounky. A ani dnes tomu nebylo jinak. Naslouchala Meriem oddaně, opřena o kmen, zatímco dívka k ní promlouvala vážným hlasem, sedíc na převislé větvi.
"Milá Geeko," oslovila panenku. "Korak dnes odešel nadlouho. Stýská se nám po něm, viď? Když je pryč, je v džungli tak pusto a prázdno! Copak nám asi dnes přinese? Nový třpytivý náramek? Nebo hebký šat z jelení kůže? Říkal, že to nebude snadné, neboť nechce nikomu ublížit. Možná že narazí na muže, kteří na něho zaútočí. Mají oštěpy a šípy a Korak se bude muset schovat ve větvích. Říká se, že se ho černoši bojí. Jak se objeví, muži, ženy i děti prchají ke svým chatrčím. On jde za nimi a nikdy se nevrátí bez šípů a darů. Korak je nejmocnější v džungli. Náš Korak, Geeko, můj Korak!"
Dívčin hlas byl náhle přerušen tichým šelestem - vzápětí jí na rameno skočila malá opička.
"Rychle vyšplhej nahoru!" zapištěla. "Mangani se blíží!"
"Sama šplhej, Manu," odpověděla dívka. "Jediní Mangani v džungli jsou Korak a Akut. To je jsi viděla. Vracejí se z výpravy. Jednou se polekáš vlastního stínu!"
Opička však nepřestávala výstražně vřeštět, hledajíc záchranu v nejvyšších větvích, kam za ní Mangani, velké opice, nemohou. Také Meriem konečně zaslechla zvuk kroků. Zbystřila pozornost - příchozí byli dva. Byli to tedy Korak a Akut! Korak byl pro ni tímtéž, co velké opice - Mangani. Člověk byl nepřítelem, kýmsi cizím, nazývaným Tarmangani - velká bílá opice. Gomangani - velká černá opice - byl v řeči opů domorodec.
Meriem se rozhodla, že bude předstírat spánek a ztropí si z Koraka žert. Ulehla proto tiše do trávy a zavřela oči. Slyšela Jak se kroky stále víc přibližují. Jistě ji už objevili, neboť náhle zůstali stát. Proč se ale chovají tak tiše? Proč Korak nevolá na pozdrav jako obvykle? To ticho bylo podezřelé! A pak se ozval tlumený zvuk. Jeden z příchozích se plížil přímo k ní. Chtěl jí snad Korak sám vyvést nějaký šprým? Dobrá, však na něho vyzraje!
Opatrně pootevřela oči a ztuhla leknutím. Tím, kdo se k ní kradl, byl mohutný opí samec, kterého nikdy předtím neviděla. A za ním - ještě jeden! S mrštností veverky se odlepila od země - a v té chvíli opičí samec zaútočil. Přeskakujíc z větve na větev, prchala džunglí, pronásledována dvěma opičáky. Za nimi se hnala smečka malých opiček, dávajících hlasitě najevo svou nevoli s počínáním obou Mangani a dodávajících dívce odvahy.
Meriem šplhala stále výš, až k samým vrcholkům, kam za ní její pronásledovatelé nemohli - tenké větve by je neunesly. Nejednou se zdálo, že se jí opičáci zmocní, ale vždy na poslední chvíli unikla. Při jednom z krkolomných skoků však tenká haluz praskla pod její vahou a Meriem se zřítila do hustého listoví, snažíc se něčeho zachytit. Nestalo se to poprvé, a tak sám pád ji nikterak nevylekal - bála se jen, že se zdrží a nestihne uprchnout do bezpečí.
A skutečně - než stačila vyšplhat znovu výš, dopadlo vedle ní zarostlé tělo jednoho z veleopů a mohutná tlapa jí uchopila kolem pasu. V téže chvíli přiskočil i druhý opičák. Také on se vrhl po dívce, avšak její uchvatitel na něho

vycenil tesáky a výhružně zavrčel. Meriem se nejprve pokusila opa odstrčit, a když se jí to nepodařilo, zakousla se mu vší silou do zarostlé tlapy. Opičák ji udeřil do obličeje a poté se obrátil proti svému soku, který ho chtěl připravit o kořist. Měl proti němu však pramalou naději, neboť byl obtěžkán vzpírající se dívkou. Proto raději rychle seskočil na zem. Jeho protivník jej ihned následoval. V příštím okamžiku se pustili do boje, který tu a tam přerušovali, aby zadrželi svou oběť, snažící se uprchnout. Jakmile ji dostihli, bitka pokračovala. Nejednou některý z nich dívku zasáhl, ač byl úder určen protivníkovi, až posléze zůstala ležet v bezvědomí, zatímco obě šelmy dál bojovaly na život a na smrt.
Nad bojiště přilétlo hejno pestrobarevných ptáků, vyplašených hlukem. Ve větvích zlostně skřehotaly malé opičky, pobíhajíce zoufale sem a tam. Odkudsi zdáli se ozval řev lva. Velký opičák nabýval nad svým menším soupeřem stále větší převahy. Váleli se po zemi, lapajíce jeden po druhém, aby se vzápětí zvedli a bojovali jako zápasníci.
Konečně byl slabší z nich přemožen. Vítěz vstal a otřásl se. Na okamžik se klátil ze strany na stranu, pak šlápl na poraženého soka a vydal vítězný skřek. Ptáci vylétli ze svého úkrytu a malé opičky se rozprchly kolem. Lev znovu zařval.
Veleop se houpavým krokem blížil k dívce. Otočil ji na záda a počal ji očichávat. Žila. Opičky se pomalu vracely. Byla jich spousta. Samec se rozzlobil a vycenil na ně zuby. Pak se sehnul, a přehodiv si dívku přes rameno, odebral se do pralesa, následován pištící opičí drobotinou.

Kapitola 11

Korak, vracející se z loupežné výpravy do domorodé vesnice, zaslechl vzrušené štěbetání malých opiček. Tušil, že se přihodilo něco vážného. To asi had Histah uštkl některou z nich. Chlapec přidal do kroku. Opičky byly chráněnkyněmi jeho Meriem. Rád by jim byl pomohl. Neohroženě se prodíral listovím. Na stromě vedle dívčina přístřešku složil kořist a hlasitě zavolal. Nikdo se však neozýval. Spustil se tedy do nižších pater - snad se před ním dívka schovala. Na silné větvi, kde jej Meriem většinou očekávala, spatřil Geeku, opřenou o kmen. Co to mělo znamenat? Dosud nikdy Meriem svou panenku neopustila!
Korak loutku zvedl a vložil ji za pás. Znovu zavolal, tentokrát hlasitěji - Meriem však neodpovídala. Vřískot opiček byl stále blíž. Souviselo snad jejich vzrušení s dívčiným zmizením? Stačilo pouhé pomyšlení. Aniž by čekal na Akuta, který zůstal na zpáteční cestě kdesi pozadu, vyšvihl se Korak do větví a vydal se po hlase za opičkami. Po chvíli je dostihl. Sotva jej spatřily, počaly divoce vřeštět a ukazovaly před sebe.
Konečně pochopil, co je tak rozrušilo. Strnul, když uviděl drobné dívčí tělíčko na širokých plecích urostlého opičáka. Nepochyboval, že dívka je mrtva - a v tom okamžiku se jej zmocnil zvláštní pocit, který nedovedl vysvětlit. Vše, proč žil, bylo ztělesněno v této křehké bytosti, spočívající bez známky života na zádech veleopových. Pochopil, že Meriem pro něho byla celým světem - sluncem, měsícem i hvězdami - a že s jejím odchodem vyhaslo z jeho života všechno světlo a vytratilo se teplo a štěstí.
Z hrdla se mu vydral bolestný vzlyk, následován divokými skřeky, snad ještě pronikavějšími než nářek šelem. Jako smyslů zbavený vrhl se na opičáka. Samec, vyrušen chlapcovým křikem, se otočil. A v té chvíli vzplál v hochově srdci plamen hněvu ještě mohutněji - v opičákovi poznal vůdce smečky, která ho kdysi zahnala na útěk!
Veleop pustil dívčino tělo a připravil se k boji o svou kořist v domnění snadného vítězství. Také on poznal Koraka. Cožpak ho již jednou nevyhnal ze svého hájemství - a to bez jediného doteku? Se skloněnou hlavou a naježeným hřbetem vyrazil vstříc tvoru s hladkou kůží, který se opovážil vztáhnout ruku na jeho úlovek.
Srazili se jako dva rozzuření býci. Chlapec zapomněl, že má nůž. Svůj hněv a krvežíznivost mohl ukojit jen tím, zmocní-li se protivníka beze zbraně. Aniž si to uvědomoval, bojoval teď víc než z pouhé pomstychtivosti - stal se samcem zápasícím o svou družku.
Jeho útok byl tak nečekaný, že uchopil opičáka, dříve než mu v tom mohl zabránit. Zuby se zaryly do hrdla a prsty je pevně stiskly. A tehdy Meriem otevřela oči, aby vzápětí vykřikla hrůzou.
"Koraku," volala, "můj Koraku! Věděla jsem, že přijdeš! Zabij ho!!!" A s blýskajícíma očima se zvedla a rozběhla se k chlapci, aby mu dodala odvahy.
Opodál ležel oštěp, který tu Korak odhodil, vrhaje se na opičáka. Dívka jej uviděla a zvedla. Ačkoli boj, odehrávající se v její blízkosti, byl nelítostný, nebála se. Byla vzrušena, ale necítila strach. Korak teď bojoval s jejím únoscem. Ne, neuteče odtud a neukryje se ve větvích! Místo toho se rozmáchla a vrazila oštěp šelmě přímo do srdce.
Korak se na dívku usmál na znamení díků. Jak byla krásná! Změnila se snad za oněch pár hodin, nebo je to on, kdo náhle prozřel? Díval se na ni jako u vytržení. Jak je to dlouho, co ji našel v šejchově osadě coby malé děvčátko? Nevěděl, neboť čím je v pralese čas… Náhle si uvědomil, že dívka již není dítětem. Čím to? Jeho zrak těkal od dívky k mrtvému opičákovi. Konečně chápal pravý důvod jejího únosu. Oči mu zajiskřily hněvem, pokaždé když znovu pohlédl na šelmu ležící mu u nohou. Otočil se k dívce se zardělou tváří. Ano, viděl ji teď jinýma očima - očima chlapce dospívajícího v muže.
V téže chvíli, kdy Meriem zasáhla opičáka, přiběhl Akut. Jeho pýcha neznala mezí. Nadýmal hruď, vykračoval kolem těla mrtvého nepřítele, vrčel a opovržlivě ohrnoval pysky. Srst se mu naježila. Chlapce ani dívky si nevšímal. V jeho malém mozku počala zrát myšlenka, na niž ho přivedl pohled na opího samce - zatoužil vrátit se ke svému rodu.
A Meriem? Byla teď ženou. Vždy měla Koraka ráda - byl jí bratrem a ona s ním byla šťastná. Milovala jej - tak jak sestra miluje svého sourozence - a byla na něho hrdá. V celé džungli nebyl nikdo tak silný, krásný a statečný!
Korak k ní přistoupil blíž. Když mu pohlédla do očí, rozzářily se jasným světlem. Meriem mu nerozuměla. Neuvědomovala si, že oba dospívají, ani jaká změna se v Korakovi odehrává.
"Meriem," zašeptal hoch zastřeným hlasem a položil jí opálenou ruku na obnažené rameno. "Meriem!"
Přivinul ji k sobě. Pohlédla mu do tváře a usmála se. Sklonil se k ní a políbil ji na ústa. Ani tehdy nerozuměla - nikdy nic

podobného nezažila. Ale bylo to velmi příjemné. Myslela, že jí tak Korak dává najevo svou radost, že jsou opět spolu. I ona byla ráda, objala ho kolem ramen a políbila. Vtom spatřila za jeho pasem loutku. Uchopila ji a mazlila se s ní. Korak chtěl cosi říci - chtěl Meriem vyjevit, jak ji má rád. Avšak nebyl schopen slova. A pak - slovník velkých opic byl až příliš jednoduchý!
Náhle je vyrušil Akut tlumeným zavrčením. Byla to výstraha. Korak spustil oči z dívky a rozhlédl se kolem. Také uši a nos byly ve střehu. Něco se blížilo! Chlapec přistoupil blíž k opičákovi. Meriem schovala panenku a napřímila se. Všichni tři teď stáli jako sochy, hledíce upřeně do hustého listoví. Hluk, jenž poutal jejich pozornost, sílil.
Pojednou, sotva pár kroků od nich, se z křoví vynořila postava statného veleopa. Zastavil a díval se na ně. Pak zavrčel a vzápětí se objevil druhý op, a za ním další a další - samci, samice i mláďata. Byla to smečka zabitého opičáka.
První se ozval Akut, ukazuje na mrtvé tělo.
"Korak, mocný bojovník, zabil vašeho krále," zamručel. "Nikdo v džungli není větší než Korak, syn Tarzanův. Teď je Korak králem. Kdo z vás je větší než Korak?"
Byla to výzva každému, kdo by chtěl chlapci upřít právo, které mu Akut přisoudil. Opice se počaly hašteřit. Konečně z hloučku předstoupil mladý samec. Pohupoval se na krátkých nožkách, ježil srst a vyzývavě mručel. Bylo to mohutné zvíře na samém vrcholu sil. Patřilo k onomu druhu velkých opic, který je hojně vyhledáván bílými lovci, neboť jeho výskyt je velmi vzácný. Ani domorodci jej často nevídají.
Korak vyšel opovi vstříc, aby se s ním utkal. V jeho mysli se zrodil plán. Pustit se do boje s touto silnou šelmou, jsa vyčerpán předchozím zápasem, by mohlo znamenat porážku. Bylo třeba zvolit snazší cestu k vítězství!
Korak se přikrčil a očekával útok, o kterém věděl, že přijde brzy. A skutečně - nečekal dlouho. Jeho protivník nejprve všem připomenul svá předchozí vítězství a udatnost, s jakou jich dosáhl, aby se vzápětí pochlubil, co s tímto malým Tarmangani provede. Teprve poté zaútočil.
S vyceněnými tesáky vrhl se na Koraka rychlostí transylvánského expresu. Chlapec zůstal nehybně stát, dokud se jej obrovské tlapy nepokusily obejmout. V té chvíli uskočil stranou a zasadil protivníkovi mocný úder do čelisti. Opičák se poroučel k zemi. Chlapec k němu přiskočil, vyčkávaje, až se znovu zvedne. Překvapený op se snažil vzpamatovat. Tlamu měl plnou pěny a očka podlitá krví. Z prsou se mu draly chrčivé zvuky. Vstát se mu však nepodařilo. Zabíječ stál nad ním a v okamžiku, kdy se opičákova brada ocitla na dosah, srazil svého soupeře znovu k zemi. Kdykoli se opičák pokusil vstát, zasadil mu Tarmangani novou ránu.
Odpor veleopa slábl. Tlamu i hruď měl od krve a od nozder se mu kouřilo. Jeho smečka, vzdávající mu zpočátku hlasitým ječením hold, se mu teď vysmívala - a pochvalné mručení patřilo Korakovi. Naposledy se opičák pokusil postavit na nohy, a ještě jednou jej zasáhla soupeřova neomylná pěst.
"Ka goda?" zeptal se Korak.
Opičák ležel chvíli bez hnutí. Konečně se z jeho rozbité tlamy ozvala souhlasná odpověď, znamenající v řeči opů vzdávám se:
"Ka goda!"
"Vstaň a vrať se ke svým druhům," řekl chlapec. "Nechci být králem těch, kdo mě jednou vyhnali. Jděte svou cestou a my půjdeme svou. Když se potkáme, budeme přáteli - ale žít spolu nebudeme."
Ke Korakovi zvolna přistoupil starý opičák.
"Zabil jsi našeho krále," začal, "a porazil jeho nástupce. Mohl jsi zabít i jeho, kdybys chtěl. Co pro tebe máme udělat?"
Korak se otočil k Akutovi.
"To je váš král," řekl, ukazuje na něho.
Akut nechtěl přijít o přítele, ale zároveň toužil po tom zůstat mezi svými soukmenovci. Naléhal na chlapce, aby tak učinil rovněž. Korak však myslel na Meriem - na to, co je pro ni nejlepší a kde se bude cítit nejbezpečněji. Odejde-li Akut, zůstane na její ochranu sám. Avšak půjdou-li se smečkou, nebude dívka nikdy zcela v bezpečí, neboť chování opů nelze předvídat. Samci by ji mohli začít nenávidět - a pak by svou Meriem sotva ubránil.
"Budeme žít nedaleko," řekl konečně. "Když změníte loviště, změníme je i my. Já a Meriem zůstaneme nablízku, ale ne s vámi."
Akut nesouhlasil - nechtěl se s Korakem rozloučit. Sotva se však jeho zrak střetl s prosebným pohledem jedné ze samic bývalého vůdce smečky, ozval se v něm hlas krve. Naposledy pozdravil svého přítele a vydal se za smečkou do neprostupného labyrintu pralesa…
* * *
Když Korak opustil vesnici černochů, kam podnikl svou poslední výpravu, sténání oběti spolu s křikem žen a dětí přilákaly od lesa u řeky domorodé bojovníky. Muži se velmi rozzlobili, jakmile se jim doneslo, že cizinec opět vnikl do osady, vystrašil přítomné a ještě odtud odnesl šípy, ozdoby a potraviny. Dokonce i jejich pověrečný strach z bílého démona, který tu lovil spolu s opičákem, byl potlačen touhou pomstít se a zbavit džungli tohoto nebezpečného tvora jednou provždy. A tak se skupina nejsilnějších válečníků vydala po jeho stopě.
Chlapec s opičákem putovali zvolna pralesem, přesvědčeni, že je nikdo nepronásleduje. Jejich bezstarostné počínání nebylo ostatně ničím zvláštním - provedli beztrestně již tolik útoků, že černochy přestali brát na vědomí. Vracejíce se z osady, mířili proti větru. Proto neucítili pach svých pronásledovatelů. Neměli ani tušení, že jim je někdo v patách.
Nevelkou skupinu bojovníků vedl muž jménem Kovudoo, člověk neobyčejné bystrý a prohnaný. Byl to právě on, kdo uprchlíky objevil a pronásledoval pak celé hodiny, aniž by ho zpozorovali či zvětřili. Zahlédl je zrovna ve chvíli, kdy Korak zabil krále opů. Hluk bitky jej dovedl neomylně až k nim. Když spatřil bílou dívku, byl natolik překvapen, že své bojovníky, chystající se k útoku, zadržel. A současně se z druhé strany k bojišti blížila smečka velkých opic…
Po souboji bílého cizince s mladým opičákem se veleopi vytratili do džungle a mladík a jeho družka zůstali sami. Jeden z Kovudoových mužů se naklonil ke svému náčelníkovi.

"Podívej," zašeptal a ukázal na předmět, který měla dívka zastrčený za opaskem. "Když jsme s bratrem byli otroky v šejchově vesnici, zhotovil tuhle loutku jeho dcerce. Pořád si s ní hrála a dala jí po mém bratrovi jméno Geeka. Než jsme uprchli, přišel neznámý muž, zbil šejcha a dceru mu unesl. Je-li to ona, šejch dobře zaplatí, když mu ji přivedeme zpátky."
A zatím Korak držel dívku kolem pasu. Láska rozpalovala krev v jeho žilách. Na civilizaci dočista zapomněl. Londýn byl teď stejně daleko jako starověký Řím. Zůstali jen oni dva - Korak, velký Zabíječ, a Meriem, jeho družka. Znovu se nad ní sklonil a políbil ji.
A v téže chvíli se za nimi ozval divoký válečný pokřik černochů, kteří vyrazili na zteč. Korak se otočil, aby zaujal bojový postoj. Meriem, třímající v ruce oštěp, stála po jeho boku. Z porostu vylétlo několik šípů s ostrými hroty. Jeden zasáhl chlapce do ramene, druhý do nohy. Korak se skácel k zemi. Meriem zůstala ušetřena, neboť černoši s ní měli jiné úmysly. Vyřítili se nyní vpřed, aby Koraka dobili a zmocnili se jeho družky.
Sotva se však přiblížili, objevil se na konci přilehlé planiny Akut se svými opy. S vrčením a vyceněnými zuby vrhly se opice na černé válečníky. Kovudoo si uvědomil, jaké nebezpečí mu hrozí. Uchvátil rychle dívku, volaje na své spolubojovníky, aby se dali na útěk. Opi je chvíli pronásledovali. Několik černochů bylo dostiženo a zabito, ostatním se podařilo uprchnout.
Byli by tak lehce nevyvázli, kdyby nebyl Akut plně zaměstnán péčí o zraněného přítele. Když k němu doběhl, byl dosud v bezvědomí, krváceje z ran. Velký opičák mu vytáhl z těla šípy, olízal rány a poté chlapce odnesl do přístřešku postaveného kdysi pro Meriem. Víc udělat nemohl. Zbytek musela dokonat sama příroda, neměl-li hoch zemřít.
Několik dní ležel Korak bez hnutí, zatímco opi lovili v nejbližším okolí, aby jej mohli chránit před divokými šelmami. Akut občas přinesl šťavnaté ovoce, které pomáhalo hasit žízeň a mírnilo horečku. Chlapcova vůle zvolna překonávala následky zranění. Rány se počaly hojit a tělu se vracela síla.
Po celou dobu, kdy ležel na měkkých kožích, jež byly kdysi lůžkem dívčiným, trpěl hoch úzkostí o její osud. Byla silnější než bolest. Kvůli ní musí zůstat naživu! Nabýt znovu sil, aby ji mohl vyhledat! Co s ní černoši udělali? Žije, či podlehla jejich mučení? Chlapec se zachvěl hrůzou, sotva pomyslel, co vše ji čeká mezi divochy.
Dny se pomalu vlekly, až konečně Korak nabyl tolik síly, že dokázal vylézt z přístřešku a spustit se na zem. Živil se teď výhradně syrovým masem, které mu obstarával zkušený lovec Akut. Po něm rychle sílil a zanedlouho se cítil natolik zdráv, aby se mohl vydat za dívčinými únosci.

Kapitola 12

Dva vysocí bílí muži, zarostlí plnovousy, brali se zvolna džunglí ze svého tábora na břehu velké řeky. Byli to Carl Jenssen a Sven Malbihn. Od setkání s Korakem o poznání zestárli. Každý rok se vraceli do pralesa, aby tu obchodovali s domorodci či je okrádali o majetek. Lovili zvěř, chytali ji do pastí, nebo doprovázeli tímto krajem, který tak dobře znali, karavany bílých mužů. Území starého šejcha se však okázale vyhýbali. Ačkoli teď byli nedaleko od jeho osady, cítili se v liduprázdné pustině bezpečně. Navíc měl šejch v okolí úhlavního nepřítele - náčelníka Kovudooa, který jej nejednou zbavil choutek loupit v jeho blízkosti.
Onoho roku přišli, aby pochytali několik zvířat pro jistou zoologickou zahradu. Právě mířili k pastím v naději, že uloví některého z šimpanzů, kterých se tu potulovala celá stáda. Když se blížili k místu, kam rozmístili pasti, zaslechli hluk svědčící o tom, že jejich úsilí bylo korunováno úspěchem. Štěkot a skřeky celé smečky šimpanzů nemohly znamenat nic jiného, než že se některý z nich nechal nalákat vnadidlem a chytil se do léčky.
Oba muži postupovali velmi opatrně, majíce dostatek zkušeností s těmito inteligentními zvířaty. Nejeden lovec přišel v potyčce s rozzuřenými šimpanzy, kteří se chovají dlouho netečně, aby vzápětí zaútočili, dokonce o život. Proto Švédové většinou obhlíželi pasti nejprve zpovzdálí. Nebývalo řídkým jevem, že se některému ze samců podařilo za pomoci ostatních opic vyváznout. Aby tomu zabránili, používali nyní zvláštních ocelových klecí, které dokázaly šimpanzí síle odolat. Většinou zahnali zbytek smečky a vyčkávali, zda se některá z opic nepokusí dostat za svým polapeným druhem.
Nikterak zadobře nebyl se šimpanzi ani sám Korak. Pokud na sebe náhodou narazili, míjeli se bez povšimnutí. Zato setkání s Akutem bylo vždy doprovázeno oboustranným vrčením. Osud vůdce šimpanzí smečky, jehož zoufalé vřeštění chlapec zaslechl, ho tedy nyní nikterak neznepokojoval. Jen ze zvědavosti se na okamžik zastavil - a tehdy jej zaujala zvláštní barva oděvů dvou cizinců, kteří se objevili v nedalekém křovisku. Kdo byli ti vetřelci? Co pohledávali v džungli, která patřila Mangani?
Korak se kolem nich tiše proplížil až k místu, odkud je mohl lépe pozorovat.
Byli to muži, kteří po něm kdysi stříleli! Jeho oči vzplály hněvem. Vlasy se naježily u samých kořínků. Díval se na ně zrakem leoparda chystajícího se skočit na kořist. Viděl, jak vstali, snažíce se hlasitým křikem šimpanze vyplašit a zahnat od klece. Pak jeden z nich zdvihl pušku a vystřelil přímo do hloučku překvapených opic. Chlapec se zprvu domníval, že šimpanzi zaútočí, avšak několik dalších výstřelů je vypudilo do větví okolních stromů. V té chvíli oba muži zamířili ke kleci.
Chlapec si byl jist, že zvíře usmrtí. Neměl šimpanze v lásce, avšak oba bělochy měl rád ještě méně. A pak - opičák patřil, stejně jako Korak, do džungle, zatímco bílí muži tu byli cizí. Proto stál na straně opic proti lidem. Znal řeč šimpanzů - vždyť se téměř nelišila od té, jíž se dorozumívaly velké opice.
Na protější straně palouku se zatím shromáždila šimpanzí smečka. Pozorovali cizince a hlasitě štěkali. Chlapec na opice zavolal, zvýšiv hlas. Bílí muži se otočili po zvuku. Mysleli, že nablízku je další šimpanz. Ačkoli se rozhlíželi po okolních stromech, postavu ukrytou v porostu neviděli. Korak znovu zavolal.
"Jsem Zabíječ," křičel. "Tito muži jsou mí a vaši nepřátelé. Pomohu vám osvobodit vašeho druha. Až zaútočím, udělejte

totéž. Společně je zaženeme a vysvobodíme vůdce vaší smečky."
A šimpanzi odpověděli v řeči opic:
"Uděláme, co říkáš, Koraku!"
Korak seskočil ze stromu a rozběhl se vstříc oběma Švédům. Smečka ihned následovala jeho příkladu. Jakmile spatřili polonahého bílého válečníka s napřaženým kopím, strhli Jenssen i Malbihn z ramene pušku a vystřelili na něho. Ve chvatu však minuli cíl. Vzápětí byli napadeni celou šimpanzí smečkou. Jejich jedinou nadějí na záchranu byl útěk. Uskakujíce ze strany na stranu a snažíce se setřást rozdivočelé opice, které jim skákaly na záda, rozběhli se do pralesa. Byli by jistě zahynuli, kdyby nedaleko pastí nenarazili na svou družinu.
Sotva se běloši dali na útěk, přestal jim Korak věnovat pozornost. Teď ho zajímal uvězněný šimpanz. Odstranit závoru na dveřích klece bylo hračkou - a opičák byl za okamžik na svobodě. Svému zachránci nijak neděkoval - chlapec ani nic podobného nečekal. Stačilo mu vědomí, že šimpanzi prokázané služby nezapomínají. Nestál o vděčnost. Dělal to vše jen proto, aby se pomstil oběma bělochům.
Šimpanzi se mu nemohli nijak odměnit. Hnali se teď směrem, kde se odehrávala bitka mezi jejich soukmenovci a dvěma bílými opicemi.
Ledva bojová vřava umlkla, Korak zamířil k osadě náčelníka Kovudooa. Cestou narazil na stádo slonů, popásajících se na lesním palouku. Stromů tu bylo příliš poskrovnu, aby mohl pokračovat po větvích - nezbylo než dát se stezkou. Alespoň se nemusel prodírat hustým porostem, a pak - bylo odtud i lépe vidět. Přesto byl chlapec nejraději, mohl-li přeskakovat ze stromu na strom a zkoušet sílu svých svalů. Vysoko v korunách jej nikdo neobtěžoval a mohl se klidně vysmívat divokým šelmám, které byly nuceny šlapat trouchnivějící zeminou.
Tady, na otevřené planině, kterou se ubíral Tantor, mávající obrovskými slechy a kolébající zavalitým trupem, musel seskočit na zem - jako trpaslík mezi obry. Mohutný sloní býk zdvihl chobot a výstražně zatroubil. Upozorňoval tak své druhy, že se blíží kdosi neznámý. Jeho ospalá očka těkala sem a tam. To, že se nemýlil, bylo dílem dokonalého sluchu a čichu. Stádo zneklidnělo, připraveno dát se na útěk, neboť starý slon zvětřil člověka.
"Klid, Tantore!" zvolal Zabíječ. "To jsem já, Korak, Tarmangani."
Slon svěsil chobot a stádo se uklidnilo. Korak je minul jen pár stop od velkého samce. Poklepal mu dobrácky po plecích a zvolna odcházel. S Tantorem a jeho stádem byli léta přáteli. Ze všech tvorů v džungli miloval Korak nejvíce právě tohoto obrovského býložravce - nejmírumilovnějšího a nejstrašnějšího zároveň. Něžná gazela se jej nebála, zatímco Numa, pán pralesa, se jeho stezce zdaleka vyhýbal. Korak teď míjel mladší samce a samice s mláďaty. Nejeden ze slonů jej pozdravil chobotem - a jedno hravé mládě ho dokonce porazilo na zem.
Bylo již pozdě odpoledne, když chlapec dorazil k osadě náčelníka Kovudooa. Domorodci si právě hověli ve stínu kuželovitých chýší. Bojovníci stáli na stráži - rozhodně nebyla příhodná chvíle pouštět se dovnitř. Korak se proto rozhodl vyčkat do setmění. Dokázal by se sice poměřit s nejedním ze strážců, avšak proti celému kmeni by neměl naději. Ukryt ve větvoví blízkého stromu, obhlížel svým ostřížím zrakem osadu a větřil. Konečně jeho citlivé nozdry zachytily důvěrné známý závan. Meriem byla v jedné z chatrčí! Ve které, to dosud nevěděl. Trpělivě proto vyčkával, podoben šelmě číhající na kořist, dokud nenastala naprostá tma.
Táborové ohně matně osvětlovaly nahá těla domorodců. Korak se lehce spustil ze stromu. Chráněn stíny příbytků, obešel celou vesnici, jsa neustále ve střehu. Meriem byla nablízku! Musel postupovat zvolna, aby nevzbudil pozornost divochů. Když došel k jedné z chatrčí poblíž hlavního prostranství, znovu zavětřil důvěrně známou vůni. Přitiskl tvář k doškové stěně a zhluboka se nadechl, chvěje se vzrušením. Pak zamířil ke vchodu. Byl si jist, že Meriem je uvnitř.
Na prahu spatřil statného černocha, ozbrojeného dlouhým kopím. Patrně dívku hlídal. K chlapci byl otočen zády. Jeho postava se rýsovala v odlesku ohňů, na nichž vesničané připravovali večeři. Byl sám. Nejbližší z jeho druhů seděl u ohně dobrých šedesát stop odtud. Chtěl-li Korak vstoupit dovnitř, musel hlídku buď umlčet, nebo projít nepozorován. V prvém případě hrozilo nebezpečí, že křik stráže přivolá válečníky. Druhá možnost zdála se téměř neuskutečnitelnou. Nikoli však pro Koraka!
Mezi širokými plecemi černocha a stěnou chýše byla jen malá mezera. Podaří se mu tudy proklouznout, aniž by jej domorodec viděl? Světlo, dopadající na ebenové tělo divochovo, jistě ozáří i jeho! Kdyby se v té chvíli některý z hodovníků ohlédl, jistě by zpozoroval jeho vysokou pohybující se postavu. Korak spoléhal na to, že muži budou natolik zabráni do hovoru, že je sotva něco vyruší. A světlo je možná příliš slabé, aby v něm bylo možno na tak velkou vzdálenost cokoli rozeznat.
Přitisknut úžeji ke stěně, blížil se Korak ke strážci, aniž způsobil sebemenší hluk. Konečně stanul přímo za ním. Slyšel, jak mu bije srdce a jak zhluboka oddechuje. Divil se, že ten přihlouplý tvor dosud nic netuší! Černoch seděl klidně na svém místě, jako by se nic nedělo! Hoch se teď plížil velmi pomalu a co chvíli se zastavil. Vtom se černoch protáhl, zívl na celé kolo a sepjal ruce nad hlavou. Korak stál bez hnutí jako vytesaný z mramoru. Ještě krok, a bude v chatrči!
Černoch svěsil paže a hlasitě vzdychl. Chystal se opřít hlavu o okraj vchodu a oddat se slastné dřímotě. Leč místo o chýši zavadil o dvě lidské nohy. Dříve než stačil vykřiknout překvapením, sevřely mu Korakovy ocelové prsty hrdlo. Černoch se pokusil zvednout, aby se vymanil ze sevření neznámé bytosti, avšak marně. Jako by ho stiskly železné kleště - nemohl se ani hnout, ani ze sebe vypravit hlásku. Prsty se svíraly stále pevněji. Oči mu počaly lézt z důlků a obličej nabyl popelavé barvy. Konečně vydechl naposledy.
Korak opřel mrtvé tělo o stěnu - vypadalo to, že muž slabě podřimuje. Poté se chlapec otočil a vklouzl do temnoty, jež vládla chatrčí.
"Meriem..." zašeptal.
"Koraku! Koraku!" zněla odpověď, tlumená obavou, aby nepřivolala domorodce.
Mladík poklekl a přeřezal pouta, jimiž byla dívka svázána na rukou a na nohou. Pak postavil Meriem na nohy, vzal ji za ruku a vedl ji k východu, kde nehybný černý strážce dosud střežil opuštěný příbytek. Na prahu kňučel jakýsi

vypelichaný pes, jenž očichával mrtvolu. Jakmile spatřil vycházející dvojici, zavrčel a vzápětí, ucítiv pach neznámého muže, se dal do hlasitého štěkotu.
Válečnici sedící kolem ohně se v tom okamžiku zvedli jako jeden muž a obrátili zraky směrem, odkud štěkání vycházelo. Nebylo možné, aby neviděli bělavé siluety uprchlíků!
Korak se bleskurychle vnořil do stínu chatrčí, následován Meriem. Bylo však již pozdě - černoši je zahlédli a hned se rozběhli, aby prohledali okolí. Štěkající pes se stále držel Korakovi v patách, takže pronásledovatelé mohli jít najisto. Mladík se po něm ohnal kopím, nicméně ten, jsa zřejmě ránám zvyklý, nepřestával běsnit.
Mezitím se probrali zbylí černoši a počali se sbíhat na prostranství kolem chatrče. Nejprve objevili mrtvolu strážce, aby vzápětí zjistili, že vězeň uprchl. Prázdná chýše v nich vyvolala stejnou měrou hrůzu jako zlost. Ti, kteří stáli vpředu, vyběhli tlačeni ostatními a dali se směrem, odkud bylo slyšet zuřivý psí štěkot. Konečně spatřili bělocha, unášejícího jejich zajatkyni. Byl to týž muž, který několikrát vtrhl do vesnice. Domnívajíce se, že nemůže odolat jejich přesile, vyrazili za ním jako smyslů zbavení.
Jakmile Korak zjistil, že byli odhaleni, uchopil dívku do náručí a zamířil ke stromu, přes který se mohli dostat z osady. Nemohl postupovat příliš rychle, neboť dívčino tělo bylo ochromené a chodidla od pout ztuhlá. Kdyby toho nebylo, jistě by unikli v několika okamžicích, jelikož Meriem nebyla o nic méně mrštná než Korak a v korunách stromů se cítila jako doma. S dívkou na zádech nemohl však Korak zároveň prchat a bojovat.
Byl ani ne v půli cesty ke stromu, když jej dostihla smečka psů, přivábená štěkotem svého druha. Psi obklopili mladíka ze všech stran, chňapali mu po nohou a cenili zuby. Sotva je setřásl, objevili se černoši. Dva z nich se zmocnili Meriem a zkrotili ji ranou do hlavy. Chlapce by však podobným způsobem přemohli jen stěží! Ačkoli byl v první chvíli stržen k zemi psy a hloučkem bojovníků, vstal a začal kolem sebe rozdávat smrtící údery. Psům teď nevěnoval tolik pozornosti - přesto jich několik chytil a zlomil jim vaz.
Konečně vytrhl jednomu z divochů kyj, a teprve tehdy se ukázalo, jakou sílu v sobě tají mohutné svaly ukryté pod snědou pokožkou neznámého obra. Vrhl se přímo do středu svých nepřátel jako vydrážděný býk. Pobíhal mezi nimi sem a tam a srazil každého, kdo se mu dostal do rány. Bylo jasné, že pokud jej nezasáhne něčí kopí, je schopen rozprášit celou vesnici, aby se dívky znovu zmocnil.
Leč starý Kovudoo se odmítal vzdát výkupného, které doufal za zajatkyni získat. Zjistil, že individuální způsob boje se míjí účinkem. Svolal proto své válečníky a utvořil z nich kolem dívky uzavřený kruh. Dvěma mužům, kteří ji dosud hlídali, nařídil, aby pouze odráželi cizincovy útoky.
Znovu a znovu vrhal se Korak proti živoucí hradbě, ježící se hroty oštěpů. Znovu a znovu jej odráželi, zasazujíce mu po celém těle těžké rány. Konečně, zesláblý a rozedraný, ustal, uvědomiv si, že sám svou Meriem neosvobodí. A tu mu hlavou bleskla myšlenka. Hlasitě zavolal na dívku, jež opět nabyla vědomí.
"Korak odchází," křičel, "ale vrátí se a vezme tě zlým Gomangani. Na shledanou, Meriem. Korak pro tebe přijde!"
"Na shledanou!" odpověděla dívka. "Meriem bude čekat, dokud nepřijdeš!"
Než černoši pochopili, co má v úmyslu, proletěl Korak jako blesk osadou a jedním skokem zmizel v listoví mohutného stromu, přesahujícího svými větvemi dřevěnou ohradu. Za ním se okamžitě snesla sprška oštěpů, avšak jedinou odpovědí byl chlapcův smích, který se zvolna rozplynul v temnotě pralesa.

Kapitola 13

Meriem byla znovu spoutána a uvržena do pečlivě střežené Kovudoovy chatrče. Uplynula noc a nastal nový den. Korak se nevracel. Dívka však nepochybovala, že přijde a osvobodí ji ze zajetí. Byl pro ni kýmsi všemohoucím, nejjemnějším a zároveň nejmocnějším člověkem v této divočině. Milovala jej pro jeho statečnost, ale i něhu, kterou jí vždy projevoval. Pokud se pamatovala, dosud od nikoho se jí něčeho podobného nedostalo.
Zákony džungle, v níž převládá boj o holý život, potlačily nejeden projev vytříbených mravů, k nimž byl Jack jako dítě veden. Proto byl teď častěji divoký a nezkrotný. Ve vztahu k ostatním obyvatelům pralesa se choval jako jeden z nich. Lovil s nimi, ale i bojoval. Jakmile někdo porušil jeho právo na kořist, vrčel a cenil zuby. Necítil hněv - jen tím dával najevo, že se svého úlovku nehodlá vzdát. Vůči Meriem však choval ušlechtilejší city. Především pro ni lovil a jí přinášel ovoce. Odvážil-li se kdokoli přiblížit jeho Meriem, zaujal bojový postoj a výhružně mručel. Ať jakkoli prochladlý za nekonečných deštivých nocí či vyprahlý žízní v době sucha, dbal vždy především o dívčino pohodlí. Teprve až se ona zahřála či uhasila žízeň, postaral se o sebe. Opatřil jí vždy ty nejlepší kůže. Její příbytek byl vystlán nejvoňavější travou. Bylo tedy něčím podivným, že Meriem svého Koraka milovala? Její cit však byl láskou sestry k bratrovi, který pro ni chce vždy jen to nejlepší. O vztahu ženy k muži věděla pramálo.
Ležela nyní trpělivě, očekávajíc svého zachránce, a snila o jeho chrabrých skutcích. V duchu jej srovnávala se svým otcem, starým šejchem - a při vzpomínce na nemilosrdného a zlovolného Araba se zachvěla. Dokonce ani divocí černoši nebyli tak krutí jako on!
Protože jejich jazyku nerozuměla, nevěděla, proč ji věznì. Slyšela o tom, že někteří divoši pojídají lidské maso, a očekávala, že ji stihne podobný osud. Byla mezi nimi však již několik dní a nic zlého se jí dosud nestalo. Netušila, že vypravili posla do šejchovy osady, aby tu dojednali výkupné. A nevěděla ani, právě tak jako to nevěděl starý Kovudoo, že ten nikdy nedošel do cíle své cesty - nenadále totiž narazil na nosiče Švédů Jenssena a Malbihna a ve své důvěřivosti, tak příznačné pro divochy, o svém poselství vše vyzradil. Nosiči nelenili a o všem zpravili své pány. Když posel opouštěl jejich tábor, skončil vzápětí s kulkou v zádech…
Krátce po této události došlo nedaleko tábořiště obou Seveřanů k potyčce se šimpanzi a bílým divochem, který se k opicím přidal. Jen díky lstivosti a dostatku střeliva se podařilo oběma Švédům rozdivočelé šimpanze zahnat, avšak ještě dlouho do noci zůstal tábor obklopen tlupou vřeštících a skučících čtvernožců. Jejich útoky selhaly jenom proto, že

smečku nevedl zkušený samec. Občas se mužům zdálo, jako by mezi opicemi zahlédli lesního obra, a myšlenka, že by je mohl kdykoli napadnout, jim nedala spát. Byli by dali cokoli za to, kdyby se jim podařilo vpálit mu kulku do hlavy, neboť právě jemu kladli za vinu ztrátu jednoho z nádherných šimpanzích exemplářů i následující útok rozlícených opic.
"Zdá se, že je to týž člověk, na kterého jsme stříleli před několika lety," soudil Jenssen. "Tenkrát s ním prý byla gorila. Pamatuješ se na něj, Svene? Ty jsi ho tehdy jediný pořádně viděl!"
"Ano," odpověděl Malbihn. "Byl ode mě pár kroků, když jsem vystřelil. Vypadá jako Evropan - a je to ještě kluk! Zdá se být normální, a ne jako nějaký šílenec, který uteče do pralesa a žije tam ve špíně a bez šatů jako divoch. Ne, tenhle mladík je něco jiného. Ačkoli bych ho rád poslal na onen svět, bude líp, když se vůbec neobjeví. Jestli proti nám povede opičí smečku, nemáme moc šancí, nedostaneme-li ho při prvním útoku."
Bílý obr se však neukázal a nakonec i rozdivočelí šimpanzi zmizeli v pralese a nechali lovce na pokoji.
Příštího dne se Švédové vydali do Kovudoovy vesnice. Chtěli se za každou cenu zmocnit dívky, o které jim posel prozradil, že je náčelníkovou zajatkyní. Jen nevěděli, jak toho dosáhnout. Získat dívku násilím nepřicházelo v úvahu, byť by neváhali použít jakéhokoli prostředku, aby svůj záměr uskutečnili. Na svých cestách křížem krážem džunglí brali si nejednou se zbraní v ruce, čeho se jim zachtělo, a to i tehdy, kdy by vlídným slovem či chytrostí pořídili víc.
Teď však byli v nezáviděníhodné situaci - blížili se k nepřátelsky naladěné vesnici s malým počtem lidí a ještě menší odvahou. Kovudoo nebyl jako oni. Ačkoli jeho osada ležela na obchodní cestě směřující z hustěji obydlených oblastí na sever, nečinil víc, než že udržoval v podruží několik menších usedlostí v okolí. Pokud chtěli Švédové dorazit k civilizaci, nemohli tudy neprojít. Směrem na západ byla osada starého šejcha, východní cestu neznali a jižně žádná nevedla. A tak nezbývalo než se obrátit přímo na prohnaného náčelníka a svou vlastní úskočnost skrýt v podbízivých slovech. Jejich plán byl dokonale promyšlen. Rozhodli se o bílé dívce pomlčet a tvářit se, jako by vůbec nevěděli, že Kovudoo má nějakého zajatce.
Vyměnili si s náčelníkem dary, smlouvajíce s jeho pobočníky o cenách toho, co dali a co dostali, jak se ve zdejších končinách na obchodníky bez postranních úmyslů sluší a patří. Bezdůvodná velkodušnost je totiž domorodcům podezřelá. Během dalšího posezení si vzájemně sdělili, co je nového. Rozhovor to byl dlouhý a únavný - ostatně Evropanům se podobné rozmluvy vždycky zdají zdlouhavými. Kovudoo se ani slovem nezmínil o svém věznu, a protože svým hostům velkomyslně nabízel okázalý doprovod, zdálo se, že chce, aby odtud byli pryč co nejdříve.
Malbihn mezi řečí poznamenal, že starý šejch je mrtev. Kovudoo nijak nezakrýval zájem a překvapení.
"Tys to nevěděl?" ptal se Malbihn. "To je zvláštní. Stalo se to minulý měsíc. Spadl ze sedla, když jeho kůň klopýtl o výmol, a srazil si vaz. Když přišli jeho lidé, už nedýchal."
Kovudoo se poškrábal za ušima. Tvářil se velmi zklamaně. Co teď bude se šejchovým výkupným za bílou dívku? Nyní byla zajatkyně bezcenná - ledaže by si ji vzal za ženu nebo s ní naložili, jak to v podobných případech kanibalové dělají. První možnost jej zaujala. Zamyslel se, zašlápnuv přitom drobného brouka, plazícího se v prachu před ním. Pak přeměřil Malbihna nechápavým pohledem. Tihle běloši jsou podivní lidé! Cestovali daleko od svých osad bez jediné ženy. A přesto se snad o ženy zajímají - ale jakým způsobem? To nyní vrtalo náčelníkovi hlavou.
"Vím, kde je bílá dívka," řekl náhle. "Kdybyste ji chtěli koupit, dám ji lacino."
Malbihn pokrčil rameny.
"Máme sami dost starostí, Kovudoo," odpověděl, "abychom si uvázali na krk nějakou starou štěkavou hyenu a ztráceli s ní čas!" A posměšně luskl prsty.
"Je mladá!" řekl Kovudoo. "A hezká."
Švédové se dali do smíchu.
"V džungli nejsou hezké ženy, Kovudoo," řekl Jenssen. "Měl by ses stydět - takhle si tropit ze starých přátel žerty!"
Kovudoo vyskočil.
"Pojďte," vyzval oba pochybovače, "ukážu vám, že je to tak, jak říkám!"
Malbihn s Jenssenem se zvedli, aby jej následovali. Podívali se na sebe a Malbihn spiklenecky mrkl. Pak zamířili k chatrči za náčelníkem. Uvnitř ve tmě rozeznali postavu dívky, ležící na rohoži.
Malbihn na ni kradmo pohlédl a otočil se.
"Té musí být nejmíň tisíc let, Kovudoo," řekl a opustil příbytek.
"Je mladá!" křičel divoch. "Je tam tma, a proto nic nevidíš. Počkej, nechám ji vyvést na světlo!"
Pak nařídil dvěma bojovníkům, kteří Meriem střežili, aby jí rozvázali pouta na nohou a předvedli před chatrč. Malbihn ani Jenssen nedávali najevo nijaký zájem, ačkoli přímo dychtili dívku spatřit. A nejen to - chtěli se jí i zmocnit. Bylo jim lhostejno, bude-li podobna opici či samotnému Kovudoovi. Potřebovali jen vědět, zda je to ona dívka, kterou hledají. Byli si jisti, že ji poznají.
Když byla Meriem vyvlečena z tmavé chýše na denní světlo, oba muži se odvrátili s předstíraným nezájmem. Malbihn však jen s vypětím všech sil potlačil úžas. Dívka byla skutečně krásná! Nicméně hned se vzpamatoval a otočil se k náčelníkovi.
"Nuže?" řekl.
"Není mladá a hezká?" zeptal se Kovudoo.
"Není stará," přisvědčil Malbihn, "ale i tak nám bude na obtíž. Nepřišli jsme ze severu kvůli ženským. Tam jich je víc než dost!"
Meriem hleděla upřeně na oba muže. Neočekávala pomoc - byli pro ni zrovna takovými nepřáteli jako černoši. Nenáviděla je a bála se jich.
Malbihn na ni promluvil arabsky.
"Jsme přátelé," řekl. "Chceš, abychom tě vzali odtud?"
"Ráda bych byla volná," odpověděla, "a vrátila se ke Korakovi."

"Šla bys s námi?" naléhal Malbihn.
"Ne," zněla odpověď.
Malbihn se obrátil k náčelníkovi.
"Nechce s námi jít," řekl.
"Jste muži," namítl černoch. "Přinuťte ji!"
"To by znamenalo jen další potíže," odpověděl Švéd. "Ne, Kovudoo, nechceme ji. Ale jestli se jí potřebuješ zbavit, prokážeme ti přátelskou službu a vezmeme ji s sebou."
Teď Kovudoo konečně věděl, že dívku výhodně prodá. Chtěli ji! Proto počal hned smlouvat a posléze Meriem směnil za několik metrů voskovaného plátna, nábojnice a kapesní nůž vyrobený v New Jersey. Všichni - kromě dívky - byli nakonec s obchodem spokojeni. Kovudoo si vymínil, že Evropané i s dívkou opustí jeho vesnici hned za rozbřesku. Důvody svého požadavku ochotně vysvětlil. Vyprávěl o jakémsi bílém divochovi, který se pokusil dívku osvobodit, a připomněl svým hostům, že čím dřív odejdou, tím před ním budou bezpečnější.
Meriem byla opět svázána a odvedena stráží do stanu obou Švédů. Malbihn se ji snažil přemluvit, aby je následovala o své vlastní vůli. Sliboval, že ji odvedou zpátky do rodné vesnice. Sotva však zjistil, že by raději zemřela, než by se vrátila ke starému šejchovi, ubezpečil ji, že za ním nepůjdou.
Promlouvaje k dívce, nespustil ani na okamžik oči z její půvabné tváře a ztepilé postavy. Od chvíle, kdy ji v Arabově osadě spatřil poprvé, vyrostla do krásy. Po celá léta pro něho nebyla ničím jiným než zárukou bohaté odměny a nejrůznějších radovánek, které by si mohl za výkupné dopřát. Teď, kdy před ním stála proměněna v ženu, skýtala i jiné netušené možnosti.
Přistoupil k ní blíž a položil jí ruku na rameno. Dívka před ním couvla. Pokusil se ji uchopit a políbit, avšak vysmekla se a udeřila jej do tváře. V téže chvíli vstoupil do stanu Jenssen.
"Malbihne!" vykřikl. "Jsi blázen?!"
Malbihn se otočil ke svému kumpánovi.
"Co to, k čertu, znamená?" zabručel Jenssen. "Chceš přijít o odměnu? Když jí ublížíme, nedostaneme ani měďák, ale půjdeme rovnou do basy. Myslel jsem, že máš víc rozumu!"
"Nejsem ze dřeva!" odsekl Malbihn.
"Bylo by lepší, kdybys byl," usoudil Jenssen. "Alespoň než ji dopravíme do bezpečí a shrábneme svoje peníze."
"O co jde?" křičel Malbihn. "Budou rádi, když ji vůbec dostanou zpátky, a do té doby jí trocha povyražení neuškodí. Tak proč ne?"
"Protože já říkám ne!!!" zavrčel Jenssen. "Vždycky jsem tě nechal všechno vyřizovat, Svene, ale tentokrát rozhoduji já - protože mám pravdu. A oba to víme!"
"Že tys byl vždycky tak zatraceně počestný!" zlobil se Malbihn. "Myslíš, že jsem už zapomněl na dceru hostinského, malou Celellu, a tu černošku…"
"Zavři zobák!" odsekl Jenssen. "Co to má společného s ctností? To snad víš stejně dobře jako já. Nechci se s tebou přít, ale téhle holce nesmíš ublížit! Zabráním tomu, i kdybych tě měl zabít! Nestrádal jsem, neotročil a mnohokrát málem nepřišel o život jen proto, abych teď propásl takovou příležitost! Nedám se připravit o štěstí kvůli tvým rozmarům. Naposledy tě varuji, Svene!" A sáhl po revolveru, který mu visel u pasu.
Malbihn zakabonil tvář, pokrčil rameny a vyšel ze stanu. Jenssen se obrátil k Meriem.
"Když tě bude obtěžovat, zavolej mě," řekl. "Budu nablízku."
Dívka nerozuměla, o čem spolu oba běloši mluvili, protože neznala jejich mateřštinu - z toho, co řekl Jenssen arabsky, však pochopila, co se tu odehrálo. Výrazy ve tváři, posunky a revolver v Jenssenových rukou - to vše svědčilo o tom, že hádka byla brána vážně.
V Jenssenovi teď počala hledat spojence a v mladické důvěřivosti se k němu upjala. Prosila ho, aby ji pustil na svobodu za Korakem. Čekalo ji ale další zklamání, neboť Švéd se jen usmál a pohrozil, že v případě pokusu o útěk bude přísně potrestána.
Celou noc bděla, čekajíc na Korakovo znamení. Džungle ponořená do tmy zatím kypěla životem. Dívčiny bystré smysly rozeznávaly zvuky, které ostatní ani neslyšeli - zvuky, jimž rozuměla, tak jako my rozumíme slovům svých přátel. Avšak ani jediný z nich nesvědčil o tom, že by se Korak blížil. A přece věděla, že přijde. Nic jiného než smrt mu v tom nedokáže zabránit! Co ho tedy tolik zdrželo?
Rozednilo se a Korak stále nepřicházel. Dívka však zůstávala ve své víře neochvějná. Měla jen pochybnosti, zda se dostal zavčas do bezpečí. Nemohla připustit, že by se jejímu nepřemožitelnému ochránci, který dokázal den co den čelit bezpočtu nástrah číhajících v pralese, mohlo přihodit něco zlého.
Přešlo ráno, snídaně byla skončena, ležení strženo a výprava se vydala na sever. Zdálo se, že dívčino vysvobození je dosud v nedohlednu. Putovali celý den, a pak další a další, a Korak se stále neukazoval, aby osvobodil svou malou chráněnkyni, kráčející trpělivě a mlčky po boku svých uchvatitelů. Malbihn zůstal podmračený a rozhněvaný, odpovídaje úsečně na všechny otázky svého kumpána. S Meriem nemluvil vůbec, ale několikrát jej přistihla, jak ji tajně pozoruje. Jeho pohled dívku děsil. Tiskla Geeku pevněji na prsou a jen litovala, že už nemá nůž. Přišla o něj, když ji chytil starý Kovudoo.
Čtvrtého dne počala Meriem ztrácet naději. Korakovi se muselo něco stát! Teď to věděla. Asi už nikdy nepřijde a muži ji odvedou někam daleko. Možná, že ji i zabijí! Což už neuvidí svého Koraka?
Bylo rozhodnuto zastavit k odpočinku, neboť nosiči se cítili unaveni. Malbihn s Jenssenem se vydali na lov - každý jiným směrem. Neuplynula však ani hodina a vchod do dívčina stanu se otevřel. Vstoupil Malbihn s divokým výrazem ve tváři…

Kapitola 14

Hleděla na něho vytřeštěnýma očima a třásla se jako polapené ptáče. Ruce měla volné, ale na krku jí visel kovový obojek, od něhož vedl masivní řetěz ke kůlu zapuštěnému hluboko do země. Zvolna, krok za krokem, ustupovala do opačného rohu stanu. Malbihn se blížil přímo k ní. Rozpřáhl ruce, aby ji uchopil. Dívka pootevřela ústa, prudce oddechujíc. Vzpomněla si na Jenssenovu radu. Jenssen však lovil kdesi v pralese. Přesto hlasitě vykřikla - jednou, dvakrát, třikrát, dříve než Malbihn stačil přiskočit a umlčet ji, zacpav jí ústa obrovskou dlaní.
Bránila se, kousala a škrábala. Švéd se zprvu domníval, že se jí zmocní snáze - teď viděl, jak se mýlil! V jejím štíhlém mladém těle se tajila síla lvice. Avšak ani Malbihn nebyl žádný slaboch. Byl to povahou surovec a násilník a postavou zápasník, urostlý a svalnatý. Zvolna tiskl dívku k zemi a pokaždé, když ucítil její nehty či zuby, udeřil ji do tváře. Meriem bojovala, leč Švéd byl nad její síly…
Jenssen zatím skolil v pralese dva srnce. Nezdržel se dlouho, neboť svému kumpánovi nevěřil. Malbihn jej odmítl doprovázet a vydal se na lov sám, a navíc na opačnou stranu džungle. To bylo neobvyklé! Jenssen znal Malbihna příliš dobře, a tak sotva sehnal potravu, spěchal zpátky do tábora.
Nebyl ani v půli cesty, když zaslechl výkřik. Zastavil se a zbystřil pozornost. Výkřik se opakoval ještě dvakrát a pak nastalo ticho. Jenssen zaklel a dal se do běhu. Což jestli přijde pozdě? Ten blázen Malbihn je schopen všechno zhatit! Dále od tábořiště uslyšel dívčino volání ještě někdo - byl to běloch, který dosud neměl ani tušení, že by tu kromě něho mohli být ještě nějací bílí lidé, lovec, doprovázený skupinou černých bojovníků. Také on zůstal stát a naslouchal. O tom, že hlas patřil ženě, nebylo pochyb. Neváhal a rozběhl se směrem, odkud volání zaznělo. Byl však od tábora mnohem dál než Jenssen. Švéd dorazil na místo dříve.
To, co spatřil, naplnilo jej hněvem nad krátkozrakostí jeho druha. Malbihn se sápal na dívku, zasypávaje ji ranami. Jenssen vtrhl mezi ně a nešetřil kletbami. Vyrušen ze svého počínání, pustil Malbihn dívku, aby se připravil na Jenssenův útok. Ruka přitom sáhla po pistoli. Jenssen jeho pohyb postřehl a tasil téměř současně, aniž by zpomalil svůj postup.
Při prvním soupeřově výstřelu se však zastavil. Třesoucí se prsty pustily revolver a Jenssen zavrávoral. Malbihn neotálel a vpálil do těla svého druha další dvě kulky. Meriem, rozrušená a vyděšená, žasla nad vůlí, s jakou Jenssen - ač zasažen - odolával smrti. Oči měl přivřené, hlavu skloněnou na prsa a ruce svěšené podél těla. Stál dosud na nohou, byť se potácel z posledních sil. Teprve třetí rána, vypálená z bezprostřední blízkosti, jej skolila. Malbihn k němu přiskočil a odkopl ho stranou, ulevuje si jadrnou kletbou.
Opět se vrhl na Meriem, aby se jí zmocnil. Avšak v téže chvíli se stan otevřel a u vchodu stál vysoký bílý muž. Ani Meriem, ani Švéd ho neviděli. Muž přeskočil Jenssenovu mrtvolu a uchopil Malbihna za rameno. Švéd se ohlédl a spatřil před sebou vysokého šedookého cizince v khaki obleku a tropické helmě. Znovu sáhl po revolveru, ale cizincova ruka byla rychlejší - zbraň vylétla ze stanu a dopadla daleko z dosahu svého majitele.
"Co to má znamenat?!" zeptal se cizinec dívky neznámou řečí.
Zavrtěla hlavou a odpověděla arabsky. Muž opakoval svou otázku, tentokrát v témže jazyce.
"Ti muži mě unesli Korakovi," vysvětlovala dívka. "A tenhle mi chtěl ublížit. Druhý se mu v tom pokusil zabránit a padl v souboji. Oba byli zlí, ale tenhle je ještě horší. Kdyby tu byl můj Korak, zabil by ho. Vy nejste jako oni. Zabijete ho?"
Cizinec se usmál.
"Nepochybuji, že zasluhuje smrt - ale ne teď. Obtěžovat tě však již nebude!"
Popadl Malbihna takovou silou, že ten, ač sebou zuřivě zmítal, neměl naději se vyprostit. Přestože to byl urostlý chlap, v rukou cizincových se proměnil v bezbranné děcko. Vida, že sám ničeho nezmůže, počal volat na své kumpány, aby mu přišli na pomoc a cizince zabili. Vzápětí vešlo do stanu několik černých válečníků. Byli to samí obři, kteří si v ničem nezadali se Švédovou družinou.
"Dost hloupostí," řekl cizinec Malbihnovi. "Zasloužíš smrt, ale já nejsem zákon. Teď vím, co jsi zač. Už jsem o tobě slyšel. Máš věru tu nejlepší pověst! Nechceme tě tady. Nyní tě necháme odejít, ale vrátíš-li se ještě jednou, vezmu spravedlnost do vlastních rukou. Rozuměls?"
Malbihn zuřil a vyhrožoval, spílaje cizinci výrazy toho nejhrubšího zrna. Odpovědí byla mu rána do zubů - v té chvíli asi jediný a nejlepší způsob, jak mu dát na pamětnou.
"A teď zmiz," přikázal muž, "a příště si pamatuj, kdo jsem!" A zašeptal Švédovi do ucha své jméno - jméno, které působilo silněji než sebetvrdší rána pěstí. Pak vyhodil Malbihna ze stanu a vrátil se k dívce.
"Nuže," řekl, "kde je klíč od té věci, co máš na krku?"
Meriem ukázala na Jenssena.
"Ten ho pořád nosil u sebe."
Cizinec prohledal Švédův oblek, až konečně nalezl, co potřeboval. V příští chvíli byla Meriem volná.
"Necháš mě jít za Korakem?" zeptala se dívka.
"Postarám se, aby ses mohla vrátit ke svým lidem," odpověděl. "Kdo jsou tví lidé a kde leží jejich vesnice?"
Se zaujetím hleděl na její divošské vzezření. Podle řeči to byla nepochybně Arabka, avšak dosud nikdy neviděl arabskou dívku takhle oděnou.
"Kdo jsou tví lidé?" opakoval otázku. "A kdo je Korak?"
"Korak?! Patří k opům. Nemám nikoho jiného. Žili jsme spolu v pralese, když se Akut stal králem svého kmene. Mohl jím být Korak, ale nechtěl."
V očích cizincových se objevil tázavý výraz. Pohlédl na dívku pozorněji.
"Korak je opičák?" zeptal se. "A kdo jsi ty?"
"Jsem Meriem. I já žiji s opy."

"Hm," zamumlal cizinec po této překvapující odpovědi. Jeho šedé oči zasvítily. Přistoupil k dívce blíž a chtěl jí položit ruku na skráně. Ustoupila před ním a slabě vykřikla.
"Nemusíš se mě bát," řekl. "Neublížím ti. Chtěl jsem jen zjistit, nemáš-li horečku. Pokud se cítíš dobře, vydáme se za Korakem."
Meriem pohlédla do jeho hlubokých šedivých očí. Cítila, že mu může důvěřovat. Proto dovolila, aby jí sáhl na čelo. Horečku neměla.
"Jak dlouho jsi s opicemi?" ptal se muž.
"Odmalička. Přišel Korak a odvedl mě od otce, který mě bil. Ale to už je dávno. Od té doby jsem žila v džungli s Korakem a Akutem."
"Kde v pralese žije Korak?"
Meriem ukázala mávnutím ruky, které zabralo snad půl Afriky.
"Našla bys k němu cestu?"
"Nevím," odpověděla. "Ale on najde cestu ke mně."
"Mám plán," řekl cizinec. "Bydlím několik dní cesty odtud. Vezmu tě domů, kde se o tebe moje žena postará, dokud nenalezneme Koraka, nebo on nenalezne nás. Není to dobrý nápad?"
Meriem souhlasila s tím, že nápad je to dobrý - nicméně nechtěla s hledáním Koraka otálet. Cizinec neměl v úmyslu vystavovat dívku dalším nebezpečím, která by na ni číhala v džungli. Věřil tomu, odkud přišla a co prožila - historka s Korakem se mu však zdála smyšlená. Znal prales dokonale a věděl, že muž dokáže žít sám mezi šelmami řadu let - avšak bezbranné děvče? Ne, to nebylo možné.
Konečně vyšli společně ze stanu. Malbihnovi muži se připravovali k odchodu, rozmlouvajíce s cizincovými černochy. Švéd stál opodál a zlostně se mračil. Cizinec přistoupil k jednomu ze svých lidí.
"Zjisti, odkud přivedli tu dívku," pokynul.
Černoch zamířil k Malbihnovým kumpánům a po chvíli se vrátil ke svému pánovi.
"Odvedli ji starému Kovudoovi," řekl. "Víc jsem se nedověděl. Ten člověk tvrdil, že víc neví. Ti dva běloši nebyli dobří lidé. Mají toho spoustu na svědomí, o čem ani jejich služebníci nevědí. Bwana, bylo by lépe se jich zbavit!"
"Udělal bych to s radostí, kdybych mohl, leč nyní vládnou v této části pralesa jiné zákony. Už to není jako za starých časů, Muviri," postěžoval si cizinec.
Poté společně vyčkali, dokud Malbihn a jeho nosiči nezmizeli v pralese, míříce na sever. Meriem teď bílému muži již zcela důvěřovala, kráčela po jeho boku a rozmlouvala s Geekou. Cizinec se podivoval její lámané arabštině, kterou přičítal opožděnému vývoji v dětství. Kdyby byl tušil, kolik let uplynulo od jejího únosu, neviděl by v tom nic divného. Snažil se ji přemluvit, aby s ním šla na jeho panství, či jak říkají Arabové dawwár - ale Meriem trvala na tom, že musí hledat Koraka. Protože již neviděl jiné cesty, rozhodl se cizinec použít malé lsti a zbavit tak dívku chiméry, za níž byla rozhodnuta jít. Byl to však moudrý muž, a proto zpočátku ustoupil dívčině naléhání.
A tak se vydali na cestu. Podle dívčina přání zamířili nejprve na jih, přestože cizincova usedlost ležela východním směrem. Postupně však uhýbali stále více na východ, aniž by Meriem cokoli pozorovala. Nabývala totiž vůči svému průvodci stále větší důvěry. Zpočátku to byla pouhá jistota, že jí tento velký Tarmangani neublíží. S přibývajícími dny poznala, že o ni pečuje a chrání ji, a začala jej srovnávat s Korakem. Zdálo se jí, že si jsou v lecčem podobni.
Pátého dne dorazili náhle k rozlehlé pláni. Na kraji lesa dívka spatřila obdělaná pole a řadu lidských obydlí. Ucouvla, ve tváři výraz překvapení.
"Kde to jsme?" zeptala se, ukazujíc před sebe.
"Nepodařilo se nám najít Koraka," vysvětloval muž, "a protože cesta vedla kolem mého dawwáru, přivedl jsem tě sem, aby sis odpočinula. Má žena se o tebe postará, dokud mí lidé nenajdou tvého Koraka, nebo on nenajde nás. Bude to tak lepší, věř mi. S námi budeš v bezpečí a snad i trochu šťastná."
"Bojím se, bwana," odpověděla dívka. "Ve tvém dawwáru mě budou bít, jako mě bil šejch, můj otec. Dovol mi vrátit se do pralesa. Tam mě Korak najde. V dawwáru bílého muže mě nebude hledat!"
"Nikdo tě nebude bít, mé dítě," řekl muž. "Bil jsem tě snad já? Všichni tady jsou mí lidé. Nikdo nikoho nebije. Má žena k tobě bude laskavá a přívětivá - a pak přijde Korak, poněvadž já pošlu své muže, aby ho hledali."
Dívka potřásla hlavou.
"Nemohou ho přivést, protože je zabije. Bojím se. Nech mě, pane, odejít."
"Neznáš cestu zpátky. Ztratila by ses. Leopardi nebo lvi by tě chytili první noc. A i kdybys vyvázla, Koraka nenajdeš. Bude lépe, když zůstaneš s námi. Což jsem tě nechránil před zlými lidmi? Dobrá, zůstaň aspoň pár týdnů a mezitím se dohodneme, co pro tebe bude nejlepší. Jsi ještě děvče - nemohu tě pustit samotnou do pralesa!"
Meriem se zasmála.
"Džungle," řekla, "je mi otcem i matkou. Byla ke mně laskavější než lidé. Nebojím se džungle. A nebojím se ani lva, ani leoparda. Až přijde můj čas, zemřu. Možná, že mě některá z šelem zabije. Ale možná také, že to bude někdo menší než můj maličký. Kdyby po mně skočil lev, nebo mě kousl nějaký brouk, bála bych se, to vím. Ale život by byl hrozný, kdybych se měla pořád třást, že se to stane. Bude-li to lev, budu se bát jen krátce, bude-li to brouk, budu možná trpět i několik dní. Proto se lva bojím nejméně. Je velký a hlučný. Uvidím ho, uslyším nebo ucítím včas, abych mohla utéci. Ale na jedovatého brouka mohu šlápnout, a dokud mě neštípne, nebudu nic vědět. Ne, nebojím se džungle. Mám ji ráda. Raději zemřu, než abych ji opustila. Tvůj dawwár není od džungle daleko. Byl jsi ke mně laskavý, a proto udělám, jak si přeješ. Zůstanu tady a počkám na Koraka."
"Tak je to dobře," řekl muž a vedl dívku k bungalovu plnému zeleně a květin. Za domem stály sýpky a stáje rozlehlé farmy.
Když přišli blíž, vyběhla jim s hlasitým štěkotem vstříc celá smečka psů - vlčáci, doga, kolie a několik foxteriérů.

Zpočátku nevyhlíželi nijak přátelsky - sotva však rozpoznali známé tváře, zkrotli, projevujíce radost, že se pán vrací. Očichávali Meriem, která nejevila nejmenší známky strachu. Svými něžnými prstíky vzala jednoho z vlčáků za obojek a kráčela spolu s ostatními k domu, na jehož verandě stála žena oděná v bílé šaty a kynula jim na pozdrav.
Najednou bylo v dívčiných očích více ostychu, než kdyby stála tváří v tvář cizím mužům. Zrozpačitěla a otočila se ke svému dobrodinci.
"To je má žena," řekl muž. "Ráda tě uvítá."
Žena sešla dolů, aby všechny pozdravila. Muž ji políbil a pak představil dívku.
"To je Meriem, drahá," řekl a počal o ní vyprávět.
Meriem viděla, že cizí žena je krásná a její tvář prozrazuje laskavost a dobrotu. Strach nadobro zmizel.
Když bylo vyprávění u konce a žena k ní přistoupila a políbila ji, nazývajíc ji drahouškem, dívčino srdce se rozbušilo vzrušením. Skryla tvář v náručí své nové ochránkyně, v jejímž hlase zněl mateřský tón, jaký dosud nepoznala, a dala se do usedavého pláče. Po lících jí kanuly slzy ulehčení a radosti, jejichž příval nedokázala zadržet.
A tak přišla Meriem, malá divoká Mangani, ze své milované džungle do příbytku vzdělaných a ušlechtilých bílých lidí. Bwana a jeho paní se k ní chovali jako otec a matka. A když ostych úplně pominul, milovala své pěstouny bezelstně a oddaně. Byla ochotna čekat, dokud nenajdou Koraka, či Korak nepřijde za ní. Myšlenky na něho se však nikdy nevzdala - Korak pro ni nadále zůstával prvním a jediným.

Kapitola 15

A zatím daleko odtud, uprostřed pralesa, zakrvácen ranami a zmítán hněvem, ubíral se Korak stezkou velkých šimpanzů. Na místě, kde je naposledy viděl, nebyli - a nenašel je ani v jednom z jejich oblíbených lovišť. Přesto jim šel dál neúnavně po stopě, až je konečně dostihl. Mířili zvolna na jih, vedeni stěhovavým pudem. Když spatřili bílého válečníka, přicházejícího proti větru, zastavili se, upozorněni navíc varovným skřekem hlídky. Ozvalo se mručení a křik a vzápětí se počali houfovat nejsilnější samci. Netrpělivé samice svolávaly ječivými zvuky svá mláďata.
Korak hlasitě zavolal na vůdce smečky. Ten, uklidněn známým hlasem, vyšel z houfu, zvolna našlapuje a čenichaje. Korak stál jako přimražen. Kdyby se pohnul, mohlo by se stát, že opice buď zaútočí, nebo - a to bylo ještě pravděpodobnější - se dají na útěk. Divoká zvířata se řídí instinktem. Není těžké je vydráždit tak, že jsou schopna jak zabít, tak uprchnout. Neznamená to však, že by byla zbabělá!
Vůdce šimpanzí smečky přistoupil ke Korakovi a počal jej obcházet. Vytrvale přitom vrčel a čenichal. Korak jej oslovil v řeči opic.
"Já jsem Korak," řekl. "Otevřel jsem klec, ve které tě věznili. Zachránil jsem tě před Tarmangani. Jsem Zabíječ, tvůj přítel."
"Huh," zahučel šimpanz. "Ano, ty jsi Korak. Mé uši mi řekly, že jsi Korak. Mé oči mi řekly, že jsi Korak. A teď mi i můj nos říká, že jsi Korak. Můj nos se nikdy nemýlí. I já jsem tvůj přítel. Pojď, budeme společně lovit!"
"Korak teď nemůže lovit," odpověděl mladík. "Gomangani unesli Meriem. Uvěznili ji ve své vesnici. Nechtějí ji pustit. Korak sám ji nemohl vysvobodit. Tebe kdysi vysvobodil. Shromáždíš teď své druhy a pomůžeš mu zachránit Meriem?"
"Gomangani mají ostré hole, které po nás házejí, a ty nás zabíjejí Gomangani jsou zlý kmen. Když půjdeme do jejich vesnice, zabijí nás."
"Tarmangani mají hole, které dělají hluk a zabíjejí, i když jsi daleko," odpověděl Korak. "A měli je i tenkrát, když tě Korak osvobodil. Kdyby byl tehdy Korak utekl, byl bys ještě zajatcem Tarmangani."
Šimpanz se poškrábal na hlavě. Kolem se zatím sesedli samci z jeho smečky. Pomrkávali svýma malýma očima a strkali jeden do druhého, aby zaujali nejlepší pozici, hrabajíce v zetlelém porostu ve snaze najít tučného červa, ale vzápětí se uklidnili a pozorovali podivného Mangani, který se tolik podobal bílým opicím, jejich nepřátelům. Vůdce smečky se rozhlédl po svých soukmenovcích, jako by očekával radu.
"Je nás málo," zabručel jeden.
"Jsou ještě šimpanzi z hor!" dodal druhý. "Těch je tolik jako listí na stromech. I oni nenávidí Gomangani. Požádejme je, aby nám pomohli. Pak můžeme pobít všechny nepřátele."
Vstal, naježil chlupy na hřbetě a výhružně zavrčel.
"Nepotřebujeme šimpanze z hor," nesouhlasil Zabíječ. "Je nás dost. Najít je by trvalo dlouho. Meriem může být mrtvá, dřív než ji vysvobodíme. Vydejme se do vesnice Gomangani teď hned. Když půjdeme rychle, cesta nepotrvá dlouho. Můžeme na vesnici zaútočit. Gomangani se polekají a utečou. Až budou utíkat, můžeme vysvobodit Meriem. Nebudeme zabíjet a nebudeme zabíjeni."
"Je nás příliš málo," zaskřehotal znovu starý opičák.
"Ano, je nás příliš málo," opakovali ostatní.
Korak je nedokázal přesvědčit. Byli ochotni mu pomoci, ale jen tak, jak o tom rozhodnou sami. Trvali na tom spojit se se šimpanzi z hor. Korakovi nezbývalo než svolit. Jediné, co mohl dělat, bylo pobídnout je, aby si pospíšili.
A tak vůdce smečky nakonec navrhl vydat se s bílou opicí a několika nejsilnějšími samci do hor a zbytek zanechat na místě. Myšlenka se šimpanzům zalíbila a ihned mezi sebou vybrali Korakův doprovod. Krátce nato vyrazili. Postupovali rychle, avšak mladík jim bez potíží stačil.
Prodírajíce se stromovím, tropili šimpanzi velký hluk, aby v nepřátelích vzbudili dojem, že se blíží celé stádo. Putují-li totiž opice ve velkých smečkách, žádná šelma se je neodváží napadnout. V místech, kde byla krajina holá a vzdálenost mezi stromy větší, pohybovali se šimpanzi tiše - věděli, že tam, kde je na ně dobře vidět, ani lva, ani leoparda nezaženou.
Celé dva dny putovala smečka divočinou. Konečně vyšla z džungle na otevřenou pláň a odtud zamířila do křivolakých

horských roklí. Tady Korak dosud nikdy nebyl. Zdejší krajina byla pro něho něčím zcela novým, nicméně netoužil kochat se jejími krásami. Meriem byla v nebezpečí - a dokud nebude na svobodě, nedokáže myslet na nic jiného!
V lese lemujícím horské rokle šimpanzi zpomalili. Cestou vydávali hlasité skřeky. Pojednou zmlkli a naslouchali, až se ozvala odpověď. Tehdy zamířili po zvuku, jenž zněl stále zřetelněji. Za střídavého volání a poslechu odezvy blížili se ke svým soukmenovcům, kteří se rovněž houfovali, aby jim vyšli vstříc. Když se horští šimpanzi konečně objevili, Korak užasl. Vyvstala před ním mohutná živá hradba bezpočtu opic, slézajících ze stromů. Blížily se zvolna, s ohlušujícím výskotem. Bylo jich snad tisíc!
Chlapce ihned napadlo, jak krutý osud by stihl jeho tlupu, kdyby se náhodou stala terčem jejich hněvu. Nic takového se však nestalo. Vůdcové obou smeček se k sobě přiblížili a - jak bylo zvykem - počali se očichávat, hrbíce hřbety. Jakmile se poznali, projevili hlasitě svou spokojenost a poškrábali se vzájemně na zádech. Poté začali vyjednávat. Korakův druh vysvětlil, proč přicházejí. Pak se ukázal sám chlapec, dosud ukrytý v houštině. Když ho šimpanzi uviděli, neskrývali vzrušení. Korakovi se zdálo, že ho v příští chvíli roztrhají na kusy a nebude moci zachránit Meriem. Jestli zemře, je ztracena!
Oba vůdci však stádo uklidnili a Korak směl předstoupit. Horští šimpanzi jej začali ze všech stran očichávat. Sotva ale promluvil řečí opů, okamžitě získal jejich náklonnost.
Se zaujetím naslouchali jeho slovům. Vyprávěl o Meriem a o tom, jak žili v džungli v přátelství s malými opičkami Manu i velkými opy Mangani.
"Gomangani, kteří mi odvedli Meriem, nejsou vašimi přáteli," řekl. "Zabíjejí vás. Šimpanzů z údolí je málo, aby proti nim mohli bojovat. Řekli mi, že jste velmi stateční a je vás mnoho - tolik, co trávy v lukách či listí na stromech - a že ani slon Tantor se proti vám neodváží. Řekli mi také, že půjdete s námi do osady Gomangani a potrestáte je, zatímco já, Zabíječ, vysvobodím Meriem."
Vůdce horských opic se nadmul a hrdě vztyčil. Vzápětí jeho příkladu následovali ostatní. Cítili se polichoceni slovy podivné bílé opice, která sama sebe nazývala Mangani a mluvila jejich řečí.
"Ano," řekl jeden z opičáků, "my z hor jsme mocní bojovníci. Tantor a Numa se nám vyhnou. Gomangani z vesnic v horách jsou rádi, když je necháme projít v míru. Já s tebou půjdu do vesnice Gomangani v údolí. Jsem králův syn. Sám dokáži zabít všechny Gomangani v údolí!"
Přitom se načepýřil a hrdě vykračoval sem a tam, dokud jej neupoutal jeden z jeho druhů, sužovaný svrběním na zádech.
"Já jsem Goob," volal jiný. "Mé tesáky jsou dlouhé a ostré. Zakously se do mnoha Gomangani! Sám jsem přemohl Sheetovu sestru! Goob s tebou půjde a pobije tolik nepřátel, že nezbude ani jeden!" A natřásaje se, stavěl se na odiv samicím a mláďatům.
"Tvoji bojovníci jsou velmi stateční," řekl chlapec vůdci smečky, "ale ty jsi nejstatečnější!"
Starý šimpanz na znamení souhlasu mocně zařval. Malé opičky se ustrašeně chytily svých matek kolem krku. Samci, jakoby zasažení bleskem, vyskočili do větví a opětovali výzvu svého krále. Nastal velký lomoz.
Korak přistoupil k vůdci smečky a šeptl mu do ucha:
"Pojď!"
A nato vyrazili pralesem k palouku, který bylo nutno přejít na cestě k vesnici náčelníka Kovudooa, zlého Gomangani. Král šel v čele, nepřestávaje křičet. Za ním kráčelo několik šimpanzů z údolí a celý zástup horských opic - divokých, krvežíznivých šelem.
Druhého dne došli k osadě. Bylo pozdě odpoledne. Vesnice odpočívala v palčivém letním žáru. Obrovské stádo ztišilo své kroky. Ačkoli lesem našlapovalo tisíc párů chodidel, nebylo slyšet víc než šumění vánku ve větvích. Korak a oba vůdci šli v čele. Těsně před ohradou zastavili a čekali na opozdilce. Vůkol panovalo naprosté ticho. Korak se hbitě vyhoupl na strom a rozhlédl se. Smečka se plížila za ním. Čas boje nadešel. Korak upozornil své druhy, že se nic nesmí stát bílé zajatkyni - s ostatními mohou naložit jako s kořistí! Pak zvedl zrak k nebi a vykřikl. To bylo znamení k útoku.
A v tu chvíli zaplavil příval vřískajících a štěkajících opic nic netušící osadu. Matky sebraly děcka do náručí a prchaly k bráně. Tady narazily na útočníky, valící se dovnitř. Kovudoo shromáždil své bojovníky, a dodávaje jim odvahy poskoky a ječením, rozkázal zaujmout obranné postavení.
Stejně jako za pochodu, vedl nyní Korak šimpanze v boji. Sotva spatřili bílého mladíka v čele zástupu rozběsněných opic, propadli černoši panice. Chvíli se bránili a vrhali po útočnících oštěpy, avšak než mohli použít luků a šípů, byli zahnáni na útěk. Přímo mezi ně vtrhla lítá opičí smečka, vedená nejdivočejším a nejkrvelačnějším ze všech - Korakem, velkým Zabíječem.
Ve snaze spasit se útěkem narazili domorodci u brány vesnice na další Korakovy stoupence, zatímco Korak sám spěchal k chatrči, kde byla vězněna Meriem. Nikoho tu však nenašel. Postupně prohledal jednu chýši za druhou, leč bezvýsledně. Že ji černoši nevzali ve zmatku s sebou, věděl dobře, neboť uprchlíky bedlivě sledoval. A protože znal zvyklosti divochů, zbývalo jediné vysvětlení - Meriem byla zabita!
Jsa přesvědčen, že jeho dívka již nežije, zrudl Korak návalem strašného hněvu vůči domnělým vrahům. Zdáli k němu doléhal výskot opic a výkřiky domorodců. A právě oním směrem zamířil. Když dorazil na bojiště, zjistil, že šimpanzi ochabují, zatímco černoši nabývají převahy, používajíce proti zvířatům mohutné kyje.
Přímo doprostřed vřavy seskočil Korak z větví - rozlícený a hrozivý vrhl se na Kovudoovy bojovníky. Slepá zášť byla mu zbraní i štítem. Jako raněná lvice přeskakoval z místa na místo, rozdávaje kolem sebe tvrdé údery pěstí. Znovu a znovu zatínal zuby do těl svých protivníků.
Snad ještě větší hrůzu než chlapcovo počínání naháněl pověrčivým divochům sám jeho zjev. Tento bílý bojovník, který žil s velkými opicemi a šimpanzi, vrčel a cenil zuby jako zvíře, nebyl pro ně člověkem, nýbrž lesním démonem, jehož urazili, a proto vyšel ze svého úkrytu v džungli, aby je potrestal. Zcela opanováni touto představou, nekladli přílišný

odpor, neboť se domnívali, že smrtelníkovi nepřísluší bojovat s božstvem.
Ti, kteří měli sílu, uprchli. Záhy nezbyl na bojišti nikdo, koho bylo ještě možno potrestat - potrestat za něco, co ani neučinil. Zemdlený a zkrvavený Korak konečně ustal v honbě za nepřítelem. Kolem leželo několik věrných šimpanzů, na smrt vyčerpaných lítým bojem.
Mezitím kdesi daleko odtud svolával Kovudoo poslední soukmenovce a sčítal mrtvé a raněné. Jeho lidé propadli malomyslnosti. Ničím je nedokázal přinutit k návratu do osady. Byli dokonce ochotni vzdát se i svého majetku a odejít někam, kde budou bílému démonu co nejdále.
A tak se stalo, že Korak zahnal na útěk snad jediné lidi, kteří mu mohli pomoci najít tu, kterou hledal, a zároveň ztratil poslední možnost objevit usedlost bílého Bwany, kde jeho milovaná Meriem našla dočasný domov.
Zahořklý a smutný loučil se příštího jitra se svými opičími přáteli. Chtěli, aby šel s nimi, ale chlapec netoužil po ničí společnosti. Život v pralese jej naučil mlčenlivosti, umocněné nyní hlubokým zármutkem - a ani šimpanzi na tom nedokázali nic změnit.
V zadumání se vydal na cestu do džungle. Kráčel stezkami, kudy se ubíral hladový Numa. Šplhal do větví, kde se skrýval Sheeta, leopard. Vystavoval se smrti snad stokrát za den. V myšlenkách se neustále vracel ke své Meriem a k oněm šťastným létům, která strávili spolu. Teprve nyní si uvědomil, co pro něj dívka znamenala. Všude viděl její líbeznou tvář, ladnou postavu a přívětivý úsměv, jímž ho vždy vítala, když se vracel z lovu.
Hrozilo, že nečinnost jej přivede k záhubě. Musí překonat sám sebe! Musí něco dělat, aby snáze zapomněl! Oné noci se cítil nesmírně vyčerpán a ani usnout nemohl. Kdyby věděl, že Meriem dosud žije, neztrácel by naději. Mohl by ji alespoň hledat - avšak po návštěvě osady si byl jist, že je mrtvá.
Celý dlouhý rok se toulal bez cíle. Občas narazil na Akuta a jeho smečku a zůstal s nimi několik dní. Mohl se také vydat do hor, kde žili jeho přátelé šimpanzi, nicméně většinu času - pokud nebyl sám - trávil se slonem Tantorem, pralesním kolosem, a jeho družinou. Bohorovný klid samců, láskyplná starostlivost samic a bezmezná hravost mláďat - to vše působilo jako balzám a dávalo zapomenout na všechny strázně a zármutek.
Korak miloval tato velká zvířata snad ještě víc než opy. A zvláště jednoho z nich - vůdce stáda - si velmi oblíbil. V chlapcově společnosti stával se tento nebezpečný obr krotkým a přítulným jako pokojový psík. Přišel, kdykoli Korak zavolal. Objal hocha chobotem a vysadil si jej na hřbet. Ten se zde pohodlně usadil, poklepávaje slona po plecích, a odháněl dotěrný hmyz listnatou haluzí, kterou sám Tantor utrhl z nejbližšího stromu. A zatím Meriem nebyla odtud dále než sto mil…

Kapitola 16

Dny v novém domově plynuly Meriem jako voda. Zpočátku měla jedinou touhu - vydat se do džungle a hledat Koraka. Bwana - jak nyní oslovovala svého dobrodince - ji však přemluvil, aby tak nečinila, a vyslal skupinu svých lidí do Kovudoovy vesnice, kde měli od starého náčelníka vyzvědět, jak k bílé dívce přišel a vše, co s tím souviselo. Vůdci výpravy uložil, aby se Kovudooa vyptal i na onu záhadnou bytost, kterou dívka nazývala Korakem, a případně ji vyhledal, získá-li sebemenší důkaz o její existenci. Byl přesvědčen, že Korak je pouhým výplodem dívčiny fantazie.
Hrůzy a strádání, jaké prožila v zajetí mezi černochy, i neblahá zkušenost s oběma Švédy nepochybně narušily její duševní rovnováhu. Avšak s přibývajícími dny, kdy ji lépe poznal a mohl ji sledovat v klidném prostředí jejího nového domova, musel přiznat, že je vše obestřeno rouškou tajemství, neboť nic nenasvědčovalo tomu, že by dívka nevěděla, co činí.
Žena bílého Bwany, kterou Meriem oslovovala stejně jako její muž "My Dear", pojala k malé lesní tulačce upřímnou náklonnost. Bylo tomu tak nejen proto, že se sama cítila opuštěna a bez přátel, ale také pro dívčinu otevřenost a přirozené kouzlo. A Meriem, na niž jemná a vzdělaná žena učinila hluboký dojem, opětovala její city s láskou a oddaností.
Plynuly dny a Meriem netrpělivě čekala na návrat výpravy z Kovudoovy osady. Její ochránkyně rozhodla, že dívku začne učit anglicky. Výuku jazyka prokládala hodinami ručních prací a společenského chování, což bylo pro dívku, prahnoucí po vědění, příjemnou zábavou. Leopardí kůži nahradily elegantně střižené šaty, jimiž byla Meriem nadšena neméně než kterákoli jiná mladá dáma v jejím věku.
Uplynul měsíc, než se vyslaní muži vrátili - měsíc, který změnil divokou polonahou Tarmangani v jemnou mladou ženu vytříbených mravů. Také v angličtině dělala Meriem velké pokroky, protože Bwana i jeho paní odmítali mluvit arabsky. Mínili, že jejich schovanka se anglicky naučit prostě musí.
Zprávy, které přinesl vůdce výpravy, Meriem zklamaly, neboť Kovudoovu vesnici našel prázdnou a ani v nejbližším okolí nenarazil na jediného domorodce. Po nějaký čas tábořil se svými lidmi v sousedství osady a neúnavně pátral po Korakovi, avšak bezvýsledně. Nespatřil ani opice, ani jejich lidského soukmenovce.
Meriem znovu naléhala, aby se vydali do džungle, leč Bwana ji přesvědčil, že bude lépe vyčkat. Přislíbil jí, že jakmile se naskytne příhodná chvíle, půjde chlapce hledat sám. Meriem nakonec svolila. Trvalo však celé měsíce, než přestala svého ztraceného druha oplakávat.
Paní domu se ji snažila všemožně ukonejšit. Ujišťovala ji, že pokud Korak žije, určitě svou družku nalezne. Nicméně sama byla rovněž přesvědčena, že dívka si Koraka prostě vysnila. Pokoušela se Meriem rozptýlit a odvést její pozornost jiným směrem, udílejíc jí stále nové lekce společenské výchovy. Nebylo to nikterak obtížné, neboť Meriem byla výbornou žákyní. Pod zdánlivě hrubou slupkou nezkrotné divokosti se skrývala přirozená kultivovanost, v níž si dívka v ničem nezadala se svou vychovatelkou. Paní domu neskrývala nadšení. Byla sama, a proto zahrnula mladou cizinku vší mateřskou láskou, jaké byla schopna. A tak koncem prvního roku by se už nikdo neodvážil ani v nejmenším pochybovat, že Meriem vyrůstala v civilizované a bohaté společnosti.

Bylo jí nyní šestnáct let a byla velmi půvabná. Měla černé havraní vlasy, dobronzova opálenou pleť, svěžest mládí a čistotu nevinnosti. Ačkoli o Korakovi se před svou pěstounkou již nezmiňovala, nepřestávala pro něho ve skrytu duše truchlit. Nebylo dne, kdy by se alespoň na okamžik neoddala vzpomínkám a nepropadla touze znovu ho spatřit.
Mluvila teď plynně anglicky a stejně dobře psala a četla. Jednoho dne na ni paní domu promluvila žertem francouzsky - a k jejímu překvapení Meriem odpověděla v témže jazyce - pomalu a nespisovně, leč s výbornou výslovností. Od té příhody spolu hovořily francouzsky každý den a paní domu se nestačila divit, s jak neuvěřitelnou lehkostí se dívka tomuto jazyku učí. Zpočátku Meriem krabatila čelo soustředěním, jako by v ní každé slovo vyvolávalo vzpomínku na něco, co dávno zapomněla, aby vzápětí - k úžasu svému i své učitelky - užila výrazů jí zcela neznámých. To, co říkala, však nedovedla ani napsat, ani přečíst. Protože "My Dear" pokládala angličtinu za důležitější, byla francouzština dočasně odložena na pozdější dobu.
"Musela jsi slyšet francouzštinu v dawwáru svého otce," mínila paní domu.
Meriem potřásla hlavou.
"Je to možné," řekla, "ale nepamatuji si, že bych kdy u otce nějaké Francouze viděla. Neměl je rád a ani já jsem s nimi neměla nikdy nic společného. Ačkoli jsem tam neslyšela jediné francouzské slovo, přece se mi ten jazyk zdá povědomý. Nerozumím tomu."
"Já také ne," přitakala její ochránkyně.
Právě v těch dnech dorazil posel se zprávou, která dívku silně rozrušila. Budou mít návštěvu! Několik anglických paní a pánů přijalo pozvání bílého Bwany, aby na jeho farmě strávili měsíc vyplněný lovem a výpravami do džungle. Meriem byla plna očekávání. Jak budou asi cizinci vypadat? Budou na ni také tak hodní jako Bwana a jeho žena, nebo se k ní budou chovat po vzoru jiných bílých lidí, které poznala - povýšeně a bezohledně? Paní domu ji ubezpečila, že jsou to lidé laskaví, ohleduplní a čestní.
K velkému překvapení všech se Meriem chystala cizince přijmout bez sebemenšího ostychu. Byla velmi potěšena, když se jí dostalo ujištění, že ji nebudou ani kousat, ani škrábat. A svým chováním se nijak nelišila od kterékoli jiné mladé slečny, která se právě dověděla, že bude mít společnost. Myslela sice stále na Koraka, ale jeho ztráta teď pro ni byla méně bolestná. Vždy když si na něho vzpomněla, posmutněla, avšak v jejím smutku již nebylo ani zoufalství, ani beznaděj. Ještě stále věřila, že ji jednoho dne najde. Je-li živ, určitě ji hledá! Možná ale, že je dávno mrtev. Když jej viděla naposledy, byl obklopen bezpočtem ozbrojených bojovníků, kteří ho mohli zabít. Což by dokázal sám holýma rukama pobít celý kmen?
* * *
Konečně přijeli hosté. Byli to tři muži a dvě ženy, manželky starších pánů. Nejmladším z celé společnosti byl sir Morison Baynes, zámožný mladík, který - unaven nekonečným cestováním za zábavou po evropských metropolích - rád využil příležitosti vydat se za dobrodružstvím do neznámého kontinentu. Ačkoli na vše, co nebylo evropské, pohlížel přezíravě, nezříkal se návštěvy cizích krajů a lidí. Ke všem se choval přívětivě a dvorně, leč přece jen poněkud odměřeněji - zejména k těm, které nepokládal za sobě rovné. Příroda jej obdařila dobře rostlou postavou, pohlednou tváří a bystrým úsudkem, takže dokázal stejnou měrou dát najevo svou společenskou nadřazenost jako budit dojem demokrata a sympatického muže. Svou domýšlivost projevoval zřídka, a nikdy natolik, aby byla pro ostatní přítěží. Takový byl tedy sir Morison Baynes, muž odchovaný přepychem a evropskou civilizací. Jakým se mohl stát v samém nitru Afriky, bylo těžké odhadnout.
Meriem byla zpočátku ve společnosti cizinců jen málo hovorná. Její opatrovníci nepokládali za nutné vyprávět o dívčině pohnuté minulosti a představili ji jako svou schovanku. Protože o rodičích nepadla zmínka, netýkala se jich také jediná otázka. Hosté pokládali Meriem za milou, skromnou a veselou mladou slečnu a zároveň za nevyčerpatelnou studnici nejrůznějších historek z džungle.
Jelikož dívka často jezdívala se svými pěstouny na koni, znala všechny rákosové houštiny podél řeky, kterou tolik milovali buvolové. Věděla o bezpočtu míst, kde měli svá doupata lvi, i o nejednom z napajedel lemujících řeku mnoho mil směrem po proudu. S neomylnou přesností, ostatním tak nepochopitelnou, dokázala jít po stopě velkým i malým zvířatům až k jejich norám. Co však naplňovalo hosty největším úžasem, byla jistota, s jakou poznala přítomnost šelmy, o které její noví přátelé neměli ani zdání.
Sir Morison Baynes našel v Meriem půvabnou a okouzlující společnici. Zaujala jej od prvního okamžiku - možná už jen proto, že najít někoho takového na farmě svých londýnských známých pokládal za zhola nemožné.
Většinu času trávili oba mladí lidé spolu. Dívku, která na lidi Baynesova typu nebyla zvyklá, Angličan okouzlil. Jeho historky o velkých městech plných života ji naplňovaly obdivem. Hrál-li sir Morison v těchto vyprávěních vždy hlavní úlohu, Meriem v tom neviděla nic víc než přirozený důsledek jeho přítomnosti všude tam, kde se příběh odehrával. Kdekoli se sir Morison objevil, tam musel být ústřední postavou.
Ve společnosti mladého Angličana stávaly se kontury obrazu jejího někdejšího druha z džungle stále mlhavějšími. Zatímco dříve byl pro ni Korak každodenní skutečností, zůstával nyní již jen vzpomínkou. Byla té vzpomínce věrna - leč co je bledá představa proti barvité přítomnosti?
Jen na hon nikdy mladíka nedoprovázela - podobné zábavy se jí z duše příčily. Stopování zvěře milovala, ale nesmyslné zabíjení jí bylo proti mysli. Když odcházel do džungle Bwana, aby opatřil maso, byla mu vždy ochotnou pomocnicí, avšak s příchodem londýnských hostí se výpravy za zvěří změnily ve štvanici, končící vždy smrtí bezbranné oběti. Ačkoli hromadné vybíjení Bwana nepřipustil, nemohl svým přátelům odepřít několik kůží a parohů.
V takových případech Meriem zůstávala doma a trávila volný čas se svou ochránkyní na zastíněné verandě či vyjížděla na svém oblíbeném poníku přes pláň na okraj pralesa. Tady nechávala koně volně se pást a sama šplhala do korun, vracejíc se tak alespoň na chvíli do dětství, kdy žila v džungli jako divoška. A nejednou přitom vzpomněla i na Koraka. Unavena rozložila se na některé z mohutných větví a zavřela oči. Korakův obraz zvolna mizel a objevil se jiný - postava

polonahého, bronzově opáleného Tarmangani se změnila v elegantně oděného mladého Angličana v sedle rychlonohého plnokrevníka.
Jednou se takto oddávala snění a náhle odkudsi zdáli zaslechla sotva znatelné mečení kůzlete. Okamžitě zbystřila pozornost. Podobný zvuk, jak věděla, mohl znamenat pouze to, že nablízku je šelma, před níž není úniku. Připravit Numu o kořist bývalo oblíbenou kratochvílí Korakovou - a také Meriem činilo potěšení, byl-li král zvířat oloupen o nějaké tučné sousto.
Jakmile uslyšela kůzlečí nářek, ožila v ní stará vzpomínka. Zatoužila znovu si zahrát onu nebezpečnou hru. Rychle ze sebe shodila jezdeckou sukni, aby jí ve větvích nepřekážela. Následovaly boty a ponožky, neboť bosá noha se po suché, ba ani mokré kůře nesmeká tak jako podešev. Chtěla se zbavit i kalhot a dalších součástí oděvu, ale připomněla si upozornění své pěstounky, že mladým dámám není radno chodit po světě, jak je Bůh stvořil.
Za pasem jí visel lovecký nůž. Pušku měla v pouzdře u poníkova sedla a revolver si toho dne nevzala. Kůzle dosud mečelo, když zamířila po jeho hlase. Věděla, že kdesi týmž směrem leží napajedlo, které bývalo oblíbeným místem lvích dostaveníček. Poslední dobou se tu sice žádná šelma neukázala, nicméně mekot kůzlete svědčil o tom, že lev či leopard je nedaleko.
Krok za krokem se blížila k vyplašenému mláděti. Divila se, že zvuky vycházejí z jediného místa. Proč kůzle neuteklo? Konečně ho spatřila a pochopila - zvíře bylo přivázáno ke kůlu u napajedla. Opatrně se přikradla větvovím, zastavila se na příhodném stromě a přehlédla svýma bystrýma očima mýtinu. Kde zůstal lovec? Bwana ani jeho lidé takto nelovili. Kdo uvázal nebohé kůzle, aby se stalo Numovou kořistí? A proč lev dosud neskočil po tomto chutném soustu, které mu tu kdosi připravil? Že byl nedaleko, o tom svědčilo žalostné mečení oběti. Konečně lva uviděla. Ležel v porostu jen několik yardů odtud. Kůzle bylo od něho po větru a jistě ho cítilo!
Dostat se po větvích na druhou stranu palouku, seskočit ke kůzleti, přeříznout provaz, který je poutal ke kůlu - to vše by mělo být pro dívku dílem okamžiku. Numa mohl kdykoli zaútočit a k záchraně v korunách stromů nezbývalo mnoho času. Bylo třeba jednat - a Meriem již nejednou unikla ještě většímu nebezpečí. Neměla strach z Numy, nýbrž z lovců, kteří se tu kdesi skrývali. Pokud to byli černoši, pak oštěpy připravené původně pro lva mohly být namířeny proti tomu, kdo odstranil návnadu, na niž měl být uloven.
Kůzle se ještě jednou pokusilo vyprostit ze svého nezáviděníhodného postavení. K dívčiným uším znovu dolehl jeho nářek. Zapomněla na opatrnost a vyrazila kolem mýtiny co nejblíže k němu. Konečně se dostala na druhou stranu. Na okamžik se zastavila, aby zjistila, kde se nyní lev skrývá. Vtom spatřila mohutnou šelmu, jak se zvolna zvedá z porostu. Temné zavrčení bylo znamením, že je připravena k útoku.
Meriem tasila nůž, seskočila na zem a rozběhla se ke kůzleti. Numa ji určitě viděl, neboť výhružně šlehl ocasem kolem žlutavých boků. Mocně zařval, nicméně zůstal stát na místě, překvapen podivným stvořením, které se tak nečekaně vynořilo z džungle.
Ještě jeden pár očí byl upřen na dívku - očí, v nichž se zračilo nemenší překvapení než ve žlutozelených zřítelnicích hladové šelmy. Bílý muž, ukrytý za křoviskem, povstal, jakmile se dívka objevila na kraji pralesa a zamířila ke kůzleti. Viděl, jak Numa váhá. Strhl z ramene pušku a zamířil na lva.
Dívka zatím doběhla ke kůzleti, zablýskl se nůž a malý zajatec byl osvobozen. Naposledy zamečel a zmizel v džungli. Dívka se otočila, hledajíc bezpečí ve větvích nejbližšího stromu. Byl to týž, z něhož před pár okamžiky tak neohroženě seskočila. Muž na zlomek vteřiny zahlédl její tvář a užasl. Vydechl překvapením, ale vzápětí byla jeho pozornost znovu upoutána lvem. Ten, když byl takto oklamán, se chystal k útoku. Muž na něho stále mířil. Mohl vystřelit a vše naráz skoncovat, avšak od chvíle, kdy spatřil dívčin obličej, byl jako omámen. Což ji nechce zachránit? Má snad v úmyslu zůstat neviděn? Možná proto držel dosud prst na spoušti a váhal ji stisknout. Ostřížím zrakem sledoval prchající děvče. Už už se zdálo, že se útěk nezdaří - a tehdy lovcův ukazováček lehce přitlačil na kohoutek. V témže momentě se dívka odrazila od země a zachytila se spodní větve. Také lev vyskočil, ale ona se mrštně vyšvihla z dosahu jeho spárů.
Muž vydechl ulehčením a svěsil pušku. Viděl, jak se dívka posmívá rozzlobené řvoucí šelmě, aby vzápětí s vítězným smíchem zmizela v džungli. Ještě hodnou chvíli zůstal lev u napajedla a snad stokrát za tu dobu jej mohl lovec skolit. Proč tak ale neučinil? Bál se snad, že by výstřel upozornil dívku a přilákal ji zpět?
Konečně se Numa, nepřestávaje zlostně řvát, vydal majestátním krokem do svého království. Lovec vylezl z houštiny a po chvíli již vcházel do nevelkého tábořiště v hloubi pralesa. Několik černochů se k němu chovalo se zjevnou nevšímavostí. Byl to urostlý plavovlasý chlapík, jehož bradu zdobil hustý plnovous. Když však později vyšel ze svého stanu, byl hladce oholen. Černoši naň zírali v němém úžasu.
"Poznal by mě někdo?" zeptal se.
"Ani hyena, která tě porodila, by tě nepoznala, bwana," odpověděl jeden z černochů. Muž se po chlapíkovi ohnal, avšak ten patrně znal sílu mužovy pěsti a na poslední chvíli uskočil.

Kapitola 17

Meriem se zvolna vracela ke stromu, kde zanechala své svršky. Cestou si prozpěvovala, tu však znenadání ustala, neboť ve větvoví spatřila několik šimpanzů, kteří se právě škorpili o její majetek. Přestože se blížila, nejevili sebemenší známky strachu - naopak cenili zuby a zlostně vrčeli. Nač se také bát jedné Tarmangani?
Planinou za lesem vraceli se právě Bwanovi hosté z lovu. Rozptýlili se po okolí, neboť doufali, že tu ještě narazí na nějakou kořist. Sir Morison Baynes vedl svého koně těsně podél pralesa. Rozhlížel se po křovinaté stezce a náhle zachytil pohyb jakéhosi zvířete v houští, končícím na samém okraji mýtiny. Bez váhání tam zamířil. Byl ještě příliš daleko, aby dokázal pouhým okem rozeznat, o jaké zvíře jde. Když přijel blíž, zjistil, že je to kůň. Chtěl pokračovat v cestě, ale všiml si, že kůň je osedlán. V příští chvíli se mu oči rozšířily překvapením, neboť ve zvířeti poznal oblíbeného

poníka Bwanovy schovanky. Dívka s ním však nebyla.
Sir Morison se zachvěl při pomyšlení, že dívka zůstala sama bezbranná v divočině, kde smrt číhá na každém kroku. Seskočil z koně, a zanechav jej vedle poníka, vydal se pěšky do džungle. Doufal, že Meriem je dosud v bezpečí, a chtěl ji překvapit svým nenadálým příchodem. Nedošel příliš daleko, když náhle zaslechl na blízkém stromě halasné štěbetání. Jakmile se přiblížil, spatřil smečku šimpanzů, kteří jako by cosi zvětřili. Pozorně zvířata sledoval a zjistil, že jedno z nich drží dívčinu jezdeckou sukni, zatímco druhé vleče boty a punčochy.
Srdce se mu zastavilo úzkostí při představě, co vše se zde odehrálo. Šimpanzi dívku zabili a strhli z ní šaty. Sir Morison se roztřásl. Chtěl na Meriem zavolat v naději, že snad přece jen žije, a vtom ji zahlédl ve větvích nedaleko stromu, kde se houfovali šimpanzi. Teď bylo jasné, komu patří jejich výhružný křik!
S úžasem hleděl na dívku, která se bez zjevné námahy přehoupla na vedlejší strom přímo pod šimpanzí smečku. Již chtěl zvednout pušku a vpálit kulku do těla jednomu z opičáků, který se zřejmě chystal na Meriem skočit - a tu zaslechl její hlas. Puška mu div nevypadla z rukou překvapením, neboť z dívčiných rtů vycházely tytéž zvuky, jakými se mezi sebou dorozumívaly opice!
Šimpanzi přestali vrčet a naslouchali. Zdálo se, že nejsou o nic méně překvapeni než sám sir Morison. Tiše, jedna po druhé, blížily se opice k dívce, nejevící žádného strachu. Obklopili ji, takže Baynes by teď nemohl vystřelit, aniž by ohrozil dívčin život. Neměl to ostatně ani v úmyslu - byl zcela fascinován tím, co vidí.
Hodnou chvíli pokračovala dívka v rozmluvě se šimpanzi. Jistě se domluvili, neboť jí postupně vrátili všechny svršky! Sotva se počala oblékat, shlukli se kolem a zvědavě si ji prohlíželi. Sir Morison usedl pod strom a otřel si orosené čelo. Pak se zvedl a zamířil zpět ke svému koni.
Když se Meriem za několik okamžiků vynořila z džungle, nalezla jej u obou zvířat. V jeho tváři četla úžas i hrůzu.
"Viděl jsem tu stát vašeho koně," vysvětloval, "a řekl jsem si, že tu na vás počkám a vrátíme se společně. Nebude vám to vadit?"
"Ovšemže ne," odpověděla. "Je to od vás milé."
Vyhoupli se do sedel a zamířili přes pláň. Morison se několikrát přistihl, jak se zaujetím pozoruje dívčin obličej a přitom přemýšlí, zdali jej nešálil zrak, když viděl toto líbezné stvoření rozmlouvat s opicemi. Bylo to neuvěřitelné - ale bylo tomu tak! Zároveň při těch pohledech uvažoval ještě o něčem jiném. Dívka byla velmi krásná. Co však o ní věděl? Dokázala by se vůbec pohybovat v jeho kruzích? Což o opaku nesvědčil výjev, jehož byl svědkem? Žena, která leze po stromech a konverzuje se šimpanzi! To bylo strašné!
Sir Morison si znovu otřel čelo. Meriem to zahlédla.
"Je vám horko?" zeptala se. "Mně je teď, když slunce zapadá, docela chladno. Čím to, že vám ne?"
Nechtěl dívce prozradit, že sledoval její rozhovor s opicemi, avšak aniž si to uvědomil, vzápětí na sebe vše řekl.
"Jsem poněkud rozrušen," vysvětlil. "Vyjel jsem do džungle a tam jsem objevil vašeho poníka. Chtěl jsem vás překvapit, ale překvapen jsem byl sám. Viděl jsem vás na stromě se šimpanzi!"
"Ano?" řekla s bohorovným klidem, jako by se rozumělo samo sebou, že se přátelí s pralesní zvěří.
"Bylo to strašné!" vyhrkl sir Morison.
"Strašné?" opakovala Meriem, vraštíc obočí. "Co na tom bylo strašného? Jsou to mí přátelé. Je strašné promluvit si s přáteli?"
"Opravdu jste s nimi mluvila?" zapochyboval sir Morison.
"Ovšem!"
"Ale vždyť jsou to šelmy - tvorové nižšího řádu! Vy rozumíte řeči zvířat?"
"Nejsou ani divocí, ani méněcenní," namítla Meriem. "Moji přátelé takoví nejsou. Žila jsem mezi nimi mnoho let předtím, než mě Bwana našel a přivedl sem. Tehdy jsem neznala téměř nic jiného než řeč opic. Měla bych je zatratit jen proto, že teď žiji na čas mezi lidmi?"
"Na čas?!" zvolal sir Morison. "Snad nechcete říci, že byste se mezi ně ještě někdy vrátila? To je přece nesmysl! Takový nápad! Vy si ze mě tropíte žerty, slečno Meriem! Byla jste na šimpanze milá, oni vás znají a neublíží vám. Ale že byste mezi nimi žila… To je přece nemožné?!"
"A přesto je to tak!" trvala dívka na svém. Její slova, pronesená tak klidně a samozřejmě, jej zneklidňovala.
"Ano, žila jsem mezi velkými i malými opicemi. Bydlela jsem na stromě. Lovila jsem zvěř a živila se jejím masem. S Korakem a Akutem jsme lovili antilopy a kance. Sedávala jsem vysoko ve větvích a posmívala se lvu, házela po něm klacky a dráždila ho, až zuřil a řval tak strašně, že se zem chvěla. A Korak mi postavil přístřeší v koruně mohutného stromu. Nosil mi ovoce a maso. Bojoval za mě a měl mě rád. Než jsem se dostala k Bwanovi, nikdo ke mně nebyl tak hodný!"
Dívčin hlas posmutněl. Zcela zapomněla, že ji chtěl Morison poškádlit. Chvíli mlčeli, zabráni do myšlenek.
Blížili se k Bwanově bungalovu. Meriem cestou vzpomínala na urostlou, opálenou postavu svého ochránce, zahalenou leopardí kůží, jak se hbitě vznáší stromovím, obtěžkána úlovkem. A spolu s ní se vrací i zarostlý veleop, zatímco ona se směje a hlasitě je vítá, houpajíc se na větvi před vchodem do svého lesního příbytku. Byl to krásný obraz, který jí vytanul na mysli. Jen zřídka přemýšlela o tom, čeho se v džungli bála. Nekonečných a děsivých nocí, chladu a mlhy za dešťů a řevu divokých šelem, prodírajících se hustou tmou? Leoparda Sheety, úkladného hada Histaha a dotěrného hmyzu? To vše nebylo ničím proti slunci, volnosti a především společnosti Korakově!
Sir Morison byl zmaten. Znenadání si uvědomil, že by se dokázal zamilovat do dívky, o jejíž minulosti dosud nic nevěděl. Čím více o tom přemýšlel, tím více cítil, že je tomu opravdu tak. Byla sice z nižších vrstev, ale kdyby ji učinil svou milenkou, jeho čest by tím nijak neutrpěla. Za manželku si ji vzít nehodlal - a ona by jistě ani nic takového neočekávala. Náklonnost, kterou ji zahrnoval, chápal jako projev úcty - své jméno však mohl dát jen některé ze sobě rovných. Dívce, která se přátelila s veleopy a která - jak sama doznala - mezi nimi léta žila, musela být podobná úvaha

zcela cizí. Proto by ji případná nabídka k sňatku patrně nikterak neurazila, a naopak by ji mohla pokládat za to jediné, co lze od přítele očekávat. Byl si naprosto jist, že dívka jeho lest nemůže prohlédnout.
Čím déle sir Morison o celé věci uvažoval, tím více se mu zdálo, že odhodlat se k tomuto kroku znamená vykonat rytířský čin. Nemohlo být přece sporu o tom, že by se Meriem cítila šťastnější v přepychovém londýnském bytě, zahrnuta láskou a veškerým komfortem! Nicméně tu bylo něco, co by rád věděl ze všeho nejdříve.
"Kdo byli Korak a Akut?" zeptal se.
"Akut byl Mangani," odpověděla, "a Korak Tarmangani."
"A co, proboha, znamená Mangani a Tarmangani?"
Dívka se zasmála.
"Vy jste Tarmangani," vysvětlila. "Mangani jsou zarostlí srstí. Vy je nazýváte opicemi."
"Korak byl tedy bílý muž?"
"Ano."
"A on byl váš…" zarazil se, neboť pochopil, že dívka téhle otázce neporozumí.
Meriem na něho tázavě hleděla svýma bezelstnýma jasnýma očima.
"Můj co?" zeptala se.
"Váš… eh, bratr?" zakoktal.
"Ne, Korak nebyl můj bratr," zněla odpověď.
"Byl to tedy váš manžel?" vyhrkl konečně.
Nikterak nedotčena, Meriem se srdečně rozesmála.
"Můj manžel? Jak si myslíte, že jsem stará? Jsem příliš mladá, abych mohla mít manžela. O něčem takovém jsem nikdy nepřemýšlela. Korak byl…" zaváhala, neboť nevěděla, jak jejich vztah pojmenovat, "Korak byl Korak." A nepřestávala se smát, spokojena s tím, jak se jí to znamenitě podařilo objasnit.
Když se na ni díval a naslouchal jejím slovům, sir Morison nemohl uvěřit, že by tato dívka byla schopná klamat. Přesto by byl býval raději, kdyby tomu bylo jinak - vždyť ani on neměl zcela čisté svědomí.
* * *
Po několik příštích dnů se marně pokoušel o sebemenší úspěch ve svém snažení. Nejednou již uvažoval o tom vzdát se marného úsilí, nebylo však snadné dívku denně vídat a ubránit se vlastním citům. Nejtěžší překážkou byla její odzbrojující bezelstnost a čistota.
Jednoho večera seděli s Meriem na verandě, zatímco ostatní odešli do svých pokojů. Předtím hráli tenis, hru, v níž - podobně jako v mnoha jiných sportech - sir Morison vynikal. A nyní vypravoval Meriem o svých zážitcích z Londýna a Paříže, o plesech a banketech, krásných ženách, jejich nádherných toaletách a okázalých zábavách. Sir Morison byl vpravdě mistrem v umění nepodbízivě se chlubit. Jeho vyprávění nikdy nenudila, ani se okatě nechvástal - jen tu a tam neopomněl zmínit slávu rodu Baynesů, jehož byl důstojným reprezentantem.
Meriem byla nadšena. Podobné příběhy se dívce z pralesa jevily jako pohádka a jejich vypravěč se stával kýmsi velkolepým a dokonalým. Zcela ji okouzlil, a když ji po chvíli mlčení vzal kolem pasu, zachvěla se jakoby pod dotekem nadpozemské bytosti, vzrušená i vyplašená.
Sklonil se až k ní.
"Meriem," zašeptal. "Má malá Meriem! Mohu vás tak nazývat?"
Dívka mu pohlédla do tváře, zahalené stínem. Chvěla se, leč setrvávala v jeho objetí. Muž ji sevřel pevněji v náručí.
"Miluji vás," řekl.
Neodpověděla. Nevěděla, co říci. Neznala lásku, nikdy o ní neuvažovala. Cítila jen, že je velmi příjemné být milována a krásné, jsou-li lidé k sobě přívětiví a laskaví. A něhy dosud poznala tak málo!
Jeho rty byly stále blíž. Náhle dívce vyvstal před očima obraz Korakův. Viděla zřetelně jeho tvář a cítila jeho dech. Snad poprvé v životě pochopila, co je láska. Vymanila se z mužova objetí.
"Nejsem si jista," řekla, "zda vás miluji. Počkejme ještě. Máme dost času. Jsem dosud mladá na vdavky a ani nevím, zda bych byla v Londýně či v Paříži šťastná. Mám z těch měst spíše strach!"
Hle, jak dívka okamžitě spojovala vyznání lásky s myšlenkou na sňatek! Sir Morison si byl jist, že o svatbě nemluvil - na to byl příliš opatrný. A pak - vždyť dívka ani neví, zda ho miluje! Angličanově samolibosti se dostalo těžké újmy - zdálo se, že tato malá barbarka pochybuje o tom, že sir Morison Baynes je skvělá partie! A tehdy počal uvažovat střízlivěji. Jeho plán neměl věru ten nejšťastnější úvod. Teď bude snad lépe vyčkat a dívku na vše připravit. Netřeba se unáhlovat!
Sir Morison hleděl na její postavu, ozářenou stříbrnými měsíčními paprsky, a cítil, že vyčkávat nebude snadné - byla až příliš přitažlivá.
Meriem vstala. Před očima měla dosud obraz svého Koraka.
"Dobrou noc," řekla. "Je tu tak krásně, že nedokáži odejít." A roztáhla ruce, jako by chtěla obejmout hvězdné nebe, měsíc v úplňku, zalévající stříbrným svitem rozlehlou pláň, a temné stíny v dáli, kde začíná džungle.
"Jak to vše miluji!" řekla.
"Londýn si zamilujete ještě víc," odpověděl s vážností v hlase. "A Londýn bude milovat vás. Budete středem pozornosti v kterémkoli městě Evropy. Svět vám bude ležet u nohou, Meriem."
"Dobrou noc," opakovala a vzdálila se.
Sir Morison vyňal cigaretu z vykládané tabatěrky, zapálil ji, a vypustiv úzký proužek namodralého dýmu, usmál se.

Kapitola 18

Příštího dne seděli Meriem a Bwana na verandě, když v dáli zahlédli jezdce mířícího přes planinu přímo k farmě. Bwana si zastínil rukou oči a pozoroval blížící se postavu. Byl zmaten. Cizinci byli ve zdejším kraji vzácností a domorodce ze širokého i dalekého okolí znal. Nestalo se, že by se kdy k jeho statku přiblížil některý běloch, aniž by se o něm Bwanovi donesla zpráva. Majitel farmy vždy věděl o každém jeho kroku - dokonce i o tom, zabil-li cestou nějaké zvíře. Bwana byl ostře proti tomu, aby se v jeho revíru lovilo pomocí pastí či dokonce strychninu. Několik evropských dobrodruhů dokonce přinutil vrátit se zpátky k pobřeží, neboť se chovali bezohledně k jeho černým nosičům. Jeden z nich, svého času uznávaný lovec, byl odtud Bwanou nenávratně vyhoštěn, sotva se zjistilo, že získal větší množství lvích kožešin za cenu použití otrávených vnadidel. Všichni opravdoví lovci a domorodí obyvatelé chovali za to Bwanu v náležité úctě a měli ho rádi. Jeho slovo se stalo zákonem všude tam, kde předtím panovala naprostá libovůle. Od pobřeží k pobřeží nebylo jediného předáka nosičů, který by raději neuposlechl Bwanu než cizí lovce. A tak nebylo nijak obtížné zbavit se jakékoli nežádoucí osoby - stačilo vzkázat černým průvodcům, aby vypověděli poslušnost.
Tentokrát šlo však zřejmě o muže, který se dostal na Bwanovy pozemky neohlášen. Pán domu neměl ani tušení, kdo by to mohl být. Nicméně, jak je u bílých lidí zvykem, vyšel hostu vstříc, aby jej přivítal, dříve než jezdec stačil seskočit z koně.
Cizinec byl vysoký urostlý chlapík světlých vlasů a hladce vyholené tváře. Bwanovi se zdál povědomý, avšak ať se namáhal, seč mohl, nedokázal si vzpomenout, odkud ho zná. Muž byl patrně Skandinávec - svědčilo o tom jeho vzezření i přízvuk. Působil obhrouble, leč dobrácky. Na Bwanu, který v téhle divočině nemohl posuzovat cizince jinak než podle jejich zevnějšku, učinil dobrý dojem. Bwana se zpravidla příchozích na nic nevyptával a choval se k nim přátelsky, pokud opláceli stejnou mincí.
"Není obvyklé, aby k nám přišel bílý muž takto bez ohlášení," řekl, když spolu kráčeli ke stáji, kde měl cizinec zanechat svého koně. "Moji domorodí přátelé mi dají vždy včas vědět."
"Přicházím od jihu," vysvětloval cizinec, "a snad proto jste o mně neslyšel. Několik dní jsem nenarazil na jedinou osadu."
"Na jihu skutečně nenajdete člověka na mnoho mil," odpověděl Bwana. "Od té doby, co Kovudoo opustil svou vesnici, tu domorodce sotva potkáte."
Bylo mu divné, že se cizinec dokázal sám protlouci divokou a nehostinnou krajinou na jihu. Jako by uhodl, o čem jeho hostitel přemýšlí, podal muž sám obšírnější vysvětlení.
"Přišel jsem od severu za obchodem a lovem," řekl, "a spletl jsem si cestu. Můj průvodce se roznemohl a zemřel a jiného, který by se vyznal ve zdejší krajině, jsem nenašel. Proto jsem se svými lidmi zamířil přímo zpátky na sever. Po celý měsíc jsme žili z toho, co jsme ulovili. Neměl jsem ani zdání, že by tu v okruhu tisíce mil mohl žít nějaký běloch. Včerejší noci jsme tábořili u napajedla na okraji mýtiny. Dnes jsem se vydal na lov a zahlédl jsem kouř z vašeho komína. Svého nosiče jsem poslal zpátky do tábora se zprávou a sám jsem se vypravil rovnou sem. Ovšem že jsem o vás slyšel - ostatně jako každý, kdo se vydá do těchto končin Afriky - a rád bych získal vaše svolení, abych si zde mohl asi dva týdny odpočinout a něco ulovit."
"Zajisté," odpověděl Bwana. "Můžete se utábořit dole u řeky vedle ležení mých lidí a počínat si zde jako doma."
Došli k verandě. Bwana představil cizince Meriem a své paní, právě vycházející z bungalovu.
"To je pan Hanson," použil jména, jaké mu cizinec sdělil. "Je to obchodník, který v džungli zabloudil."
Paní domu a její schovanka se uklonily na pozdrav. Muž jako by v jejich přítomnosti zrozpačitěl. Hostitel přičítal tento fakt tomu, že zřejmě odvykl dámské společnosti, a tak rychle nalezl záminku, jak ho odtud vysvobodit, a odvedl jej do své pracovny. Sklenka brandy byla příchozímu zjevně milejší společnicí.
Sotva oba muži odešli, otočila se Meriem ke své pěstounce.
"Je to zvláštní," řekla, "ale přísahala bych, že pana Hansona odněkud znám. A přitom je to zároveň nemožné…"
Pan Hanson nepřijal Bwanův návrh přestěhovat svůj tábor blíže farmě. Bránil se tomu a vysvětloval, že jeho lidé jsou svárliví, a proto bude lépe, zůstanou-li opodál. Sám pak přiznal, že mezi ženami bývá ostýchavý, což vyvolalo na tváři hostitelově upřímný úsměv. Neváhal však doprovázet Bwanovy muže na loveckých výpravách, kde záhy všechny přesvědčil, jak znamenitým je lovcem. Večery pak trávil většinou se správcem farmy. Ve společnosti tohoto drsného muže se cítil mnohem lépe než mezi Bwanovými hosty. U farmářových dělníků se stal známou postavou. Přicházel a odcházel, kdy se mu zlíbilo, často se potuloval po zahradě, jež byla společnou pýchou paní domu a její mladé chráněnkyně. Když ho tu jednou znenadání zastihli, omlouval se tím, že nade vše miluje evropské květiny, které farmářova choť pěstovala s nemalými úspěchy. Byly to však skutečně květy plamínku a begónií, co jej vábilo do těchto míst? Nebyl to onen ještě půvabnější květ, vyjímající se v měsíčním svitu mezi pestrobarevnými záhony - černovlasá, bronzově opálená Meriem?
Pan Hanson zůstal na farmě celé tři týdny. Po tu dobu neustále opakoval, že jeho lidé se musí zotavit z útrap, které prožili cestou pralesem. Sám však nepůsobil ani zdaleka tak unaveným dojmem, jak o sobě tvrdil.
Svou družinu rozdělil do dvou skupin, svěřiv velení dvěma mužům, o nichž se domníval, že jim může důvěřovat. Vysvětlil jim svůj plán a slíbil bohatou odměnu, pokud se ho podaří uskutečnit. Jedna skupina se vydala na sever podél stezky spojující farmu s velkými karavanními cestami, které protínaly Saharu od jihu. Druhá pak byla vyslána přímo na západ s tím, že se utáboří u velké řeky, jež tvořila přirozenou hranici Bwanových území. Hostiteli pan Hanson sdělil pouze to, že své nosiče posílá na sever. O skupině putující západním směrem se ani slovem nezmínil. Jednoho dne potom prohlásil, že polovina jeho mužů zběhla. Ve skutečnosti však Bwanovi lidé nedávno prošli cizincovým severním tábořištěm, což v něm vyvolalo obavu, že se zjistí prudký pokles počtu členů jeho výpravy.
Jedné horké noci se Meriem procházela po zahradě. Onoho večera sir Morison znovu naléhal se svou nabídkou a dívku tím natolik rozrušil, že nemohla usnout. Nekonečná obloha nad hlavou jí dodávala klidu a Meriem se těšila, že tu bude alespoň na chvíli ušetřena otázek svého ctitele. Sir Baynes chtěl slyšet jediné - že jej dívka miluje. Věřil, že Korak

není ničím víc než vzpomínkou.
Za velkým rozkvetlým keřem ležel pan Hanson, dívaje se na hvězdy, a trpělivě vyčkával. Trávil tak nejednu noc. Na co či na koho čekal? Když zaslechl dívčiny kroky, vstal. Nedaleko odtud byl u plotu uvázán jeho kůň. Meriem se zvolna blížila ke křovisku. Hanson vyňal z kapsy hedvábný šátek a poklekl na kolena. Od ohrady se ozvalo zařehtání. Kdesi na druhé straně planiny zařval lev.
Hanson se připravil ke skoku. Kůň znovu zařehtal - tentokrát blíže. Bylo slyšet, jak se jeho tělo tře o křoviska. Hanson nechápal, jak se zvíře mohlo vysvobodit - bylo přece pevně přivázáno. Otočil se a vzápětí sebou mrštil o zem - spatřil totiž muže, vedoucího dva poníky.
Také Meriem cosi zaslechla. Zůstala stát a rozhlédla se kolem. Po chvíli uviděla sira Morisona a pár osedlaných koní. Pohlédla na něho překvapena.
Sir Morison se rozpačitě usmál.
"Nemohl jsem spát," vysvětloval, "a chtěl jsem se trochu projet, když jsem vás tu náhodou uviděl. Možná byste si také ráda vyrazila. Noční vyjížďka je opravdu zážitek. Pojďte!"
Meriem se usmála - takové dobrodružství se jí líbilo.
"Dobrá," souhlasila.
Pan Hanson v duchu zuřil. Dvojice vedla své koně zahradou směrem k bráně. Tady našli Hansonova hřebce.
"To je přece Hansonův kůň!" zvolal sir Morison.
"A jeho pán je asi zase u správce," doplnila Meriem.
"Nějak dlouho, ne?" poznamenal sir Morison. "Nechtěl bych se vracet takhle v noci do tábora!"
V dáli se znovu ozval lev, jako by chtěl dodat Angličanovým slovům na oprávněnosti. Sir Morison se zachvěl a pohlédl na dívku, zvědav, jak na ni řev šelmy zapůsobil. Zdálo se však, že mu nevěnovala nejmenší pozornost. Po chvíli nasedli na koně a vydali se přes palouk zalitý měsíční září. Dívka obrátila svého poníka do džungle, odkud zazněl řev hladového Numy.
"Neměli bychom se tomu řvounu raději vyhnout?" navrhl sir Morison. "Soudím, že jste ho ani neslyšela…"
"Slyšela!" smála se Meriem. "Pojeďme k němu a pozdravme ho!"
Sir Morison se pokusil o úsměv. Nechtěl před dívkou vypadat jako zbabělec, nestál však ani o to vydat se za vyhládlou šelmou. Za noci je každá rána nejistá, a pak - dosud nikdy živého lva neviděl, dokonce ani za bílého dne. Podobné myšlenky u něho vždy vyvolávaly žaludeční křeče.
Šelma přestala řvát a v tu chvíli se siru Morisonovi počala vracet odvaha. Jeli nyní po větru přímo k džungli. Lev ležel v nedaleké mokřině. Byl to starý samec. Již dva dny nic neulovil, neboť dávno nebyl tak hbitý a rychlý jako kdysi, kdy budil mezi všemi živými tvory v okolí svého divokého království děs a hrůzu. Teď mu nezbývalo než čekat na zbytky. Byl to starý lev - avšak dosud nebezpečná šelma.
Na kraji lesa přitáhl sir Morison koni uzdu. Neměl nejmenší chuti jet dál. Numa se plížil k oběma jezdcům, našlapuje tiše porostem. Vítr k němu zavál pach kořisti. Nejednou již okusil lidské maso, a ačkoli nebylo tak chutné jako maso antilopy či zebry, stálo méně námahy jej získat. Člověk nebyl pro Numu ničím víc než hloupým a neohrabaným tvorem. Té noci onoho tvora zvětřil a byl na smrt vyhladovělý. Pomalu se kradl pralesem vstříc svým obětem. Má-li hlad, ani ohnivá hůl jej neodradí! A zatím hluboko v džungli ucítil pach šelmy a její kořisti ještě kdosi jiný…
"Pojeďme vedle sebe," navrhla Meriem svému spolujezdci. "V noci je v pralese krásně a stezka je dosti široká, abychom tudy projeli."
Sir Morison váhal. Nechtěl dát najevo strach. Kdyby měl více odvahy, jistě by dokázal zabránit tomu, aby se dívka zbytečně vystavovala nebezpečí. Myslel však především na sebe. Vyjížďku naplánoval jen proto, aby Meriem vylákal z farmy. Chtěl s ní být sám, byť pochyboval, že dosáhne svého.
"Lva se nemusíte bát," řekla Meriem, jakmile zjistila, že se Angličan zdráhá. "Bwana říká, že už celé dva roky se neobjevil tak blízko farmy. A i kdyby - je tu dost jiné zvěře, než aby stál o naše maso. Zdejším místům se vyhýbá, neboť tu byl často loven."
"Nebojím se lvů," odpověděl sir Morison, "jen jsem myslel na to, jak špatně se pralesem jezdí na koni. Samý porost a větve…"
"Pojďme tedy pěšky," navrhla dívka a počala slézat z koně.
"Ale ne," opáčil sir Morison, polekán jejím nápadem. "Raději pojeďme!" A pobídl poníka vstříc temným stínům pralesa. Dívka jela za ním, zatímco vpředu číhal Numa, přikrčen k zemi. A na pláni zaklel osamělý jezdec, sotva zjistil, že se mu oba mladí lidé ztrácejí v džungli. Tím jezdcem byl pan Hanson. Sledoval je již od chvíle, kdy vyjeli z bungalovu. Mířili směrem k jeho tábořišti, takže měl výmluvu, kdyby ho zahlédli. Nestalo se tak, neboť se cestou neohlíželi.
Nyní se obrátil přímo k místu, kudy vjeli do pralesa. Nestaral se již o to, zda jej uvidí, či ne. Pro svůj plán dívčina únosu mohl dané situace dokonce využít. Stačilo jen být oběma v patách a mít jistotu, že sir Baynes dívku nepřemluvil k sňatku. A pak - dosud měl na paměti událost, k níž došlo předešlé noci v jeho táboře a o které se před Bwanou nezmínil ze strachu, aby nevzbudil nežádoucí pozornost nebo nakonec ještě nezpůsobil setkání Bwanových černochů se svými lidmi. Majiteli farmy nedávno řekl, že téměř polovina jeho mužů uprchla. Těžko by však své tvrzení obhájil, kdyby se jeho nosiči domluvili s Bwanovými. Ona příhoda, o které pomlčel a která jej přiměla k tomu, aby se vydal dívce po stopě, se udála večer za jeho nepřítomnosti.
Muži seděli kolem ohně, skryti za vysokou ohradou z trnitých křovisek, když vtom, zcela nečekaně, mezi ně skočil statný lev a zmocnil se jednoho z nosičů. Muž o vlásek unikl smrti jen díky odvaze svých druhů. Po dlouhotrvajícím zápase podařilo se konečně hladovou šelmu zahnat pomocí hořících haluzí, kopí a pušek. Hansonovi bylo jasné, že obávaný lidožrout patří ke lvům, kteří se za noci potulují džunglí a ve dne se vyvalují v chladivých vodách napajedla. Sám předtím slyšel jeho řev a ani na chvíli nepochyboval o tom, že se nyní vydal po stopě Meriem a mladého

Angličana.
Ti zatím dorazili k malé mýtině. Nedaleko od nich ležel Numa, upíral svá žlutozelená světla na kořist a máchal prudce ocasem, jako by jím měřil vzdálenost k úlovku. Rozvažoval, má-li zaútočit hned, či vyčkat, až se k němu oba co nejvíce přiblíží. Byl vyhladovělý a navíc lstivý a úskočný. Nechtěl kořist vyplašit ukvapeným skokem. Kdyby byl předešlé noci počkal, až černoši usnou, nemusel celý další den hladovět!
Jeho pach však neunikl někomu, kdo právě v oné chvíli seděl na větvi a odpočíval. Pod ním se ve tmě kolébalo sem a tam cosi mohutného. Tvor na stromě tlumeně zachrčel a poté se svezl z větví na šedou horu masa. Tou horou masa byl slon. Jeho přítel mu něco pošeptal do ucha a Tantor zdvihl chobot. Mávaje jím nahoru a dolů, snažil se zachytit pach šelmy, na niž byl upozorněn. Následovalo několik dalších pokynů a hřmotný zvířecí obr zamířil houpavým, leč tichým krokem směrem k místu, kde se skrýval Numa a neznámý Tarmangani. Čím víc se blížili, tím byl pach lva a jeho kořisti pronikavější.
Oba mladí lidé mezitím na mýtině sesedli ze svých poníků. Numa již ztrácel trpělivost. Jak dlouho bude muset ještě čekat, než se oběť přiblíží? Zlostně vrčel a šlehal oháňkou. Leč dívka i muž byli natolik zabráni do hovoru, že dosud ani netušili, jaké nebezpečí jim hrozí. Koně stáli opodál těsně vedle sebe.
Sir Baynes stiskl dívce pevně ruku a cosi jí šeptal. Meriem mlčky naslouchala.
"Pojeďte se mnou do Londýna," zaprosil sir Morison. "Najmu nosiče a za pár dní budeme na pobřeží. Než někdo zjistí, že jsme pryč, urazíme již pořádný kus cesty."
"Proč bychom prchali?" ptala se dívka. "Bwana i My Dear jistě nebudou nic namítat proti našemu sňatku."
"Nemohu si vás ještě vzít," vysvětloval Angličan. "Musím nejprve vyřídit nějaké záležitosti, kterým byste nerozuměla. Ale bude to v pořádku. Odjedeme do Londýna. Nemohu déle čekat. Jestli mě milujete, pojedete se mnou. A co vaši opi? Nebudou nic namítat proti naší svatbě? I oni milují jako lidé. Zůstanete-li s nimi, budete jednat jako oni. Takový je zákon přírody. Žádný lidský zákon jej nemůže zvrátit. Co se sňatkem změní, milujeme-li jeden druhého? Budeme se starat jen o sebe. Dal bych za vás život. Což vy nemáte nic, co byste mi dala?"
"Opravdu mě milujete?" zeptala se. "Vezmete si mě, až přijedeme do Londýna?"
"To přísahám!" zvolal.
"Tedy s vámi pojedu," zašeptala, "i když nechápu, proč je to tak nutné."
Zvedla k němu hlavu. Objal ji a políbil. A v téže chvíli se vynořil ze stromoví lemujícího mýtinu obrovský slon. Meriem ani sir Morison dosud nic neviděli ani neslyšeli. Viděl a slyšel však Numa.
Mladík, sedící slonovi na hřbetě, zahlédl dvojici. Byl to Korak. V elegantně oděné dívce ale nepoznal svou Meriem. Viděl jen neznámého Tarmangani a jeho družku. A tehdy Numa zaútočil.
S hrozným řevem, obávajíc se, aby jí Tantor nezaplašil kořist, vyrazila šelma ze svého úkrytu. Země se zachvěla. Poníci strnuli hrůzou. Sir Morison zbledl a mráz mu přeběhl po zádech. Lev se hnal paloukem přímo k nim, ozářen měsíčními paprsky. Konečně v muži zvítězil pud sebezáchovy. Vyskočil na koně a pobídl jej ostruhami k trysku. Dívčin poník, řehtaje strachy, se vzepjal na zadní. Lev byl v tu chvíli na dosah.
Jediná Meriem neztratila hlavu - jediná ona a polonahý divoch, pozorující celý výjev z Tantorova hřbetu. Neviděl víc, než dva neznámé Tarmangani napadené hladovým lvem. A Numa měl právo na kořist! Náhle si uvědomil, že jedním z napadených je žena. Cítil, že té je třeba pomoci. Proč - to nechápal. Všichni Tarmangani teď byli jeho nepřáteli. Žil příliš dlouho jako šelma, než aby jednal zcela jako člověk. Avšak šlo-li o ženu, jako by znovu pocítil, že i on je lidskou bytostí. Pobídl Tantora vpřed. Chopil se svého těžkého kopí a mrštil jím vší silou po lvu.
Dívčin poník zatím dorazil ke stromoví na protější straně palouku, kde se měl vzápětí stát snadnou kořistí hladové šelmy. Leč rozzuřený Numa skočil raději po dívce. Korak užasle vykřikl - a v téže chvíli se dívka vyhoupla do větví. Překvapený lev spíše náhodou dopadl předními tlapami na koňský hřbet. Současně však zasáhl Numu do plece Korakův oštěp a srazil jej ze vzpínajícího se koně. Zbaven břímě, vyrazil poník jako štvaný z pralesa. Numa zuřivě chňapal po oštěpu, který mu vězel v těle, nicméně vytrhnout ho nedokázal. Pustil se tedy alespoň za prchajícím koněm.
Korak vedl Tantora hlouběji do džungle, protože chtěl zůstat nepozorován.
Také pan Hanson dorazil k okraji pralesa, když zaslechl lví řev. Pochopil, že šelma na kohosi zaútočila. Vtom spatřil sira Morisona, pádícího na svém poníku džunglí. Ležel zvířeti na hřbetě, držel se ho oběma rukama kolem šíje a zoufale ho pobízel ostruhami do slabin. Vzápětí se objevil i druhý poník - avšak bez jezdce.
Hanson zaklel, neboť se dovtípil, co se tu přihodilo. Pobídl koně do cvalu v naději, že se mu ještě podaří šelmu zahnat, pušku připravenu k výstřelu. Náhle se objevil Numa, pronásledující dívčina poníka. To bylo divné - kdyby se byl zmocnil dívky, nevydal by se za koněm! Hanson se vzpřímil, zacílil a vystřelil. Lev sebou trhl a padl mrtev k zemi.
Hanson vjel do lesa, volaje na dívku.
"Tady jsem," ozvalo se z koruny nejbližšího stromu. "Zasáhl jste ho?"
"Ano," odpověděl Hanson. "Kde jste? Unikla jste vskutku na poslední chvíli. Snad to pro vás bude ponaučením, abyste se příště netoulala v noci džunglí."
Společně se vrátili na planinu, kde spatřili sira Morisona, jedoucího přímo k nim. Vysvětloval, že se jeho poník splašil a nebylo možné ho zastavit. Hanson se ušklíbl, neboť si vzpomněl, jak viděl Angličana zoufale prchat, nezmínil se však ani slovem o tom, čeho byl svědkem. Vzal Meriem na koně a všichni tři se mlčky vydali zpátky k farmě.

Kapitola 19

Za nimi se z džungle vynořil Korak, aby se vrátil pro svůj oštěp, který dosud vězel Numovi v těle. Usmíval se, jelikož podívaná, které přihlížel, jej dokonale pobavila. Jediné, co mu připadalo zvláštní, byla mrštnost, s jakou dívka vyskočila na strom. Počínala si jako Mangani - jako Meriem! Korak vzdychl. Jeho milovaná Meriem! Malá Meriem, kterou dávno

oplakal! Rád by věděl, zda se jí cizinka ještě v něčem nepodobá. Zmocnila se ho touha neznámou dívku znovu spatřit. Díval se za skupinkou, zvolna se ubírající plání, a přemýšlel, kam asi směřuje. Ačkoli chtěl za nimi, zůstal stát a sledoval je, dokud mu nezmizeli z očí.
Pohled na evropsky oděné cizince v něm oživil dávno zapomenuté vzpomínky. Kdysi snil o tom, že se do podobného světa vrátí. Se smrtí Meriem jej však tato myšlenka opustila. Rozhodl se strávit zbytek života o samotě, daleko od lidí. Povzdechl a zamířil zpátky do pralesa.
Tantor zůstal v blízkosti bílých cizinců, ale po varování z Hansonovy pušky se otočil a loudal se zvolna do džungle. Korak svého čtvernohého přítele ztratil z dohledu, nicméně neznepokojoval se tím - Tantor měl ve zvyku se toulat a leckdy se neviděli třeba celý měsíc.
* * *
Bwana se střetl s vracející se trojicí na verandě svého bungalovu. Sotva zaslechl výstřel z pušky odkudsi z lesa za planinou, probral se z dřímoty a vstal, aby vypátral, co se děje. Napadlo ho, že muž, kterého pokládal za svého hosta, měl cestou do tábora nehodu, a proto se neprodleně vydal za správcem farmy. Od něho se dověděl, že Hanson jej skutečně navštívil, avšak před několika hodinami odešel.
Když se vrátil od správce, Bwana zjistil, že ohradní brána je otevřena a dívčin poník, stejně jako kůň mladého Angličana, jsou pryč. Usoudil, že výstřel padl z pušky sira Morisona a počal konat přípravy k vyšetření celé věci. A tehdy spatřil trojici mířící plání k usedlosti.
Angličanovo vysvětlení bylo hostitelem přijato chladně. Meriem mlčela. Věděla, že Bwana se na ni zlobí. Stalo se tak poprvé a dívka z toho byla smutná.
"Jdi do svého pokoje," řekl jí. "A vy, pane Baynesi, jděte, prosím, do mé pracovny. Rád bych si s vámi promluvil."
Poté se obrátil k Hansonovi. V jeho hlase zněl tón vzbuzující respekt.
"Jak to, že jste byl s nimi?" zeptal se.
"Seděl jsem v zahradě," odpověděl obchodník, "když jsem opustil pana Jervise. Mívám to ve zvyku, jak dámy jistě vědí. Dnes v noci jsem usnul pod keřem a slečna s panem Morisonem mě probudili. O čem spolu hovořili, jsem neslyšel. Pak pan Morison přivedl poníky a oba odjeli. Nechtěl jsem se do celé věci plést, ale bylo mi jasné, že by neměli vyjíždět na noc do džungle - alespoň ne slečna. Nebylo to ani správné, ani bezpečné. Proto jsem se vydal za nimi a udělal jsem dobře. Pan Baynes před lvem utekl a nechal slečnu samotnou. Podařilo se mi lva zastřelit."
Oba muži chvíli mlčeli. Konečně obchodník rozpačitě zakašlal, jako by měl na jazyku ještě cosi, o čem nechce mluvit.
"Copak, pane Hansone?" zeptal se Bwana. "Vy mi chcete ještě něco říci, že?"
"Ano, chtěl jsem vám povědět toto," začal Hanson nesměle. "Protože tu trávím nejeden večer, viděl jsem ty dva často spolu. Promiňte, pane, ale zdá se mi, že to sir Baynes nemyslí se slečnou upřímně. Slyšel jsem dost, abych pochopil, že ji chce přemluvit, aby s ním odjela."
Hanson ani netušil, jak blízko je pravdě.
"Myslel jsem," pokračoval, "že byste mohl siru Baynesovi navrhnout, aby jel se mnou. Vzal bych ho na sever až ke karavanním cestám."
Bwana se zamyslel. Poté Hansona znovu oslovil.
"Pane Hansone, sir Baynes je mým hostem," řekl a zatvářil se zamračeně. "Nemohu ho vinit z toho, že chce s Meriem odjet, jen na základě vaší informace. A jako hostitel nepokládám za taktní požádat jej, aby opustil můj dům. Pokud mě paměť neklame, sám říkal, že se chce vrátit do Londýna, a bude jistě potěšen, nabídnete-li mu svou společnost. Vyrazíte zítra, není-liž pravda? Myslím, že sir Baynes s vámi pojede. Přijďte tedy ráno. A teď mi dovolte popřát vám dobrou noc a poděkovat, že jste dohlédl na Meriem."
Hanson se ušklíbl a odešel.
Bwana se odebral přes verandu do své pracovny, kde nalezl sira Baynese, netrpělivě přešlapujícího z nohy na nohu. Byl zjevně ve špatné náladě.
"Sire Baynesi," oslovil jej Bwana, aby vzápětí přešel přímo k věci, "pan Hanson odjíždí zítra na sever a vzkazuje vám, že by byl velmi rád, kdybyste jel s ním. Dobrou noc."
* * *
Respektujíc Bwanovo přání, zůstala Meriem ve svém pokoji, dokud sir Baynes neodjel. Pan Hanson jej vyzvedl brzy ráno - strávil totiž celou noc u správce farmy. Rozloučení s hostitelem bylo zcela formální. Když konečně Angličan opustil usedlost, Bwana si oddechl. Byl rád, že má vše za sebou. Ničeho nelitoval. Nebyl slepý, aby neviděl, že Baynes má zájem o jeho schovanku. A protože věděl, jak je mladík pyšný na svůj původ, nevěřil, že by byl ochoten požádat o ruku dívku, která - ač měla světlou pleť - byla beze vší pochyby čistokrevnou Arabkou. S Meriem o celé záležitosti nemluvil. To však byla chyba - jakkoli cítila dívka vděčnost vůči svým pěstounům, byla zároveň hrdá a citlivá, a to, že Bwana nechal Baynese odjet bez vysvětlení, ji mrzelo a bolelo. Sir Morison se v jejích očích stal jakýmsi mučedníkem a její náklonnost k němu ještě vzrostla. Bwana i jeho paní mohli začít dívku přesvědčovat o společenské propasti mezi nimi, ale nechtěli ji ranit. Snad měli zvolit toto menší zlo a ušetřit Meriem budoucího trápení…
Cestou k Hansonovu táboru Angličan zarytě mlčel. Jeho průvodce zatím promýšlel jistý plán. Jel těsně vedle Baynese, a sotva objevil v jeho tváři zatrpklost, počal se šklebit.
"Je to vůči vám poněkud drsné, že?" dal se do řeči, pohodiv hlavou směrem, odkud vyjeli. Baynes na něho udiveně pohlédl a obchodník pokračoval:
"Má své schovanky plnou hlavu a nechce, aby mu ji někdo odvedl. Mám za to, že když vás poslal pryč, víc jí tím uškodil než prospěl. Jednou se stejně vdá, a koho lepšího by našla, než anglického gentlemana, jako jste vy?"
Sir Baynes, který se chtěl nejprve ohradit proti tomu, že někdo cizí se plete do jeho soukromých záležitostí, byl poslední větou polichocen a okamžitě v Hansonovi viděl člověka se zdravým úsudkem.

"Je to nezdvořák," zavrčel sir Morison. "Ale já se s ním vyrovnám. Možná, že tady ve střední Africe je váženou osobou, ale já v Londýně na tom nejsem o nic hůře. Až se vrátí domů, pozná to sám!"
"Být vámi," řekl na to Hanson, "nikdo by mi nezabránil, abych nedostal dívku, kterou chci. Ostatně ani já nemám toho ‚Bwanu' příliš v lásce. Mohu-li vám nějak pomoci, klidně se na mě obraťte!"
"To je od vás milé, pane Hansone," odpověděl sir Morison a jako by pookřál. "Ale - co zmůže našinec v téhle Bohem zapomenuté díře?"
"Věděl bych, co dělat," řekl Hanson. "Vzal bych dívku prostě s sebou a bylo by to. Jestli vás miluje, půjde s vámi."
"To není tak snadné," namítl sir Baynes. "Ten chlap tu vládne široko daleko. Určitě by nás chytil."
"Nechytil, kdyby bylo po mém," řekl Hanson. "Obchodoval jsem tu a lovil snad deset let a znám tenhle kraj stejně dobře jako on. Chcete-li děvče unést, pomohu vám. A ručím za to, že se dostaneme k pobřeží, aniž by nás dohonil. Řeknu vám, co uděláte. Napíšete dopis a můj nosič ho doručí. Požádáte ji, aby se s vámi přišla rozloučit. Určitě neodmítne. Mezitím se přesuneme víc na sever a vy vyzvete svou drahou, aby se připravila k útěku. Řeknete jí, že se s ní setkám já, zatímco vy na nás počkáte v táboře. Bude to tak lepší, protože znám zdejší krajinu lépe a dorazím rychleji. Zatím převezmete velení nad mými nosiči a vydáte se s nimi na sever. Já vás pak i se slečnou dohoním."
"Ale co když odmítne?"
"V tom případě domluvíte ještě jednu schůzku," řekl Hanson. "Já tam pojedu místo vás a prostě ji přinutím. Uvidíte, že půjde, a jednou toho nebude litovat."
Sir Baynes chtěl cosi namítnout, neřekl však ani slovo, neboť si v téže chvíli uvědomil, že měl vlastně v úmyslu něco podobného. Ačkoli z úst tohoto dobrodruha zněl návrh poněkud hrubě, Angličan dobře věděl, že s Hansonovou pomocí a znalostí džungle je naděje na zdar celé akce větší, než kdyby se o něco takového pokusil sám. Proto se zdržel jakýchkoli připomínek.
Zbytek cesty k Hansonově táboru projeli mlčky, zahloubáni do myšlenek, z nichž jen málokterá vyzněla pro toho druhého lichotivě. Jak projížděli bujnou vegetací, dolehl dusot jejich koní k uším muže, toulajícího se o samotě pralesem. Byl to Korak, který se rozhodl znovu vrátit na místo, kde spatřil bílou dívku šplhat po větvích. V jejích pohybech bylo cosi, co mu připadalo důvěrně známým a co ho k ní přitahovalo. Přál si uvidět ji za denního světla, aby rozpoznal rysy její tváře, barvu očí a vlasů. Zdálo se mu, že se podobá jeho Meriem, byť zároveň pokládal něco takového za nemožné. Zahlédl ji v záři měsíčních paprsků jen krátce - vymrštila se a zmizela v koruně stromu. V té chvíli mu připadala stejně vysoká jako Meriem - byla však starší a vyspělejší.
Dusot kopyt se blížil. Korak se dal po větvích tím směrem, až byl jezdcům na dohled. V mladším poznal onoho muže, kterého viděl s dívkou těsně před Numovým útokem. Druhého neznal, ačkoli se mu zdál povědomý. Bylo mu jasné, že chce-li spatřit dívku, nesmí ztratit Angličana z očí. Proto se držel oběma na stopě až k samému tábořišti.
Tady sir Morison napsal krátký dopis, který Hanson svěřil jednomu ze svých lidí. Nosič s ním neprodleně zamířil na jih. Korak setrval v blízkosti tábora, sleduje bedlivě počínání Angličanovo. Očekával, že tu nalezne také dívku. Byl velmi zklamán, když se tak nestalo.
Sir Baynes vypadal velmi neklidně. Přecházel sem a tam, přestože by si měl před nadcházejícím dlouhým pochodem odpočinout. Hanson si hověl v síti zavěšené mezi dvěma kmeny a pokuřoval. S Baynesem mluvil jen velmi málo. Korak se krčil na větvi v hustém listoví přímo nad nimi. Tak uplynulo celé odpoledne. Korak dostal hlad a žízeň. Pochyboval, že by některý z mužů opustil do rána tábořiště, a proto se vydal jižním směrem, kde - jak se domníval - mohla dívka někde být.
* * *
Meriem se zatím procházela po zahradě za Bwanovou usedlostí. Dosud ji mrzel otčímův hněv i to, jak jednal se sirem Morisonem. Bwana a jeho paní chtěli dívku ušetřit ponížení a zármutku při sáhodlouhém vysvětlování. Na rozdíl od Meriem věděli, že sir Morison neměl nikdy opravdu v úmyslu se s ní oženit. Kdyby tomu tak bylo, mohl za nimi bez okolků jít, neboť věděl, že by proti sňatku ničeho nenamítali - pokud by k němu svolila dívka sama. Meriem milovala své opatrovníky a byla jim vděčná za vše, co pro ni udělali, avšak v hloubi duše toužila po svobodě a volnosti, jakých požívala v pralese. Od chvíle, kdy k nim přišla, cítila se teď poprvé jako vězeň.
Jak tygřice v kleci bloudila až do noci bez cíle mezi záhony. Náhle se zastavila a zbystřila pozornost. Co to bylo? Čísi bosé nohy se kradly k zahradě. Po chvíli kroky ustaly a Meriem se znovu počala procházet sadem. Došla až na samý jeho konec, otočila se a zamířila zpět. Na trávníku nedaleko živého plotu ležela obálka, zalitá stříbrem měsíčních paprsků. Ještě před okamžikem tu nebyla! Meriem ztuhla a pátrala, zda někdo není nablízku. Byla ve střehu, připravena k sebeobraně.
Za křoviskem se krčil polonahý černý chlapík. Viděl, že dívka objevila psaní. Zvedl se a kryt stínem keře seběhl k ohradě, aby se vzápětí rozplynul v přítmí tropické noci.
Meriem slyšela každý jeho krok, nepokoušela se však zjistit, o koho jde. Jako by v hloubi duše předpokládala, že to byl posel sira Morisona. Zvedla obálku, otevřela ji a vyňala psaní. Pod měsíční lampou snadno přečetla, co v něm stálo. Bylo - jak správně tušila - od jejího ctitele.
Nemohu odjet, aniž bych vás ještě jednou spatřil, psal. Přijďte zítra časně ráno na náš palouk, abychom se rozloučili. Přijďte sama!
Bylo tam ještě několik slov - slov, z nichž se dívčino srdce rozbušilo rychleji než obvykle.

Kapitola 20

Bylo ještě šero, když se sir Morison Baynes vydal na místo schůzky. Prohlásil, že potřebuje doprovod, neboť si není jist, zda zná cestu. Ve skutečnosti se však bál za tmy sám, a proto si vyžádal společníka. Byl vybrán jeden z černých

nosičů, který klusal pěšky. Za oběma muži kradl se korunami stromů Korak, jenž se před svítáním vrátil k tábořišti.
Bylo kolem deváté ráno, když sir Baynes dorazil k mýtině. Dívku tu však nenašel. Černoch ulehl, aby si odpočinul, a začal klímat. Baynes seskočil z koně a zapálil si cigaretu. Korak se uvelebil na silné větvi, odkud na oba dobře viděl.
Uplynula hodina. Sir Morison očividně zneklidněl. Korak věděl, že Angličan na někoho čeká - a nebylo těžké uhodnout na koho. Zabíječ byl spokojen, jelikož tušil, že zanedlouho opět spatří dívku, která mu tolik připomínala jeho milovanou Meriem.
Konečně zaslechl klapot kopyt blížícího se koně. To bude ona! Byla již téměř na mýtině, když ji Angličan uviděl. Sotva se vynořila z porostu, rozběhl se jí vstříc. Korak zahlédl široký dívčin klobouk, který mu bránil vidět jí do tváře.
Angličan uchopil dívku za ruce a přivinul ji k sobě. Korak si představil, jak se jejich ústa setkávají v polibku a vzpomněl si na chvíle, kdy tak vítal svou drahou Meriem. Opět pohlédl dolů a viděl, že mladá dvojice o čemsi vážně rozmlouvá.
Muž na dívku naléhal, zatímco ona jako by se zdráhala. Její gesta, mírně zdvižená brada i způsob, jakým skláněla hlavu - to vše mu připomínalo tu, kterou ztratil!
Konečně byl rozhovor u konce. Muž znovu dívku objal, políbil ji a ona se vydala na zpáteční cestu. Cizinec se vyhoupl do sedla a díval se za ní. Na kraji pralesa se dívka otočila a zamávala na pozdrav.
"Dnes v noci!" zvolala, pohazujíc hlavou.
A tehdy jí Zabíječ poprvé uviděl do tváře. Trhl sebou, jako by jej do srdce zasáhl šíp. Otřásl se a zachvěl jako list ve větru. Zavřel oči a skryl je do dlaní, aby je vzápětí znovu otevřel. Dívka však již byla pryč. Jen vlnící se porost označoval místo, kudy zmizela v pralese.
To přece nebylo možné! To nemůže být pravda!!! A přece na vlastní oči viděl svou Meriem, proměněnou v ženu, krásnější než kdy předtím! Žila! Nezemřela, jak se domníval. Viděl ji! Viděl svou Meriem v náručí jiného muže!!! Muže, kterého měl na dosah ruky. Korak, Zabíječ, uchopil jednou rukou svůj těžký oštěp a druhou konopný provaz, jímž byl opásán. Bezděky sáhl po rukojeti nože…
Muž pod ním vzbudil svého černého průvodce, pobídl koně a společně zamířili k severu. Korak dosud seděl v koruně stromu, ruce svěšené podél boků. Na zbraň teď na okamžik zapomněl. Přemýšlel. Přemýšlel o tom, jaká proměna se s Meriem udála. Když ji viděl naposledy, byla malou Mangani, divokou a obhroublou. Nyní byla krásná - zatímco on zůstal takový jako dřív! Jak se změnila! Otřásl se při pomyšlení, co by ji bylo čekalo s ním. Stala by se družkou divocha žijícího v pralese. Kdysi v tom neviděl nic divného, neboť ji miloval a oba svorně zvolili džungli za svůj domov. Avšak nyní, když ji spatřil jako dámu ze společnosti, uvědomil si pošetilost svých představ a děkoval Bohu, že osud a Kovudoovi černoši zmařili jeho plány. Nicméně dosud k dívce cítil lásku, a sotva ji uviděl v náručí jiného, probudila se v něm žárlivost. Jaké s ní měl onen muž úmysly? Opravdu ji miloval? Jak by ji mohl nemilovat! Zdálo se, že i ona jej miluje. Kdyby tomu tak nebylo, neopětovala by jeho polibky. Jeho Meriem miluje jiného!!!
Uvědomil si krutou skutečnost a rozhodl se jednat. Zatoužil pronásledovat onoho muže a zabít ho, ale pojednou jej napadlo, že by tím dívce vlastně ublížil. Vždyť ona má toho muže ráda! Což může někomu takovému zkřivit vlas?
Smutně pokrčil rameny. Ne, toho není schopen. Napadlo jej vydat se za dívkou a promluvit s ní. Pohlédl však na svou nahotu a zastyděl se. On, syn anglického lorda, opustil civilizaci a stal se šelmou. Hanbil se předstoupit před ženu, kterou miloval, a položit jí srdce k nohám. Neměl odvahu ukázat se své malé arabské soukmenovkyni, s níž si hrával v džungli. Co by jí mohl nabídnout? Po léta mu osud i vrozená hrdost bránily vrátit se k rodičům. V mladické nerozvážnosti pohrdl lidskou společností a vyměnil ji za život mezi opy. Vědomí, že zabil - byť šlo o darebáka - vyvolalo v něm strach ze zákona a zahnalo ho do divočiny. Nemalá příkoří, jimž byl od černých i bílých lidí vystaven, natrvalo ovlivnila jeho pohled na svět. Počal věřit tomu, že člověk je jeho nepřítel, a v Meriem viděl jedinou lidskou bytost, kterou měl rád. Když mu ji unesli, změnil se zármutek v nenávist. Naučil se žít jako šelma a byl připraven tak i zemřít. Nyní, kdy se zdálo být již pozdě, toho litoval. Meriem se mu nadobro odcizila. Snad ani sama smrt nemohla mezi nimi rozklenout větší propast! Milovala teď muže, který jí byl roven. A Korak věděl, že tak to má být. Nebyla předurčena jemu, polonahému divochu! Ale on zůstával věrný. Nemohl-li být sám šťasten, pak udělá vše, aby byla šťastná ona. Rozhodl se sledovat mladého Angličana, dokud se nepřesvědčí o čistotě jeho úmyslů. Ač dosud zmítán žárlivostí, byl ochoten chránit muže, jehož Meriem miluje. Ale pomoz mu Bůh, kdyby jí chtěl jakkoli ublížit!
Zvolna vstal a ocelové svaly pod bronzovou pokožkou se mu napnuly. Pod ním se cosi pohnulo. Vzápětí se objevila antilopa. Teprve teď si Korak uvědomil, že má prázdný žaludek, a stal se opět šelmou. Byla to láska, na jejíchž křídlech se na prchavou chvíli vznesl z drsné skutečnosti do marných snů…
Antilopa se vydala přes mýtinu. Korak seskočil ze stromu tak tiše, že ani citlivý sluch zvířete jeho pohyb nezachytil. Rozvinul laso - tu nejlepší zbraň pro tento účel. Ostatně často s sebou na lov nebral víc než lovecký nůž a provaz, neboť byly lehké a dobře se nesly. Oštěp, toulec a šípy - to vše bylo nepohodlné a leckdy zůstávalo v úkrytu.
Nyní držel smyčku v jedné a konec lana v druhé ruce. Antilopa již byla jen pár stop od něho. Korak se vymrštil ze své skrýše a roztočil provaz. Antilopa uskočila, avšak v téže chvíli smyčka zasvištěla vzduchem a sevřela zvířeti hrdlo. Zabíječ utáhl laso a jediným trhnutím přivlekl úlovek k sobě. Pak odřízl několik porcí, vyhoupl se do větví a pojedl. Když se nasytil, zamířil k napajedlu, aby uhasil žízeň.
Myslel teď na další dívčinu schůzku s mladým cizincem, pečetěnou - jak slyšel - oboustranným příslibem. Stopu Meriem nesledoval, neboť věděl, že dívka bude hledat útočiště kdesi na planině, a zároveň nechtěl, aby ho viděla. Proto se rozhodl sledovat raději Angličana. Pro normálního smrtelníka by bylo takřka nemožné nalézt jeho stopu na tak velkou vzdálenost, avšak pro Koraka to byla maličkost. Zabíječ předpokládal, že mladík se vrátí do svého tábora. I kdyby tomu tak nebylo, dokázal by záhy vystopovat jak jezdce, tak jeho pěší doprovod.
Zanedlouho poté, co sir Morison vjel do tábořiště a byl uvítán samotným Hansonem, ukryl se Korak ve větvích nejbližšího stromu. Tady setrval až do pozdního odpoledne. Mladý Angličan se stále neměl k odchodu. Korak usoudil, že Meriem přijde sama. Po chvíli vyjel z tábora Hanson a po jeho boku běžel jeden z divochů. Korak jim nevěnoval

přílišnou pozornost - jediným, kdo jej zajímal, byl mladý cizinec.
Setmělo se, avšak Angličan se z tábora nevzdálil ani na krok. Povečeřel a vykouřil několik cigaret. Pak počal před svým stanem netrpělivě přecházet sem a tam. Svému sluhovi nařídil, aby udržoval oheň. Vtom nedaleko zavrčel lev. Angličan vešel do stanu a vzápětí se objevil s puškou v ruce, vyzývaje černocha, aby přiložil. Korak cítil, že Angličan je nervózní a že má strach. Jeho tvář přelétl pohrdavý úsměšek, neboť neměl rád zbabělce. Byl tento muž skutečně hoden zaujmout místo v srdci jeho milované Meriem? Byl to opravdový muž, když se roztřásl, sotva jen zaslechl lví řev? Jak může někdo takový ochránit Meriem proti všem nástrahám džungle? Ale - vždyť toho nebude zapotřebí! Budou žít v Evropě, kde se o jejich bezpečí postarají ozbrojení muži v policejních uniformách. Evropan přece nemusí být statečný, aby ochránil svou ženu! A Korakovy rty znovu zkřivil úšklebek.
* * *
Hanson a jeho černý průvodce mířili zatím přímo k mýtině. Byla již skoro tma, když dorazili na místo. Tady Hanson nosiče opustil a sám popojel na kraj lesa. Zastavil se a čekal.
Konečně v šeru spatřil postavu na koni, cválající směrem od farmy. Za několik okamžiků se již ocitl tváří v tvář Bwanově schovance. Dívka byla neklidná a rděla se vzrušením. Jakmile poznala Hansona, strhla svého poníka o krok zpět.
"Kůň sira Baynese padl a váš přítel si vymkl kotník," vysvětloval Hanson spěšně. "Proto nemohl přijít a poslal mě, abych vás přivedl do tábora."
Dívka v temnu nepostřehla škodolibý výraz v mužově tváři.
"Musíme si pospíšit," pokračoval Hanson, "aby nás nedohonili."
"Je vážně raněn?" ptala se Meriem.
"Je to jen nepatrná pohmožděnina," ujistil ji Hanson. "Na koni bude moci jet, ale usoudili jsme, že bude pro něho lépe si dnes odpočinout, neboť máme před sebou několik týdnů cesty."
"Ano," souhlasila dívka.
Hanson obrátil koně na sever a dívka jej následovala. Ujeli asi míli do nitra pralesa a poté zamířili k západu. Meriem nevěnovala směru jízdy žádnou pozornost. Nevěděla, kde tábor leží, a ani v nejmenším nepodezírala svého průvodce, že by uhnul z cesty. Celou noc putovali stále na západ. Když se rozednilo, Hanson svolil ke krátké zastávce na snídani. Poté znovu vyrazili a nezastavili dřív než za polední výhně. Tehdy Hanson seskočil z koně a vyzval dívku, aby učinila totéž.
"Chvíli si zde odpočineme a necháme napást koně," rozhodl.
"Netušila jsem, že je tábor tak daleko," řekla Meriem.
"Přikázal jsem, aby karavana vyrazila, jakmile se rozední," vysvětloval Hanson, "takže musí mít za sebou hodný kus cesty. Na koních však nosiče jistě dohoníme. Když ne dnes, tedy určitě zítra."
Ačkoli jeli ještě za noci a celý příští den, po nosičích nebylo nikde ani stopy. Meriem, která se v džungli vyznala, záhy zjistila, že tudy nikdo neprošel několik dní. Jen tu a tam se objevily zašlé šlépěje, lemující starou sloní stezku. Dívka zneklidněla a počala vůči svému průvodci ztrácet důvěru. Několikrát jej přistihla, jak ji potají pozoruje. Zároveň se jí čím dál víc zdálo, že ho už někde viděla.
Muž se několik dní neholil. Jeho tvář a bradu postupně pokrývalo světlé strnisko vousů, měnící obličej k jeho pravé podobě.
Příštího dne se dívka konečně vzepřela. Zarazila koně a vyslovila pochybnost o průvodcových čistých úmyslech. Hanson ji ujišťoval, že tábor je odtud již jen několik mil.
"Měli jsme je dostihnout už včera," řekl. "Museli být rychlejší, než jsem předpokládal."
"Vůbec tudy nešli!" namítla Meriem. "Stopa, po níž jdeme, je stará několik týdnů!"
Hanson se rozesmál.
"Opravdu?" zvolal. "Proč jste to neřekla dříve? Byl bych vám to vysvětlil. Nejedeme totiž toutéž cestou. Musíme však na ně narazit, i když to již bude na smluveném místě."
Teď konečně Meriem pochopila, že ji ten muž obelhává. Jak musí být pošetilý, domnívá-li se, že uvěří jeho báchorkám! Který hlupák by věřil tomu, že lze dostihnout někoho, kdo se ubírá na míle jinudy?
Dívka však mlčela, spřádajíc plán, jak uprchnout. Od oné chvíle začala muže bedlivě sledovat. Připadal jí stále povědomější. Kde ho poprvé viděla? Za jakých okolností? Snažila se rozpomenout na všechny bílé muže, s nimiž kdy přišla do styku. Několik jich kdysi navštívilo otcův dawwár. Konečně jí svitlo! Ano, tam ho viděla!
Bylo pozdě odpoledne, když se znenadání ocitli venku z pralesa u velké řeky. Na jejím protějším břehu stálo tábořiště obehnané trnovou ohradou.
"Jsme na místě," řekl Hanson. Tasil revolver a vystřelil do vzduchu. Tábor naráz ožil. Domorodci se seběhli na břehu. Hanson jim pokynul na pozdrav. Kde však zůstal sir Morison?
Na pokyn bílého pána nasedli černoši do kanoe a počali pádlovat směrem k němu. Hanson usadil Meriem a poté nastoupil sám. Svěřil koně domorodcům a odrazil k tábořišti. Když vystoupili na břeh, zeptala se Meriem na mladého Angličana. Počáteční klid při pohledu na osadu byl vystřídán obavami o jeho osud. Hanson ukázal ke stanu, který stál uprostřed ležení.
"Tam," řekl a vedl dívku k příbytku. U vchodu rozhrnul závěs a vybídl ji, aby vešla. Meriem uposlechla, a sotva se ocitla uvnitř, rozhlédla se. Stan byl prázdný. Otočila se na Hansona, který se potměšile usmíval.
"Kde je sir Baynes?" zeptala se.
"Vskutku, tady není," odpověděl Hanson. "Nikde ho nevidím! Vy snad ano? Ale jsem tu já - a já jsem přece mnohem lepší. Jeho už nebudete potřebovat. Máte mě!" A rozesmál se, přistupuje blíž.
Meriem se pokusila utéci, avšak bylo již pozdě. Hanson jí zkroutil ruce za zády a vlekl ji k pohovce na opačné straně

příbytku. Pohlédla mu zblízka do přivřených očí, planoucích vzrušením - a v té chvíli si vzpomněla na podobný výjev, který se udál před dlouhým časem, i na pravé jméno svého únosce - byl jím Švéd Malbihn! Vrah svého kumpána, ničema, před nímž ji zachránil bílý Bwana! Jeho vyholený obličej ji zmátl, ale rašící plnovous svého pána prozradil. Kde však byl tentokrát Bwana?

Kapitola 21

Černoch, kterého Malbihn zanechal na mýtině s příkazem, aby tu zůstal, seděl pod stromem, když byl náhle vyrušen lvím řevem. Hnán strachem o život, vyšplhal mladík do větví. V příští chvíli se na palouku objevil král zvířat a plížil se k tělu mrtvé antilopy, jehož si divoch předtím nevšiml. Hodoval až do rána, zatímco domorodec se držel haluzí, aniž by zamhouřil oka, a přemítal, co se asi přihodilo jeho pánovi. S Malbihnem strávil celý rok, a proto ho dokonale znal. Měl pocit, že byl opuštěn záměrně. Jako všichni nosiči i on svého pána z duše nenáviděl a pouze strach jej nutil zůstat. Situace, v níž se nyní ocitl, jen přilila oleje do ohně jeho nenávisti.
Když vyšlo slunce a lev se vrátil do džungle, slezl černoch ze stromu a zamířil zpátky k táboru. V mysli spřádal pomstu, neměl však dost odvahy ji uskutečnit. Asi míli od palouku objevil stopu dvou poníků, mířící na západ. Oči mu zasvítily a rozesmál se na celé kolo, plácaje se do stehen.
Černoši jsou lidé velmi hovorní a sdílní. A ani Malbihnovi nosiči nebyli výjimkou. Protože s ním strávili řadu let, bylo jen málo toho, co by o něm nevěděli. A díky tomu teď náš černoch pochopil, že jeho pán přelstil cizince a dívku unesl. Hrozila pomsta velkého Bwany, kterého se Malbihn bál!
Divoch vycenil dvě řady bílých zubů, nepřestávaje se smát. Poté se vydal na sever. Rychlost, s jakou se ubíral, svědčila o tom, že má naspěch.
* * *
Ve Švédově táboře prožil mezitím sir Morison bezesnou noc, zmítán pochybnostmi a strachem. K ránu konečně usnul. Sotva se rozbřesklo, předák nosičů ho vzbudil a vyzval, aby se připravil na cestu. Baynes však nesouhlasil. Chtěl počkat na domnělého pana Hansona a Meriem. Černoch jej přesvědčoval, že otálením vzniknou jen těžkosti. Zaslechl minulého dne útržek z hovoru obou bělochů a znal Švéda natolik dobře, aby pochopil, že jeho pán měl v plánu něco, čím rozhněvá bílého Bwanu, a že by s nimi se všemi bylo zle, kdyby je farmář dopadl na svém území!
Sir Morison počal ztrácet klid. Což když velký Bwana přistihl Hansona přímo při činu? Možná že je už na cestě k tábořišti, aby potrestal také jeho komplice. Nejednou slyšel, že Bwana nezachází se zločinci v rukavičkách. Na tomto panenském pruhu země, kde nebylo zákonů, byl on sám právem i soudcem. Říkalo se, že dal dokonce popravit jakéhosi bělocha, který týral domorodou dívku. Sir Baynes se zachvěl. Co by asi Bwana učinil s mužem, který se pokusil unést jeho schovanku? Při té myšlence se vzchopil.
"Ano," řekl neklidným hlasem, "musíme ihned odtud. Znáš cestu na sever?"
Černoch souhlasně přikývl. Ačkoli neměl nejmenší chuti doprovázet tohoto bílého cizince, který se v noci klepal strachy, ještě méně toužil po tom být vydán Bwanovým bojovníkům, mezi nimiž a Švédovými lidmi bylo nesmiřitelné nepřátelství. Znal cestu na sever - do své domoviny, cestu, která zůstala bělochům utajena a která vedla přes kamenitou pláň protkanou napajedly, o nichž lovci a cestovatelé putující čas od času touto vyprahlou zemí neměli ani ponětí. Věděl také, jak se vyhnout Bwanovi, kdyby je pronásledoval. Shromáždil proto zbytek nosičů a zamířil s nimi k severu.
A zatím jeden z černochů vedl sira Morisona džunglí na jihozápad. Co asi mohlo přimět Angličana, aby tak náhle změnil své rozhodnutí a opustil pouze se svým koněm a jediným průvodcem relativní bezpečí větší skupiny?
Korak je zpočátku nespouštěl z očí. Jakmile zjistil, že se vydali za dívkou ne-správným směrem, zanechal je osudu a vrátil se k místu, kde Meriem spatřil poprvé. Jaká radost se ho tehdy zmocnila, když ji viděl živou, a jaké zklamání vzápětí následovalo! V myšlenkách, pochmurných i pomstychtivých, se k tomu pořád vracel. Stále víc mu vrtalo hlavou, jaké má vyhlídky ve srovnání s uhlazeným anglickým gentlemanem. Co může nabídnout? Má se ještě vůbec odvážit, on, polonahý a zanedbaný divoch, přijít k té, jež byla kdysi jeho družkou v pralese, a vyznat se jí ze své lásky? Jistě by si jej ošklivila. Zdálo se, že ji nadobro ztratil. Kdyby nežila, netrápil by se tím - avšak ona žije - žije životem mladé dámy pěstěného zevnějšku a vytříbených mravů. Pokud ji dříve miloval, stala se mu nyní modlou. Věděl, že ji nemůže získat, může ji však alespoň vidět - dívat se na ni, byť z uctivé vzdálenosti. A snad by jí mohl i pomáhat. Nesmí se ale prozradit!
Přemýšlel o tom, zda si na něho kdy vzpomněla - na ony krásné chvíle, které spolu prožili. Zdálo se neuvěřitelným, že se něco podobného vůbec událo. A stejně tak se zdálo neuvěřitelným, že tato elegantní mladá dáma byla kdysi neupravenou, polonahou divoškou, přeskakující jako veverka z větve na větev v časech her jejich šťastného dětství.
Smuten a rozerván bloumal Korak džunglí nedaleko palouku, čekaje na svou Meriem - ta však nepřišla… Místo ní přišel kdosi jiný - vysoký, ramenatý muž v tropickém oděvu, doprovázený skupinou ebenově černých válečníků. Jeho obličej měl strhané rysy a vrásky hluboko vryté kolem úst a očí prozrazovaly stejnou měrou duševní vypětí i hněv.
Muž prošel kolem místa, kde se Korak ukrýval ve větvích statného stromu. Hoch jej viděl, leč zůstal netečný, ponořen do svých pochmurných myšlenek. Muž se váhavě rozhlédl, pokynul svým lidem a vzápětí zmizel v džungli. Mířil na sever. Korak vytrvale seděl v koruně stromu, aniž hnul brvou, srdce sevřené bolestí. Teprve za hodnou chvíli se i on vydal do pralesa.
Postupoval zvolna se svěšenou hlavou a skleslými rameny, jako stařec nesoucí na bedrech břímě nezměrného zármutku…
* * *
Následuje mlčky černého průvodce, prodíral se v téže době sir Morison hustým porostem, skloněn k šíji svého koně.

Tam, kde větve dosahovaly až na zem, musel sesednout. Černoch jej vedl co možná nejkratší cestou, která však nebyla vůbec vhodná pro jezdce. Již po prvním celodenním pochodu byl sir Morison nucen svého schváceného koně utratit a pokračovat pěšky.
Během nekonečných hodin putování měl dostatek času přemýšlet o tom, co asi čeká dívku ve společnosti proradného Švéda, a jeho nenávist vůči únosci kvapem rostla. Zároveň si uvědomil, že na dívčině osudu nese nemalý díl viny on sám. I kdyby unikla Hansonovi, padla by do jeho rukou, které nebyly o nic čistší než Švédovy. Cítil, že Meriem je mu dražší, než se domníval. Začal ji porovnávat s ženami, které znal z vyšších společenských kruhů. Usoudil, že tato malá arabská dívka se jim ve všem vyrovná. Nenáviděl teď sám sebe a proklínal svou věrolomnost. S pocitem hanby a výčitek svědomí měnila se vášeň v ušlechtilý cit. A spolu s láskou zrodila se i zášť vůči únosci a touha po pomstě.
Jako člověk odkojený blahobytem a pohodlím nebyl dosud nikdy vystaven takovým útrapám jako nyní. Jeho šaty se změnily v cáry, tělo měl rozdrásané a zkrvavené - a přesto pobízel svého průvodce ke spěchu, byť sám klesal únavou. Snad to byla pomstychtivost, co jej drželo na nohou. Avšak nejen ta - hnalo ho odhodlání odpykat trest za to, čím se na dívce provinil, i naděje, že ji vyrve osudu, na němž měl sám značný podíl.
"Příliš pozdě! Příliš pozdě!" znělo mu neustále v uších. "Příliš pozdě na záchranu, leč nikoli na pomstu!"
To pomyšlení jej pohánělo vpřed. Jen když se setmělo, svolil, aby si odpočinuli. Během dne musel svému unavenému nosiči dokonce několikrát pohrozit smrtí, nepůjde-li dál. Černoch byl vyděšen. Nechápal onu podivnou proměnu, která se udála s bílým mužem, co se ještě nedávno chvěl za tmy hrůzou. Snad by byl při první příležitosti utekl, ale sir Morison, jako by něco tušil, nespustil divocha z očí. Ve dne mu byl na krok v patách a v noci pak spal těsně vedle něho. A aby jej úplně odradil od zaječích úmyslů, obehnal pokaždé jejich ležení trnovým plotem, který zároveň sloužil jako ochrana proti hladovým šelmám. O změně, kterou sir Morison prodělával, svědčilo i to, že nyní bez obtíží usnul v džungli a zbavil se zábran sdílet lůžko s člověkem jiné barvy pleti.
Ráno se probouzel ztuhlý a rozbolavělý, nicméně odhodlaný pokračovat v cestě stůj co stůj. Zastavit dovolil vždy jen na jídlo, aby se vzápětí znovu ponořili do nekonečného labyrintu stromů a houštin.
Korak zatím putoval na západ. Cestou narazil na sloní stezku. Nalezl tu Tantora, který se právě popásal ve stínu pralesních velikánů. Chlapec, opuštěný a skleslý, byl rád, že se znovu setkal se svým starým přítelem. Tantor ho něžně objal chobotem a vysadil si jej na hřbet, kde hoch dříve tak často lelkoval a snil.
A kdesi severně odtud kráčel velký Bwana se svými černými bojovníky po stopě Hansonových nosičů, zatímco doma netrpělivě čekala jeho choť na návrat své milované schovanky, věříc neochvějně, že manžel dívku přivede za každou cenu.

Kapitola 22

Dívka se Malbihnovi bránila, měla však ruce přitisknuty k tělu. Nevydala přitom ani hlásku, protože věděla, že by jí nikdo nepomohl, a pak - díky životu v džungli byla zvyklá starat se o sebe sama. Ve snaze vyprostit se ze Švédova sevření nahmatala náhle jednou rukou pažbu jeho revolveru, který měl zasunut v pouzdře u boku.
Když se blížili k houním na konci stanu, Meriem se nečekaně vysmekla, zatímco Švéd zavrávoral zpět. V té chvíli dívka stiskla kohoutek revolveru. Ozvalo se však pouhé cvaknutí, neboť patrona byla prázdná.
Malbihn byl v mžiku na nohou a pokusil se dívku znovu chytit. Meriem uhnula a rozběhla se k východu ze stanu, ale ještě než se dostala ven, strhla ji silná paže zpátky. Otočila se, uchopila pevněji revolver a s mohutným rozmachem jím udeřila Malbihna do tváře. Švéd zaklel, zapotácel se a padl k zemi.
Aniž se ohlédla, vyběhla Meriem ze stanu. Několik černochů ji uvidělo a snažilo se ji zadržet, leč výhružně zdvižený revolver je zahnal na ústup. Dívka zamířila k ohradě a po chvíli zmizela v džungli. Vyhoupla se do větví jako malá Mangani. Tady shodila nejprve jezdeckou sukni a poté zula boty a ponožky, které by jí mohly překážet v pohybu. Kalhoty a kazajku si ponechala, aby ji chránily před chladem a ostrými trny.
Nedošla daleko, a již si počala uvědomovat, jak malou naději na přežití má beze zbraně. Kdyby s sebou vzala alespoň pás s náboji! Mohla by ulovit nějaké menší zvíře a bránit se proti šelmám, které jí nepochybně co nevidět zkříží cestu. S touto myšlenkou rozhodla se vrátit zpátky a zmocnit se všeho, co potřebuje. Věděla, že se tím znovu vystaví nebezpečí, že bude polapena. Avšak holýma rukama se ani neubrání, ani si neopatří potravu. A tak se bez váhání otočila a zamířila zpět ke Švédově tábořišti.
Domnívala se, že Malbihn je mrtev, neboť úder, který mu zasadila, pokládala za smrtelný. Zdálo se jí, že po setmění nebude těžké dostat se do ležení a odnést odtud pás se střelivem. Sotva však našla úkryt v koruně mohutného stromu na samém okraji ohrady, odkud všechno dobře viděla a sama zůstala nepozorována, spatřila Švéda, jak se potácí ze stanu, stírá si krev z tváře a proklíná každého, kdo se mu připlete do cesty. Brzy nato vydali se jí muži po stopě.
Když si byla jista, že jsou všichni pryč, slezla ze skrýše a rozběhla se mýtinou k Malbihnově stanu. Náboje nenašla, zato v jednom koutě objevila bednu se Švédovými věcmi. Tady mohlo být střelivo! Rychle uvolnila provazy, jimiž byl ovázán obal z voskovaného plátna, vypáčila víko a počala se prohrabávat uvnitř. Byla tu spousta listin, dopisů a zbytků starých tiskovin.
Náhle padla dívce do oka fotografie malého děvčátka, ke které byl vzadu nalepen ústřižek z jakéhosi francouzského deníku - nečitelný a zažloutlý věkem. Byl to krátký článek doprovázený již téměř nerozeznatelnou reprodukcí téhož snímku. Podobenka sama ji však velmi zaujala. Kde ten obrázek jenom viděla? Konečně se jí rozjasnilo - byla to přece její vlastní fotografie, stará mnoho let. Kde byla pořízena? Jak se dostala do rukou tohoto muže? Proč byla otištěna v novinách? A co znamenal text pod ní?
Dívka byla nálezem natolik zmatena a zaujata, že na náboje úplně zapomněla. Upřeným pohledem zírala na snímek a snažila se rozluštit přiložené sdělení. Uplynula hodná chvíle, než se vzpamatovala a uvědomila si, proč vlastně přišla.

Znovu začala prohledávat bednu, až konečně nalezla na dně malou krabičku s náboji. Přesvědčila se, zda pasují do jejího revolveru, a poté vložila střelivo do kapsy jezdeckých kalhot.
Ještě jednou vzala do ruky fotografii. Přemýšlela usilovně o celé záhadě, a tu náhle zaslechla lidské hlasy. Okamžitě zbystřila pozornost. Vzápětí rozpoznala Švédovy kletby. Malbihn, její únosce, se vracel! Meriem přiskočila ke vchodu a vyhlédla ven. Pozdě! Byla v pasti! Bílý muž, doprovázen svými černými nohsledy, směřoval přes palouk do svého stanu. Co teď? Rychle nabila revolver, ustoupila k zadní stěně a namířila ke vchodu. Muži se před stanem zastavili a dívka slyšela, jak Malbihn udílí svým lidem jakési rozkazy.
Zatímco Švéd mluvil, prokládaje svůj proslov jadrnými kletbami, snažila se najít cestu k útěku. Sehnula se, nadzdvihla jeden ze stanových dílců a rozhlédla se kolem. Nikoho neviděla. Položila se na břicho a protáhla se skulinou ven právě ve chvíli, kdy Malbihn vstupoval. Slyšela ještě, jak přechází stanem. Neztrácejíc ani okamžik, zvedla se a přeběhla k nejbližší černošské chatrči. Jakmile se ocitla uvnitř, otočila se zpátky. Venku bylo pusto a prázdno. Jen z Malbihnova stanu sršely kletby. Švéd totiž právě zjistil, že mu kdosi odcizil krabičku s náboji, a pustě lál svým sluhům.
Meriem vyběhla z chýše a zamířila k ohradě. Nad trnitým plotem se tyčil mohutný strom, příliš silný, aby jej domorodci dokázali porazit. Dívka jim byla v duchu vděčná za takovou neschopnost, která jí dopomohla k útěku. Ze svého úkrytu v hustém listoví viděla, jak Malbihn znovu vychází do pralesa, zanechav tentokrát trojici černochů na stráži. Zamířil na jih, a sotva zmizel Meriem z dohledu, seskočila dívka na zem, přikrčena přeběhla palouk a stočila své kroky k řece. Tady byly připoutány kanoe, v nichž Malbihnovi lidé přejížděli na druhý břeh.
Nebylo snadné pro samotnou dívku ovládat tak těžkou a neohrabanou lodici, avšak Meriem se přes řeku dostat musela. Přístaviště leželo na dohled strážců. Kdyby se pokusila přeplout řeku před jejich očima, jistě by ji dopadli. Nezbývalo než vyčkat do setmění a tehdy provést svůj plán. Snad hodinu ležela na břehu, pozorujíc stráž. Jeden z černochů byl tak blízko, že by ji byl nepochybně zahlédl, kdyby se nyní pokoušela zmocnit kanoe.
Konečně se objevil Malbihn. Vyšel z pralesa celý rudý a uřícený. Dal se rovnou k řece, aby spočítal plavidla. Napadlo ho, že chce-li se dívka zachránit, musí se dostat na druhou stranu řeky. Výraz ulehčení, který mu přelétl po tváři, jakmile zjistil, že žádná kanoe nechybí, prozrazoval, co se asi v jeho mysli odehrává. Otočil se a cosi sděloval předákovi nosičů, který se za ním vynořil z džungle, doprovázen ještě několika domorodci. Na Švédův pokyn spustili černoši kanoe na vodu - až na jednu jedinou. Malbihn zavolal na stráže v táboře a v příštím okamžiku naskákali muži do lodic a jali se pádlovat proti proudu.
Meriem je pozorovala do chvíle, dokud nezmizeli za ohbím řeky. Zůstala sama a na břehu čekala kanoe i s pádly! Nechtěla tomu uvěřit. Dále otálet by znamenalo ztratit možná jedinou příležitost. Vyběhla z úkrytu. K plavidlu zbývalo několik yardů.
Nahoře za zátočinou přirazil zatím Malbihn ke břehu. Vystoupil spolu s předákem na pevnou půdu a počal hledat místo, odkud by nejlépe viděl na proplouvající kanoi, kterou nechal záměrně v přístavišti. Usmíval se, neboť si byl jist, že se jeho plán zdaří - dříve či později se dívka vrátí a pokusí se v opuštěném člunu přeplout na druhý břeh. Možná že ji to nenapadne hned a budou muset den či dva počkat. Ale pokud žije a nebude chycena některým z jeho lidí, které vyslal do džungle, určitě přijde. O tom nebylo pochyb!
Že to však bude tak záhy, sám věru nečekal. Sotva zjistil, že dívčina kanoe je již v půli řeky, začal láteřit. Otočil se na patách a uháněl k lodím, následován svým černým průvodcem. Skočil do jedné z nich a pobídl černochy, aby veslovali, seč jim síly stačí. Čluny odrazily od břehu, hnány proudem za prchající dívkou. Když ji černoši zahlédli, byla již téměř na druhé straně řeky. Také ona je uviděla a s ještě větším úsilím se opřela do pádla. Ke svobodě chybělo jen málo. Meriem věděla, že na pevné zemi svým pronásledovatelům snadno uteče.
Malbihn cítil, že mu jeho kořist uniká. Začal své muže častovat nevybíravými přídomky a oháněl se kolem sebe pěstí. První kanoe, na které stál, byla od uprchlice ještě dobrou stovku yardů.
Konečně dívka se svým plavidlem přirazila k mělčině pod vysokými stromy, v nichž vzápětí nalezla bezpečný úkryt. Malbihn na ni zakřičel, aby zůstala stát. Byl brunátný vzteky, neboť si uvědomil, že ji nedostihne. Strhl z ramene pušku, zacílil na štíhlou siluetu mezi větvemi a vystřelil.
Byl výtečný střelec. Na kratší vzdálenost téměř nikdy nechybil - a byl by jistě nechybil ani tentokrát, nebýt toho, že v okamžiku výstřelu narazila jeho kanoe na pahýl, vyčnívající z bahna na mělčině. Náhlá změna směru přídě způsobila, že se muška vychýlila a kulka jen neškodně hvízdla vzduchem kolem dívčiny hlavy. Hned nato zmizela Meriem v hustém větvoví.
Usmála se, když konečně mohla seskočit na zem, aby přeběhla rozsáhlejší paseku. Očividně zde kdysi bývala osada obklopená poli. Stálo tu ještě několik zchátralých a polozbořených chatrčí. Políčka zarostla bylím a někdejší volné prostranství mezi chýšemi pokryly zákrsky stromů. Všude panovalo hrobové ticho. Pro dívku nebyla planina ničím víc než opuštěným místem, které je třeba rychle projít a dostat se do pralesa, dřív než sem dorazí Malbihn se svými lidmi. Byla ráda, že chatrče jsou prázdné. Neměla ani zdání, že ji z nejrůznějších míst sledují nesčetné páry očí. Netušíc nejmenší nebezpečí, vyběhla přímo mezi zbytky vesnice, poněvadž právě tudy vedla nejschůdnější cesta do džungle na protější straně.
* * *
Asi míli východně odtud, v samé hloubi pralesa, prodíral se stezkou vedoucí k Malbihnovu tábořišti muž v rozedraném šate, vyzáblý, špinavý a zanedbaný. Náhle se zastavil, neboť uslyšel ozvěnu výstřelu, jež se rozlehla okolím. Černý mladík, který šel s ním, zůstal rovněž stát.
"Jsme téměř na místě, bwana," řekl. V jeho hlase byla úcta i respekt.
Bílý muž pokýval hlavou a vyzval svého průvodce, aby pokračoval dál. Byl to sir Morison Baynes, někdejší uhlazený londýnský dandy. Jeho tvář i ruce byly sedrány a potřísněny zaschlou krví z ran, způsobených ostrým trním. Ze šatů zbylo ubohé torzo. Avšak pod vší tou zbědovaností tu byl nový sir Baynes - krásnější a ušlechtilejší než kdy předtím.

V srdci snad každého muže plane alespoň jiskérka odvahy a smyslu pro čest. Výčitky svědomí kvůli hanebnému činu, jehož se dopustil na milované ženě, a touha ztrestat zlo zažehly tuto jiskérku i v nitru Baynesově a způsobily onu nenadálou proměnu.
Oba muži se drali houštím k místu, odkud zazněl výstřel. Černoch nebyl ozbrojen, jelikož Angličan mu příliš nedůvěřoval a neměl dosud odvahu svěřit mu zbraň. Nyní však se blížili k cíli své cesty a sir Morison cítil, že ani jeho průvodce nechová vůči svému krutému pánu nijak vřelé city. Dal mu tedy do ruky pušku, předpokládaje, že dojde k boji. Počítal s ním, neboť se přišel pomstít. A protože sám byl velmi dobrým střelcem z revolveru, spokojil se s touto malou zbraní, jež mu visela u boku.
Ledva vyrazili dál, ohlušila je celá série výstřelů, jdoucích bezprostředně po sobě. Pak se ozvalo ještě několik jednotlivých ran, čísi divoký křik a znovu zavládlo ticho. Baynes se hnal jako o překot kupředu, ale džungle byla v těchto místech spletitější a neprostupnější než kde jinde. Nejednou klopýtl a upadl. Několikrát sešli z cesty a museli se vracet. Konečně dorazili na palouk poblíž trosek někdejší osady. V bujné vegetaci, která pokrývala bývalé shromaždiště domorodců, leželo tělo černého muže s kulkou v srdci.
Baynes i jeho průvodce se rozhlíželi na všechny strany, avšak nikde nebylo ani stopy po živé bytosti. Zůstali proto stát a napjatě poslouchali. Co to bylo? Jako by od řeky zazněl zvuk pádel nořících se do vln!
Baynes se rozběhl vesnicí ke stromům, které vroubily říční břeh. Černoch jej beze slova následoval. Když pronikli houštím až k místu, odkud bylo vidět na řeku, spatřili Malbihnovy kanoe, mířící k táboru. Černoch své druhy poznal okamžitě.
"Jak se dostaneme na druhou stranu?" zeptal se sir Morison.
Černoch pohodil hlavou. Nebyla tu žádná kanoe a pokusit se přeplavat by znamenalo jistou sebevraždu, neboť řeka byla plná krokodýlů. Náhle jeho zrak spočinul na opuštěném člunu, který byl uvázán nedaleko odtud. Byl to týž, na němž uprchla svým pronásledovatelům Meriem.
Černoch zatahal Baynese za rukáv a ukázal mu, co objevil. Angličan vykřikl radostným překvapením. Oba se rychle prodrali mezi stromy k lodici. Černoch se chopil pádla a Baynes plavidlo odrazil od břehu. Pak se přikrčil na přídi, sleduje každý pohyb Malbihnových mužů.
Jejich kanoe mezitím přistály u tábořiště. Švéd vystoupil a ohlédl se. Baynes viděl, jak sebou překvapeně trhl, když zjistil, že jsou kýmsi sledováni. Nazrzlý Seveřan okamžitě vyzval své služebníky, aby cizí člun nespustili z dohledu. Byli v něm jen dva muži - velké nebezpečí jim tedy nehrozilo. Malbihn byl zmaten. Kdo byl onen běloch? Baynese nepoznal, ačkoli jeho loď byla již téměř uprostřed řeky a Angličanovy rysy byly čím dál zřetelnější. Zato jeden z černochů poznal svého druha. A v té chvíli i Malbihn konečně pochopil, kdo je ten bílý muž, byť se tomu zdráhal uvěřit. Zdálo se čirým nesmyslem, aby ho sir Morison pronásledoval džunglí s jediným průvodcem! Leč - bylo tomu tak! A zároveň bylo jasné, co ho sem přivádí. Přišel, aby se pomstil. Jiné vysvětlení nebylo.
Malbihn pokrčil rameny. Nebylo to poprvé, co ho někdo z podobných důvodů hledal. Nabil pušku a čekal. Baynesova kanoe se přiblížila natolik, že nyní bylo slyšet každé slovo.
"Co tu chcete?" zaječel Malbihn, pozdvihnuv hrozivě zbraň.
Sir Morison vyskočil.
"Tebe, darebáku!!!" zvolal, vytasil revolver a stiskl spoušť.
Švéd jeho výstřel opětoval takřka současně. Když rány dozněly, Malbihn pustil pušku, klesl na kolena a poté padl na tvář. Baynes strnul a křečovitě trhl hlavou. Okamžik stál bez hnutí, aby se vzápětí svezl na dno kanoe. Byl zasažen.
Černoch nevěděl, co dělat. Pokud byl Malbihn opravdu mrtev, mohl pádlovat dál bez obav. Ale co když byl pouze raněn? Tehdy by nebylo radno přibližovat se ke břehu. Proto váhal, udržuje plavidlo uprostřed řeky. Svého nového pána si vážil a k jeho smrti nemohl zůstat netečný. Při pohledu na Angličanovo tělo však náhle zjistil, že se ještě hýbe.
Sir Morison se pokusil vzpřímit. Doposud žil.
Černoch k němu přiskočil a podepřel jej, aby se mohl posadit. Sám si stoupl před něho a zeptal se, kam byl zasažen.
Vtom třeskla další rána a Baynesův průvodce, střelen do hlavy, přepadl přes okraj kanoe, svíraje dosud pádlo v prstech. Baynes se s námahou otočil směrem ke břehu a spatřil Malbihna opřeného o lokty a mířícího přímo na něj.
Právě v okamžiku, kdy mu kulka zasvištěla nad hlavou, klesl Angličan na dno člunu. Malbihn, sám raněn, mířil tentokrát příliš dlouho a jeho rána nebyla tak přesná jako ta předešlá.
S největšími obtížemi se sir Morison obrátil na břicho. Uchopil pistoli a zvedl se, aby vyhlédl přes okraj kanoe. Malbihn jej zpozoroval a vystřelil. Leč nyní se Baynes neskryl za bok člunu, nýbrž po vzoru Švédově zamířil na cíl na břehu a stiskl kohoutek. Vyšla rána. Malbihn sebou škubl, zasažen podruhé. Nebyl však mrtev. I on opět vystřelil po svém protivníku. Kulka zasáhla obrubu loďky těsně u Baynesovy hlavy.
Ještě několikrát oba vypálili. Nelítostný souboj pokračoval, dokud proud velké řeky nezanesl sira Baynese nepříteli z dohledu…

Kapitola 23

Meriem doběhla sotva do půli vesnice, a vtom se proti ní vyřítilo z okolních chýší několik bíle oděných mužů. Dala se na útěk, avšak čísi těžké ruce ji uchopily, a když se otočila, pohlížela do tváře vysokého, zachmuřeného starce v beduínském plášti, probodávajícího ji svým pronikavým zrakem. Při tom pohledu dívka zavrávorala leknutím. Ten muž byl - starý šejch! Okamžitě jí před očima vyvstal obraz všech útrap a strastí, jež prožila v dětství.
Třesouc se po celém těle, stála před hrozným starcem jako před soudcem, který má nad ní vyřknout ortel smrti. Věděla, že šejch ji poznal. Ani věk, ani evropský oděv ji nezměnily natolik, aby se ten, kdo s ní byl odmalička, mohl mýlit.
"Tak ty ses vrátila?" zavrčel stařec. "Žebrat o jídlo a o záchranu!"

"Nech mě odejít!" zvolala dívka. "Ničeho od tebe nežádám, jen abys mě pustil zpátky k velkému Bwanovi."
"K velkému Bwanovi?" opakoval šejch a vzápětí ze sebe vychrlil proud kleteb na adresu bílého muže, kterého se všichni, kdo měli v džungli potíže se zákonem, báli.
"Tak ty bys ráda k velkému Bwanovi?! Byla jsi u něho po celou dobu, co jsi ode mě utekla! A kdopak tě to teď pronásleduje? Velký Bwana?"
"Švéd, kterého jsi vyhnal ze své země, když se s druhým kumpánem a Mabídou pokusili o můj únos," odpověděla Meriem.
Šejchovy oči se rozzářily. Ihned nařídil svým mužům, aby se vydali ke břehu a skryli se v houští, kde měli vyčkat příchodu Malbihna a jeho bandy. Leč Malbihn tam už dávno byl a pozoroval z hustého porostu vše, co se v prázdné osadě odehrává. Šejcha poznal okamžitě. Na světě byli jen dva lidé, kterých se bál jako čert kříže - jedním byl velký Bwana a druhým právě starý Arab. Jediný pohled na důvěrně známou vysokou postavu stačil k tomu, aby svolal svou družinu a zamířil zpátky k místu, kde nechali kanoe. A tak dříve než šejch dorazil ke břehu, byl již Švéd se svou lodicí v nejsilnějším proudu.
Šejch a jeho muži vypálili několik salv. Pak stařec poručil spoutat zajatkyni a vydal se s ní a se svým doprovodem k jihu. Jedna z kulek vystřelených některým z Malbihnových lidí zasáhla černocha, jemuž byla svěřena Meriem. Ostatní nosiči se hned rozutekli, avšak ještě předtím stačili mrtvého o všechno obrat. A právě jeho tělo objevil sir Baynes, když vešel do osady.
* * *
Šejch a jeho karavana putovali na jih již několik dní. Vraceli se do své osady a dnes náhodou jeden z Arabů, jenž sestoupil až k řece, aby nabral vodu, spatřil Meriem, pádlující ke břehu. Chlapík upozornil velitele na onen zvláštní jev, jakým nesporně je bílá dívka v samém nitru Afriky. Šejch ukryl své muže v opuštěné vesnici, aby se jí zmocnili, sotva přirazí k pevnině. Myslel přitom na tučnou odměnu. Již nejednou mu takhle prošla rukama spousta zlata. Byly to snadno vydělané peníze, a těch se mu od chvíle, kdy okolí vládl velký Bwana, příliš nedostávalo. Krást domorodcům slonovinu se totiž už neodvažoval.
Když lapil dívku do léčky a zjistil, o koho se jedná, neztrácel čas a záhy obnovil staré rodinné tradice. Při první příležitosti ji vší silou udeřil do obličeje. Jindy ji nechal svázat a vláčet koněm. A neustále vymýšlel nové způsoby, jak zajatkyni trýznit. Mezi jeho muži se nenašel jediný, kdo by s ní soucítil či dokonce sebral odvahu se jí zastat.
Po dvoudenním pochodu dorazili opět tam, kde Meriem prožila své bezútěšné dětství. Prvním člověkem, kterého tu zahlédla, byla stará bezzubá Mabunu, její bývalá chůva. Dívce se najednou zdálo, že léta prožitá na svobodě byla pouhým snem. Nebýt evropského oděvu a skutečnosti, že vyrostla a vyspěla, zůstalo vše jako dřív. Ani nové tváře nevypadaly vlídněji. Bylo tu několik mladých Arabů, kteří doprovázeli šejcha na cestách. Všichni se k ní chovali stejně - až na jednoho. Ani Geeka tu už nebyla - a její ztrátu pociťovala Meriem jako ztrátu přítelkyně. Přišla o svou malou důvěrnici, které svěřovala své radosti i strasti. Geeka, panenka s ulámanýma ručkama a nožkama a torzem tělíčka z kůže, ušmudlaná ze všech stran, a přece tolik milovaná…
Obyvatelé vesnice se náramně bavili podívanou, kterou jim skýtala podivně oblečená bílá dívka - ona dívka, již mnozí znali ještě jako děcko. Mabunu předstírala velkou radost z jejího návratu, ceníc cosi, co bývalo kdysi zubem. Meriem se však celá třásla, sotva si jen vzpomněla na krutost této staré čarodějnice.
Mezi Araby, kteří přišli do vesnice v době dívčiny nepřítomnosti, byl i vysoký, pohledný mladík, asi dvacetiletý, jenž na Meriem pohlížel s neskrývaným zaujetím, dokud mu Šejch podle přísné mohamedánské litery patřičně nevyčinil. Abdul Kamal uposlechl, nicméně z jeho tváře bylo možno vyčíst vzdor a hněv.
Jakmile byla zvědavost vesničanů ukojena, Meriem osaměla. Mohla se - tak jako kdysi - volně pohybovat po osadě, neboť kolem byla vysoká a pevná ohrada a vstupní brána byla pod neustálým dohledem. A stejně jako dřív ani teď nikterak netoužila po společnosti Arabů a černochů z šejchova kmene. Uchýlila se do opuštěného zákoutí, kde si hrávala s Geekou. Strom nedaleko ohrady, pod jehož rozloženou korunou trávila jediné šťastné chvíle, byl však skácen - a Meriem tušila proč. Právě odtud seskočil jednoho dne Korak a vysvobodil ji z šejchovy moci!
Kolem hradby rostlo několik keřů, v jejichž stínu Meriem sedávala. Tady mívala alespoň trochu klidu, aby mohla nerušeně vzpomínat na své první setkání s Korakem, i na ona léta, kdy o ni pečoval a chránil ji jako její rodný bratr. Nikdy na něho nemyslela tolik jako právě teď. Zdál se jí nyní bližší a dražší než kdy předtím. Nechápala, jak na něho mohla tak snadno zapomenout. Zároveň si vybavila i sira Morisona a zneklidněla. Opravdu toho uhlazeného Angličana miluje? Často přemýšlela o Londýně, o kterém toho tolik slyšela. Snažila se vcítit do role vážené dámy uprostřed vybrané společnosti této světové metropole. Právě takový obraz jí nakreslil sir Morison. Byl to svůdný obraz, ale teď se v něm znovu začala objevovat i snědá polonahá postava jejího lesního Adonise.
Meriem přitiskla ruku k hrudi, aby potlačila vzdech, deroucí se z rozechvělých rtů. A tehdy nahmatala vybledlou podobenku, kterou u sebe skrývala od chvíle, kdy ji objevila ve Švédově stanu. Vyňala ji a pečlivě prohlížela. Nebylo pochyb, že je to ona! Krajkový volán na šatech zakrýval řetízek s medailónkem. Meriem svraštila obočí v hlubokém zamyšlení. Náhle jako by počaly ožívat dávné vzpomínky. Byla dívka na fotografii skutečně dcerou šejchovou? A co onen tajemný medailon? Meriem jej poznala. Určitě ho už někde viděla! Jaká záhada je spjata s její minulostí?
Hleděla na obrázek a pojednou zjistila, že není sama. Kdosi se k ní tiše blížil. Rychle skryla svůj poklad. Něčí ruka ji uchopila za rameno. Domnívala se, že je to šejch, a se strachem v očích očekávala bití, které zpravidla následovalo. Avšak nic takového se nestalo. Ohlédla se a spatřila Abdul Kamala, mladého Araba.
"Viděl jsem," řekl, "obrázek, který jsi schovala. Jsi to ty, když jsi byla malá. Mohu se podívat?"
Meriem ustoupila o krok zpět.
"Vrátím ti ho," pokračoval. "Slyšel jsem o tobě a vím, že nemáš starého šejcha ráda. Ani já ho nemám rád. Neprozradím tě. Ukaž mi ten obrázek!"

Jelikož neměla v osadě přítele, chopila se Meriem příležitosti, kterou jí Abdul Kamal nabízel. Obrázek stejně viděl - a bude-li chtít, řekne o něm šejchovi tak či tak. Proto se rozhodla vyhovět jeho prosbě, doufajíc, že nelhal. Vytáhla tedy fotografii a podala mu ji.
Abdul Kamal ji pečlivě prohlížel, a sotva spatřil novinový ústřižek, vytřeštil oči. Ač s obtížemi, dokázal číst francouzsky. Byl totiž kdysi v Paříži a strávil tam s přáteli měsíc na výstavě. Za tu dobu leccos pochytil nejen z jazyka, ale i z nectností Francouzů. A teď mohl své znalosti uplatnit. Pomalu začal číst a úžas v jeho očích se změnil v lišáctví. Když dočetl, pohlédl na dívku.
"Ty jsi to četla?" zeptal se.
"Je to francouzsky," odpověděla.
Abdul Kamál stál dlouho mlčky, upíraje na Meriem dlouhý pohled. Byla velmi krásná. Zatoužil po ní - jako většina mužů, kteří ji spatřili. Poklekl před ní na kolena. Hlavou mu bleskla zvláštní myšlenka. Rozhodl se, že dívce obsah sdělení z novinové stránky neprozradí. Kdyby tajemství znala, ztratil by ji.
"Meriem," zašeptal. "Do dnešního dne jsem nevěděl, co k tobě cítím. Neznáš mě, ale prosím tě, důvěřuj mi. Pomohu ti. Nenávidíš šejcha tak jako já. Dovol mi, abych tě odtud odvedl. Pojď se mnou. Vrátíme se do pouště, kde je můj otec šejchem, mocnějším než tvůj. Půjdeš?"
Meriem mlčela. Nechtěla se vzepřít někomu, kdo jí nabízí ochranu a přátelství. Po jeho lásce však netoužila. Abdul Kamal pokládal její mlčení za souhlas, uchopil ji kolem pasu a přivinul k sobě. Meriem se ihned vyprostila z jeho objetí.
"Nemiluji tě," řekla. "Prosím, nenuť mě, abych tě nenáviděla! Jsi jediný, kdo se ke mně choval přátelsky. Ráda ti budu přítelkyní, ale milovat tě nemohu!"
Abdul Kamal se uraženě vztyčil.
"Nemusíš mě milovat," odpověděl. "Vezmu si tě, ať chceš, či nikoli! Nenávidíš šejcha, a proto mu nic neřekneš. A kdyby, povím mu o tom obrázku. Také já šejcha nenávidím a…"
"Tak ty nenávidíš šejcha?" ozvalo se náhle za ním.
Oba se otočili a spatřili dívčina otce, stojícího pár kroků od nich. Abdul Kamal dosud držel v ruce fotografii. Rychle ji uschoval.
"Ano," řekl, "nenávidím!" A při těch slovech přiskočil k starci a srazil jej pěstí k zemi. Pak vyběhl mezi chatrčemi k místu, kde stál jeho kůň, osedlaný a připravený na cestu. Než zahlédl Meriem, chystal se totiž mladý Arab na lov. Vyskočil do sedla a pobídl koně směrem k bráně.
Šejch se zatím zvolna probral, postavil se na nohy a počal křičet na své muže, aby uprchlíka zadrželi. Okamžitě za ním vyrazilo několik černochů a vzápětí ho dostihli. Abdul Kamal je však držel v uctivé vzdálenosti šavlí, kterou mával okolo sebe. Nicméně se zdálo, že u brány bude polapen, neboť dva černoši, stojící tu na stráži, již zavírali těžká vrata. Pustiv na okamžik uzdu, syn pouště dvakrát vystřelil - a ani jedenkrát nechybil. S posměšným pokřikem, pušku zdviženou vysoko nad hlavou, projel branou a zmizel v džungli.
Bez sebe vzteky pobízel šejch své bojovníky, aby mladíka pronásledovali. Konečně zamířil ke křovisku, pod nímž seděla Meriem.
"Obrázek!" volal. "O jakém obrázku ten všivý pes mluvil?! Kde ho máš? Dej mi ho, a to hned!"
"Vzal mi ho," odpověděla dívka.
"Co na něm bylo?" pokračoval šejch ve výslechu. Uchopil Meriem za vlasy, smýkl jí o zem a počal s ní zběsile třást.
"Co bylo na tom obrázku?!"
"Já," řekla Meriem, "když jsem byla dítě. Sebrala jsem ho Švédovi. Vzadu je něco napsáno na kousku novin."
Stařec zesinal hněvem.
"Co je tam napsáno?" ptal se.
"Nevím. Je to francouzsky, a já francouzsky neumím."
Šejch si oddechl a dokonce se usmál. Ušetřil dívku dalších ran, a než se vzdálil, přikázal jí, aby od té chvíle mluvila jen s ním a se starou Mabunu.
* * *
Zatímco proud unášel kanoi sira Morisona z dohledu raněného Švéda, ležel její bezmocný pasažér na dně celé hodiny v bezvědomí. Byla již noc, když konečně přišel k sobě. Otevřel oči a snažil se rozpomenout, kde vlastně je a proč se předmět, v němž se ocitl, kymácí ze strany na stranu. Zprvu mu vše připadalo jako sen, avšak sotva se pohnul, bolest, kterou pocítil, ho okamžitě probudila. Teprve nyní si uvědomil, že je unášen v kanoi domorodců po jakési řece - sám, zraněný a nadobro ztracen. S námahou se posadil. Zjistil, že rána bolí méně, než se zdálo. Ohmatal ji - již nekrvácela. Snad kulka nezasáhla kost. Nebude-li se ale moci pohybovat, ať jakkoli krátce, znamená to pro něho jistou smrt, neboť zemře hlady a vysílením.
Vzpomněl si na Meriem. Že byla v Hansonově zajetí, o tom nepochyboval. Co se s ní však stalo? I kdyby Švéd zemřel následkem zranění, bude na tom dívka lépe? Zůstala by nadále v moci stejně špatných lidí - černých divochů! Baynes skryl tvář v dlaních a roztřásl se při pomyšlení, jaký osud by ji mohl stihnout. A byl to on, kdo jej přivodil! Netoužil teď po ničem jiném než zachránit tuto čistou a nevinnou bytost ze spárů proradného Švéda. Cítil, že silnější než chtíč a vášeň je upřímná láska k té, jejíž současné neblahé postavení zavinil. Snad si ani sám neuvědomoval změnu, která se v něm odehrávala. Věděl, že se zachoval hanebně, pokoušel-li se za cenu intrik odvléci Meriem do Londýna. Jedinou omluvou byla tělesná touha, tak nezměrná, že ho zbavila morálních zábran.
Ať tak či onak, stal se nyní jiným člověkem. Již nikdy se nezachová nečestné jen proto, aby ukojil svou vášeň! Jeho charakter se duševním strádáním jen upevnil a svědomí očistilo. Jeho jediným přáním bylo odčinit své provinění, a bude-li to nutné, položit za dívku i život.
Očima přelétl kanoi, hledaje pádlo. To však zmizelo. Ohlédl se ke břehu. Temnotou bezútěšné noci hleděl do

neproniknutelné džungle, dnes prvně bez pocitu strachu. Neuvědomoval si, že se nebojí - poprvé v životě myslel na nebezpečí týkající se někoho jiného. Poklekl na kolena, naklonil se přes okraj loďky a začal ji pohánět holýma rukama. Ačkoli cítil bolest a vyčerpání, neumdléval celé hodiny. Kanoe se zvolna blížila ke svému cíli. Sir Morison zaslechl zcela zřetelně řev lva - bylo zřejmé, že šelma není daleko. Přitáhl ručnici blíž k sobě, nepřestávaje druhou rukou pádlovat. Trvalo ještě hodnou chvíli, jež unavenému muži připadala jako věčnost, než ucítil, jak se o bok plavidla otírají křoviny a pahýly stromů. Konečně dosáhl na jednu z nižších větví, sklánějících se nad vodu. Znovu se ozval lev - tentokrát mnohem blíž. Sir Morison nabyl dojmu, že ho šelma sledovala ze břehu a nyní na něho kdesi číhá. Zkusil, jak pevná je větev, jíž se zachytil. Zdálo se, že by udržela i více mužů než jednoho jediného. Sklonil se, zdvihl ze dna kanoe pušku a hodil si ji přes rameno. Poté se pokusil vytáhnout vzhůru. V tom okamžiku mu kanoe podklouzla pod nohama a zmizela v proudu. Nezbývalo než vyšplhat do koruny stromu, nebo seskočit do řeky. Snažil se přehodit nohu přes větev, byl však příliš slab. Chvílí zůstal viset bez hnutí - pociťoval, že sil mu kvapem ubývá. Musí se dostat nahoru, než bude pozdě!
Náhle v jeho blízkosti opět zařval lev. Sir Baynes se ohlédl a uviděl dva planoucí body zvířecích očí. Lev stál na břehu, pozoroval svou kořist a čekal na ni. Dobrá, pomyslil si Angličan, jen čekej! Na strom nevylezeš, a dostanu-li se na vrcholek, budu v bezpečí!
Nohama se téměř dotýkal hladiny - byl jí blíž, než se domníval. Pojednou zaslechl, jak se voda pod ním rozčeřila a ucítil náraz. Následoval zvuk, o jehož původu nemohlo být pochyb - dvě mohutné čelisti sklaply naprázdno.
"Proboha!" vykřikl sir Morison. "Ten netvor mě málem dostal!" A drápal se výš do bezpečí. Jeho úsilí se však zdálo marné. Zemdlené prsty počaly ochabovat. Jako by již padal do řeky přímo do rozevřené krokodýlí tlamy…
Vtom uslyšel v listoví nad sebou šramot. Větev se ohnula, leč sir Baynes se jí dosud křečovitě držel, smířen s brzkou smrtí. Pak ucítil na rukou čísi dotek a v příštím okamžiku byl neznámou silou vytažen do koruny stromu.

Kapitola 24

Jednou na Tantorově hřbetu, jindy pěšky a sám ubíral se Korak směrem na západ a dále na jih. Denně urazil jen pár mil, neboť putoval bez cíle. Snad by byl postupoval rychleji, ale myšlenka, že se s každým dalším krokem vzdaluje od milované Meriem, mu v tom bránila. Cestou narazil na stopu šejchovy družiny, vracející se po proudu řeky ke svému tábořišti. Hned poznal, kdo tudy prošel. Nebylo v džungli mnoho takových, které by neznal, byť sem přišel teprve nedávno.
Se šejchem neměl co do činění, a proto jeho stopu opustil. Čím dále byl od lidí, tím se cítil lépe. Nijak netoužil po tom spatřit lidskou tvář. Lidé mu působili jen utrpení a nesnáze.
Řeka poskytovala hojnost ryb, a tak zůstával u jejích břehů. Ryby lovil rukama a jedl syrové. Když nastala noc, schoulil se v koruně některého ze stromů a brzy usnul.
Jednou jej probudil svým řevem Numa. Korak chtěl svého halasného souseda okřiknout, když vtom upoutalo jeho pozornost něco jiného. Na stromě pod ním se cosi hýbalo! Někdo se snaží vydrápat nahoru! Zaslechl klapnutí krokodýlích čelistí a poté lidský hlas, prozrazující stejnou měrou zděšení i úlevu. Pohlédl dolů a uviděl postavu muže, rýsující se matně nad hladinou. Rychle a tiše se spustil níž. Nahmatal cizí ruku, uchopil ji a vytáhl neznámého k sobě. Muž se pokusil o odpor, ale bylo to, jako by mravenec vyzval na souboj Tantora. Korak jej vyzvedl ještě výš a posadil mezi dvě mohutné větve. Numa dole stále ještě řval. Zuřil, jelikož přišel o úlovek. Korak na něho zavolal v řeči opů, nadávaje mu do zplozenců hyeny.
Sir Morison se zprvu domníval, že byl uchvácen gorilou. Sáhl po revolveru, avšak dříve než jej nahmatal, byl tázán plynulou angličtinou:
"Kdo jste?"
Baynes málem spadl z větve.
"Proboha!" zvolal. "Vy jste člověk?!"
"A co jste myslel, že jsem?" zeptal se Korak.
"Gorila," přiznal sir Morison.
Korak se usmál. "Kdo jste?" opakoval.
"Angličan. Jmenuji se Baynes. A kdo jste vy?"
"Říkají mi Zabíječ," odpověděl Korak, vysvětluje tím jméno, jež mu dal kdysi Akut. Po krátké odmlce, během níž se sir Morison snažil rozpoznat rysy svého zachránce, Korak pokračoval:
"Nejste týž muž, který stál s dívkou na palouku v džungli, když byl napaden lvem?"
"Ano," potvrdil Baynes.
"Co tu děláte?"
"Dívka byla unesena. Snažím se ji zachránit."
"Unesena?!" To slovo znělo jako výstřel z pušky. "Kdo ji unesl?"
"Švédský obchodník jménem Hanson," odpověděl sir Baynes.
"Kde je teď?" ptal se Korak.
Baynes se jal vyprávět o všem, co prožil od chvíle, kdy vstoupil do Hansonova ležení. Než skončil, rozednilo se. Korak usadil Angličana pohodlněji, naplnil jeho čutoru a přinesl ovoce. Poté se rozloučil.
"Odcházím do Švédova tábora," oznámil, "a dívku vám přivedu."
"Půjdu s vámi," naléhal sir Baynes. "Je to mé právo i povinnost, neboť se měla stát mou ženou."
Korak zavrtěl hlavou. "Jste raněn. Nemůžete jít," řekl. "Sám budu rychlejší."
"Jděte tedy," souhlasil Baynes. "Ale já půjdu za vámi. Je to mé právo a povinnost."

"Dělejte, jak myslíte," řekl Korak a pokrčil rameny. Chtěl-li se ten muž nechat zabít, je to jeho věc. I Korak by jej byl nejraději sprovodil ze světa, ale kvůli Meriem tak neučinil. Jestliže dívka Angličana miluje, udělá pro něj Zabíječ vše, co je v jeho silách. Nemůže mu bránit, aby ho následoval!
A tak se Korak vydal k severu. Za ním, zvolna a ztěžka, ubíral se vyčerpaný a poraněný Baynes. Korak dorazil ke břehu řeky přímo proti Malbihnově táboru, dříve než sir Morison ušel necelou míli.
Až do pozdního odpoledne vlekl se Angličan pralesem. Když zastavil, aby si odpočinul, zaslechl pojednou dusot koňských kopyt. Schoval se v nedalekém mlází a vzápětí se kolem přehnal Arab na koni, zahalený do bílého pláště. Sir Morison zůstal raději v úkrytu. Mnoho toho slyšel o Arabech, kteří pronikli na jih, a bylo mu jasné, že by se snáze spřátelil s hadem či hyenou než s kterýmkoli z těchto divokých severských přistěhovalců.
Jakmile jezdec zmizel za ohbím stezky, sir Morison se dal znovu na cestu. Po chvíli se dusot koní opakoval. Tentokrát ale bylo jezdců mnohem víc. Stalo se tak právě v okamžiku, kdy se ocitl na otevřené pláni.
Baynes se pokusil rozběhnout, aby vyhledal skrýš. Avšak dříve než dosáhl protější strany palouku, byla skupina jezdců v burnusech na dohled. Sotva jej spatřili, počali na něho cosi křičet v arabštině. Nerozuměl jedinému slovu. Obklopili ho, tváříce se výhružně a zlostně. Jejich otázky nechápal, tak jako oni jeho odpovědi. Nakonec předák oddílu ztratil trpělivost a přikázal dvěma mužům, aby se cizince zmocnili. Ti ho odzbrojili a vyzvali ho, aby vylezl do sedla. Pak se s ním vydali k jihu, zatímco zbytek dál pronásledoval uprchlého Abdul Kamala.
* * *
Když Korak dospěl k řece, odkud bylo vidět na Malbihnův tábor, byl na rozpacích. Jak se dostat na druhou stranu? Viděl muže pobíhající mezi chýšemi. Švéd byl patrně také někde uvnitř. Korak ovšem nevěděl, jak dívčin únosce vypadá.
Jak ale přes řeku? Přeplavat nešlo - to by byla jistá smrt. Na okamžik se zamyslel, pak se otočil a rozběhl se zpátky do pralesa, vydávaje podivné pronikavé skřeky. Co chvíli se zastavil a naslouchal, jako by očekával odpověď na své volání, nesené ozvěnou stále hlouběji.
Konečně zaslechl zvuk, na který čekal - bylo to sloní troubení. Vzápětí si již chlapec razil cestu stromovím k Tantorovi, který stál na mýtině s rozevlátými slechy.
"Rychle, Tantore!" zvolal mladík a rozběhl se k němu. "Pospěš si!"
Tlustokožec si ho posadil na hřbet a vyrazil pralesem, pobízen údery do mohutných boků. Korak jej vedl na severozápad, až konečně došli k řece, necelou míli od Švédova tábořiště. Bylo to místo sloního brodu. Tady Tantor vstoupil do vody a zamířil k protějšímu břehu. Jednou se jej pokusil napadnout krokodýl, leč Tantor ponořil pod hladinu svůj dlouhý chobot, a uchopiv útočníka v půli trupu, odhodil ho velkým obloukem stranou. Brzy nato dosáhli suché půdy pod nohama. Odtud se Tantor řítil nezadržitelně jižním směrem, prodíraje se houštím a vyvraceje mladé stromky. Tu a tam byl Korak nucen opustit hřbet svého přítele a vyhoupnout se do koruny, aby nebyl sražen některou z větví, o něž Tantor cestou nejednou zavadil.
Konečně se ocitli na okraji palouku, kde ležel Švédův tábor. Jeho brána byla na východní straně, obrácená k řece. Tantor se svým jezdcem se však přihrnul od severu. Tady žádný vchod nebyl, ale i kdyby tomu bylo jinak, ani jeden z nich by si tím hlavu nelámal.
Na chlapcův pokyn zdvihl slon chobot do výšky, aby se neporanil o trní, a svým mohutným tělem prorazil plot, jako by tu nikdy nebyl. Černoši, posedávající před chatrčemi, vyskočili, aby zjistili, co způsobilo takový hluk. S výkřiky hrůzy se okamžitě dali na útěk k otevřené bráně. Tantor je chtěl pronásledovat - neměl lidi příliš v lásce a domníval se, že Korak má v úmyslu je zabít. Chlapec jej však zadržel a navedl rovnou k velkému plátěnému stanu, který stál uprostřed tábořiště a kde - jak usoudil - by se měl skrývat únosce i se svou obětí.
Malbihn ležel v houpací síti před svým příbytkem. Rány byly těžké a ztratil mnoho krve. Byl velmi zesláblý. Když uslyšel křik svých mužů a viděl, že prchají k bráně, byl zmaten. Vzápětí se zpoza stanu vynořil mohutný trup - obrovský sloní samec mířil rovnou k němu. Malbihnův sluha, který svého pána příliš nemiloval, zvíře zahlédl a v té chvíli odtud uháněl jako štvaný, zanechav Švéda jeho osudu. Slon zastavil jen pár kroků od sítě. Malbihn se skrčil a zasténal. Byl příliš slab, aby unikl. Na smrt vyděšen zíral do podlitých, blýskajících se oček Tantorových.
Náhle se k jeho úžasu svezla ze sloního hřbetu mužská postava. Malbihn v ní ihned poznal přítele velkých opic, bílého válečníka, který před ním zachránil šimpanze a vedl jejich smečku proti němu a Jenssenovi. Švéd se přikrčil ještě víc.
"Kde je dívka?" zeptal se Korak anglicky.
"Jaká dívka?" nechápal Malbihn. "Tady žádná není - jen ženy mých nosičů. Hledáš některou z nich?"
"Bílá dívka!" upřesnil Korak. "Nepokoušej se lhát - unesl jsi ji jejím bílým přátelům. Kde je?"
"To jsem nebyl já!" křičel Švéd. "Byl to Angličan, který mě najal, abych ji unesl. Chtěl ji vzít s sebou do Londýna. Ona souhlasila. Ten chlap se jmenuje Baynes. Jdi za ním, chceš-li vědět, kde dívka je!"
"Přicházím právě od něho," řekl Korak. "Poslal mě za tebou. Dívka s ním není. Přestaň lhát a řekni pravdu. Kde je?!" A učinil výhružný krok ke Švédovi.
Malbihn se schoulil v síti.
"Všechno ti řeknu!" vykřikl. "Neubližuj mi. Řeknu, co vím. Měl jsem sice dívku u sebe, ale Baynes ji přemluvil, aby odešla od svých přátel. Slíbil, že si ji vezme za manželku. Neví, co je dívka zač. Ale já to vím. A vím také, že je vypsána velká odměna tomu, kdo ji předá rodičům. Chtěl jsem jen peníze. Ona uprchla a dostala se v jedné z mých kanoí přes řeku. Vydal jsem se za ní, ale bůhvíjak se objevil šejch, dívky se zmocnil a mě zahnal na útěk. Pak přišel Angličan a ve vzteku, že dívku ztratil, po mně střelil. Chceš-li dívku, jdi za šejchem. Celá léta jí vydává za svoji dceru."
"Ona není jeho dcerou?" zeptal se Korak.
"Ne," zněla odpověď.
"A čí tedy?" naléhal Korak.

Tehdy Malbihn vycítil svou šanci. Možná, že když řekne, co ví, zachrání si život. Nebyl tak pošetilý, aby doufal, že ho bílý divoch jinak ušetří.
"Když ji najdeš, prozradím ti to," řekl. "Pokud mě necháš naživu a rozdělíš se se mnou o odměnu. Jestli mě zabiješ, nic se nedovíš, protože šejch ti to nikdy neřekne. A dívka o svém původu nic neví."
"Jestli mluvíš pravdu, nezabiji tě," rozhodl Korak. "Teď půjdu do šejchovy osady. Nenajdu-li tam dívku, vrátím se - a víš, co tě čeká! Když bude dívka chtít znát své tajemství, koupím je od tebe za každou cenu!"
Ani důraz na poslední slova Malbihna nepřesvědčil. Věděl, že tento divoch by byl schopen zabít ho i poté, až se dozví, co potřebuje. Teď si přál jediné - aby on i jeho divoký čtvernohý druh byli už co nejdále odtud.
Korak vešel do Švédova stanu, aby se přesvědčil, že Meriem tu skutečně není. V té chvíli učinil Tantor několik kroků vpřed a počal Švéda očichávat dlouhým chobotem. Náhle zatroubil a zablýskal očima. Poznal toho, kdo mu před léty zabil jeho samici. Slon nikdy nezapomíná a nikdy neodpouští!
Malbihna zachvátila hrůza - jako by v slonově počínání tušil předzvěst svého konce. Ze všech sil zavolal na Koraka: "Pomoc! Pomoc! Chce mě zabít!!!"
Korak vyběhl ze stanu právě v okamžiku, kdy Tantorův chobot popadl Švéda i se sítí a vyzdvihl ho do výšky. Chlapec přiskočil blíž, vyzývaje slona, aby svou oběť ušetřil - ale bylo to jako chtít přimět řeku, aby tekla do kopce.
Tantor se otočil, tentokrát rychle a svižně jako šelma, mrštil Malbihnem o zem a přišlápl jej svými obrovskými tlapami. Nato vítězně zatroubil, uchopil chobotem bezvládné tělo vpletené do sítě a odhodil je přes trnitou ohradu.
Korak stál bez hnutí a přihlížel tragédii, které nemohl zabránit. Neměl se Švédem soucit - ba choval k němu dokonce nenávist. Zachránit ho chtěl jenom proto, aby se dověděl dívčino tajemství. Švéd je však vzal s sebou na věčnost a o tom, že by je byl ochoten vyzradit šejch, silně pochyboval.
S bohorovným klidem, jako by ani nebyl ničeho podobného svědkem, zavolal Korak na Tantora, který poslušně přiběhl, krotký jako kotě, a posadil si chlapce na hřbet.
Z bezpečných úkrytů v okolí sledovali Malbihnovi černoši smutný konec svého pána. Viděli, jak neznámý bílý válečník usedá na mohutného slona a vzápětí mizí v džungli ve stejném místě, kde se předtím tak znenadání objevil.

Kapitola 25

Zlostnými pohledy měřil šejch zajatce, kterého mu jeho bojovníci přivedli. Namísto vzpurného soukmenovce to však byl zubožený a bezvýznamný cizinec. Proč ho na místě rovnou nezabili? Vždyť to byl odraný nuzák, který zabloudil v pralese! Šejch se na něho zle obořil.
"Odkud jsi?" ptal se francouzsky.
"Jsem sir Morison Baynes z Londýna," odpověděl zajatec.
Titul zněl slibně a mazaný starý ničema, nad něhož nebylo široko daleko prohnanějšího, již viděl tučné výkupné. Proto se jeho chování vůči cizinci šmahem změnilo - počal vyzvídat.
"Proč ses potuloval na mém území?" zeptal se.
"Nevěděl jsem, že vlastníte Afriku," odpověděl sir Morison. "Hledal jsem mladou dívku, kterou unesli z domu mého přítele. Únosce mě postřelil a můj člun mě zanesl daleko po proudu. Vracel jsem se zpátky, když mě vaši lidé zajali."
"Mladou dívku?" opakoval šejch. "Je to tahle?" A ukázal prstem ke křovisku nedaleko ohrady.
Baynes se podíval tím směrem a vytřeštil zrak. Mezi keři seděla na zkřížených nohou Meriem, zády k nim.
"Meriem!" zvolal a vykročil k ní. Jeden ze strážců ho však uchopil za ruku a strhl zpět.
Sotva dívka zaslechla své jméno, otočila se.
"Sir Morison!!!" vykřikla.
"Buď zticha a zůstaň, kde jsi!" osopil se na ni šejch. Pak se obrátil k Baynesovi:
"Tak to jsi ty, ten pohanský pes, co mi ukradl dceru!"
"Vaši dceru?!" vyhrkl sir Morison. "Ona je vaše dcera?"
"Je to moje dcera!" zavrčel Arab. "A žádný pohan ji nedostane! Zasluhuješ smrt, Angličane, ale vyplatíš-li se, zůstaneš naživu."
Sir Baynes dosud hleděl v němém úžasu na Meriem, kterou místo u Hansona nalezl v osadě Arabově. Co se tu vlastně odehrálo? Jak se jí podařilo Švédovi uprchnout? Odvlekl ji šejch násilím, nebo se tomuto muži, který si říkal její otec, vzdala dobrovolně? Dal by vše za to, kdyby s ní mohl promluvit. Myšlenka, že by ji odvezl do Londýna, jej dávno opustila.
"Nuže?" pronesl šejch.
"Promiňte," vysvětloval Baynes, "myslel jsem na něco jiného. Rád zaplatím. Jakou mám cenu?"
Šejch uvedl částku - podstatně vyšší, než Angličan předpokládal. Nicméně souhlasně přikývl. Byl by v té chvíli přislíbil i mnohem víc, neboť ve skutečnosti byl rozhodnut, že nezaplatí vůbec. Jediným důvodem, proč tak ochotně souhlasil s šejchovým požadavkem, bylo získat čas pro dívčino vysvobození. Starcovo tvrzení, že je její otec, v něm vzbudilo určité pochyby, zda dívka bude vůbec chtít odejít. Zároveň se mu však zdálo nepravděpodobným, že by tak vznešené a půvabné stvoření dalo přednost začpělému brlohu nevzdělaného Araba před útulným a čistým bungalovem svých anglických přátel.
Sir Morison se zarděl při pomyšlení, že i on nese svůj díl viny na tom, že dívka opustila Bwanovu usedlost. Vtom byly jeho úvahy přerušeny šejchem, který jej vyzval, aby napsal dopis konzulovi v Alžíru. Z toho, jaký obsah mu diktoval, bylo Baynesovi jasné, že to není zdaleka poprvé, co se ten starý šejdíř takto dožaduje výkupného. Ohradil se, aby byl dopis adresován přímo konzulovi, a tvrdil, že bude trvat nejméně rok, než se požadovaná suma dostane na místo určení. Šejch však nehodlal dopřát sluchu jeho návrhu vyslat prostředníka do nejbližšího města na pobřeží a odtud

telegrafovat přímo Angličanovu právnímu zástupci. Stařec byl příliš opatrný a zároveň mazaný! Jeho metoda se v minulosti nejednou osvědčila. Na peníze nijak zvlášť nepospíchal - byl ochoten čekat rok i dva, bude-li to nutné. Zpravidla však dosáhl svého mnohem dříve.
Otočil se k jednomu z okolostojících Arabů a udělil mu pokyny, jak se zajatcem naložit. Baynes jejich rozmluvě nerozuměl, ale z posunků pochopil, že řeč je právě o něm. Arab, s nímž šejch hovořil, se uklonil svému pánovi a Baynese vyzval, aby ho následoval. Sir Morison pohlédl tázavě na šejcha, který jen pokýval hlavou.
Angličan tedy šel za svým průvodcem k jedné z chatrčí, které stály nedaleko řady stanů z kozí kůže. Arab mu pokynul, aby vstoupil do jejího tmavého vnitřku. U vchodu zavolal na dva černochy, povalující se před svými chýšemi. Ti bez řečí uposlechli a spoutali Baynese na rukou a nohou. Angličan důrazně protestoval, avšak ani Arab, ani divoši jeho slovům nerozuměli - veškerá snaha byla k ničemu. Sotva byl svázán, všichni opustili chatrč.
Dlouho ležel bez hnutí, uvažuje o tom, co ho čeká v příštích měsících, než se jeho přátelé dovědí, co jej potkalo, a přijdou mu na pomoc. Doufal, že obratem pošlou peníze - rád zaplatí cokoli, jen když se dostane z téhle zatuchlé díry! Zpočátku měl v úmyslu nějak sdělit svým obchodním zástupcům, aby peníze neposílali, nýbrž oznámili jeho zajetí koloniálním úřadům, které by vypravily kárný oddíl k jeho záchraně, ale nyní pochopil, že to nepůjde.
Otřásl se odporem, když nasál hrozný zápach, jenž se linul příbytkem. Zetlelé traviny, které se mu staly lůžkem, čpěly potem, hnilobou a výkaly. Nemohl se téměř pohnout a záhy ucítil mravenčení na rukou, krku i v obličeji. S námahou se posadil, leč svrbění se rozšířilo i na ostatní části těla. Byl to pravý očistec, a ruce měl svázány za zády! Počal lomcovat pouty a nepřestal, dokud se zcela nevyčerpal. Jeho snaha však nebyla marná, neboť se zdálo, že uzel povolil natolik, aby mohl vyprostit alespoň jednu ruku.
Nadešla noc. Zůstal bez jídla a pití. Jak dlouho to může vydržet? Bodání hmyzu nebylo nyní tak palčivé, byť ho byl v chýši bezpočet. Že by začal přivykat útrapám? Jestli mu ale byl hmyz na obtíž, pak krysy ho přímo děsily. Pobíhaly sem a tam po chýši, pištěly a rvaly se mezi sebou. Vtom se mu jedna z nich zahryzla do ucha. Sir Morison vykřikl a prudce sebou trhl. Krysy se stáhly do koutů. Angličan nejprve poklekl a pak s obrovským vypětím vstal. Zavrávoral jako opilý, zbrocen studeným potem.
"Bože," zašeptal, "co jsem komu učinil, že mě tak trestáš?"
Odmlčel se, uvědomiv si svou otázku. Opravdu nikomu neublížil? Stiskl čelisti - dost bylo naříkání!
V tu chvíli se z vedlejšího stanu ozvaly vzrušené hlasy. Jeden z nich patřil ženě. Snad mluvila arabsky. Nerozuměl, ale hlas zněl povědomě. Přemítal, jak na sebe upozornit. Kdyby se zbavil pout, mohli by s dívkou uprchnout společně - pokud k tomu sama svolí. Ta myšlenka jej znepokojovala. Nevěděl, co se s Meriem děje. Jako milované dítě starého šejcha jistě nepomýšlí na útěk! Musí té věci přijít na kloub!
V bungalovu velkého Bwany často slýchal dívku zpívat anglickou hymnu, při které ji paní domu doprovázela na klavír. Pokusil se nyní o několik tónů téže melodie. Ze stanu se v odpověď ozval dívčin hlas.
"Sbohem, Morisone," zvolala pak. "Je-li Bůh milosrdný, do rána zemřu, neboť zůstanu-li naživu, bude to horší než smrt!"
Následoval káravý výkřik z mužských úst a vzápětí hluk, jako by došlo k potyčce. Baynes zesinal. Znovu se zkoušel vyprostit z pout. Zdálo se, že povolují. Konečně uvolnil jednu a za okamžik i druhou ruku. Odvázal provaz z nohou a vyběhl z chatrče po dívčině hlase. Sotva však překročil práh, zastoupila mu cestu černá postava…
* * *
Bylo-li třeba jednat rychle, spoléhal Korak vždy jen na vlastní síly. Jakmile jej Tantor přepravil přes řeku zpět na břeh, kde ležela šejchova osada, opustil chlapec svého mohutného druha. Vyšplhal do větví a zamířil na jih, přímo k místu, kde - jak tvrdil Švéd - byla Meriem. Setmělo se, když dorazil k ochranné palisádě, kterou šejch nechal zvýšit po prvním dívčině únosu. Také tu nebyl onen vysoký strom, z jehož koruny kdysi Meriem pozoroval.
Avšak ani ty nejtěžší překážky nemohly Koraka odradit! Sňal z ramene provaz a přehodil smyčku přes jeden z kůlů tvořících ohradu, aby v příštím okamžiku již svrchu obhlížel vesnici. Neviděl nikoho, a tak bez meškání seskočil na zem.
Nejprve se vydal ke stanům Arabů, nasávaje vzduch a pečlivě naslouchaje. Kolem černošských chatrčí přešel tak tiše, že ho ani bystří divoši nezaslechli.
Vůně tabáku mu napověděla, že Arabové sedí před svými příbytky a pokuřují. Odkudsi bylo slyšet smích.
Náhle z opačné strany vesnice zazněly tóny známé melodie. Korak se zastavil, očividně zmaten. Kdo to mohl být? Hlas patřil muži - a v té chvíli si vzpomněl na mladého Angličana, kterého zanechal na stezce u řeky a který zmizel, dřív než se pro něho mohl vrátit. Vzápětí zazněla píseň i v ženském podání. Ano, byla to Meriem! Korak zrychlil a zamířil k místu, odkud se ozvalo ono podivné dueto.
* * *
Po večeři odešla Meriem do svého přístěnku v ženské části šejchova stanu. Byl to těsný koutek, oddělený od ostatních prostor závěsem ze starého perského koberce. Tady žila dívka se starou Mabunu, neboť šejch již neměl žádných manželek.
Náhle se závěs rozhrnul a stařec nahlédl dovnitř.
"Meriem!" zvolal. "Pojď sem!"
Dívka se zvedla a vešla do prostoru pro hosty, osvětleného plameny z ohniště. Uviděla Alího ibn Kádin, šejchova nevlastního bratra, který seděl na divanu a kouřil vodní dýmku. Se šejchem měli společného otce, avšak Alího matka byla černá otrokyně ze západního pobřeží. Alí byl starý mrzout opuchlé, zarudlé tváře a zduřelého nosu. Sotva spatřil dívku, vycenil chatrný chrup.
Šejch na něho ukázal a otočil se k Meriem.
"Stárnu a mého života ubývá. Proto tě dám Alímu ibn Kádin, svému bratru," řekl.
Víc nic. Alí vstal a přistoupil k dívce. Meriem učinila krok zpět, chvějíc se strachy. Muž ji pevně uchopil za ruku.

"Pojď!" přikázal a vlekl ji do svého stanu.
Ledva odešli, šejch se rozesmál. "Když ji na pár měsíců pošlu na sever," poznamenal sám pro sebe, "poznají, jakou cenu má smrt synovce Amma ibn Chattár!"
V Alího stanu zatím Meriem prosila i vyhrožovala, leč vše marně. Starý míšenec se zpočátku snažil být vlídný, ale jakmile se dívka počala vzpírat, rozhněval se a pevně ji stiskl oběma rukama. Právě ve chvíli, kdy se jí podařilo vyprostit, zaslechla důvěrně známou melodii v podání sira Morisona. Ještě mu stačila odpovědět a Alí ibn Kádin se na ni vrhl znovu. Tentokrát se pokusil zavléci ji do ložnice svého stanu, kde celý výjev zcela netečně sledovaly jeho tři černošky.
* * *
Když sir Morison zjistil, že mu v cestě stojí obrovitý domorodec, zoufalství a hněv jej proměnily v divokou šelmu. S kletbou na rtech skočil po černém hromotlukovi a strhl ho k zemi. Tady jejich zápas pokračoval. Divoch se sápal po dýce, Angličan po jeho krku. Sevřel sice nepříteli hrdlo, takže ten nemohl volat o pomoc, avšak nezabránil tomu, aby se černoch nakonec nezmocnil své zbraně. V příští chvíli sir Morison ucítil, jak mu ostří vniká do ramene. Následovala druhá a za ní třetí rána. Angličan povolil stisk, pátraje po podlaze po nějakém odloženém kopí. Podařilo se mu nahmatat kámen. Zdvihl jej, rozmáchl se a z posledních sil jím udeřil protivníka do hlavy. Černoch padl omráčen naznak. Baynes s námahou vstal a zamířil ke stanu, odkud předtím slyšel dívčin zpěv.
Kdosi jiný jej však předešel. To Korak, Zabíječ, dorazil do míšencova příbytku ještě dříve. Stařec právě vlekl Meriem k lůžku, když chlapcův nůž prořízl stěnu a Korak, majestátní a hrozný, se objevil uvnitř. Dívka ho poznala okamžitě. Srdce se jí rozbušilo radostí z návratu toho, po kterém tak dlouho toužila.
"Korak!!!" zvolala.
"Meriem!" opětoval Korak a vrhl se na překvapeného starce.
Tři černošky s výskotem vyskočily z pohovek, a než je Meriem stačila zadržet, prosmýkly se otvorem ve stěně a prchaly odtud jako smyslů zbavené. Korak popadl Alího za krk a vrazil mu dýku rovnou do srdce. Stařec byl na místě mrtev. Jeho přemožitel vykročil k dívce a v témže okamžiku vpadla do stanu čísi zakrvácená postava.
"Sir Morison!" vykřikla Meriem.
Korak se ohlédl za novým příchozím. Netoužil po ničem jiném než obejmout milovanou dívku a zapomenout na vše ostatní. Baynesův příchod v něm však znovu oživil vzpomínku na výjev, který se mu kdysi odehrál před očima na malé mýtině uprostřed džungle, a mladík posmutněl.
Zatím se venku počaly ozývat vzrušené hlasy. Poplach vyvolaly vyděšené černošky a muži se rozběhli ke stanu Alího ibn Kádin. Nebylo možné ztrácet čas!
"Rychle!" zavelel Korak, otočiv se k Baynesovi, který v té chvíli nevěděl, má-li co do činění s přítelem, či nepřítelem. "Běžte s ní zadem k ohradě! Vezměte si moje laso. S jeho pomocí budete zachráněni."
"A ty, Koraku?" ptala se Meriem.
"Zůstanu tady," odpověděl mladík. "Mám tu co dělat se šejchem."
Meriem chtěla cosi namítnout, ale Korak ji popadl a vystrčil otvorem ven.
"Utíkejte!" nařídil. Pak se otočil a čekal na své protivníky, kteří se již hrnuli do stanu.
Bojoval statečně - tak jako nikdy předtím - nicméně přesila byla příliš velká, aby jí dokázal odolat. Dosáhl však svého - získal čas, aby Angličan s Meriem mohli uprchnout.
Posléze byl přemožen, spoután a dovlečen do šejchova příbytku. Stařec si Koraka dlouho prohlížel. Snad přemýšlel o tom, jaká muka mu uchystat a ukojit tak svůj hněv a nenávist vůči bílému obru, který ho již podruhé připravil o Meriem. Smrt starého Alího ho nechala vcelku klidným, neboť svého nevlastního bratra nikdy moc v lásce neměl. K slepé zuřivosti jej dohánělo spíše výprask, který mu kdysi mladík uštědřil.
Seděl bez hnutí, probodávaje Koraka pohledem. Vtom bylo ticho přerušeno mohutným sloním zatroubením, ozývajícím se z džungle za ohradou. Korak se pousmál. Otočil hlavu a vydal podobný zvuk. Jeden z černochů, který tu držel stráž, udeřil chlapce kopím do tváře. Ani on, ani nikdo jiný však netušil, co onen zvuk znamená.
Sotva zaslechl Korakovu odpověď, Tantor nastražil uši. Po chvíli zamířil k ochranné hradbě, zvedl chobot a zavětřil. Pak se opřel celou vahou o dřevěné kůly a zatlačil. Ohrada však byla pevná a nepovolila.
Zatím šejch vstal a obrátil se ke svým pobočníkům, ukazuje na chlapce.
"Na hranici s ním!" vykřikl. "Hned! Všechno ať je připraveno!"
Stráž vyvlekla Koraka ze stanu a odvedla ho na otevřené prostranství uprostřed vesnice, kde byl do země zaražen vysoký kůl. Nebylo to obvyklé popraviště, jen místo, kde byli uvazováni a biti vzpurní otroci. Nicméně jen málokterému z nich se odtud podařilo vyváznout.
A právě k tomuto kůlu nyní připoutali Koraka. Pak kolem rozestavěli suché otepi. Sám šejch se přišel pokochat chlapcovým utrpením. Korak však nehnul brvou - dokonce ani tehdy, když přinesli pochodeň a zapálili hranici. Ještě jednou zavolal na svého čtvernohého druha. Odpovědí mu bylo mocné troubení zpoza ohrady.
Tantor se znovu opřel o hradbu, neboť zaslechl chlapcovo volání o pomoc. Pach nepřítele rozněcoval jeho zuřivost. Opět neuspěl, ustoupil tedy o několik kroků, zvedl chobot a zatroubil. Pak sklonil hlavu a vyrazil proti dřevěné palisádě. Ohrada se zachvěla a konečně povolila. Hrozný ryk dolehl až k mučednickému kůlu, ale narozdíl od divochů jediný Korak věděl, co bude asi následovat.
Plameny byly zajatci čím dál blíž, když tu jeden z černochů zahlédl statného sloního samce, řítícího se rovnou k nim. Vykřikl hrůzou a dal se na útěk. V příští chvíli byl již Tantor uprostřed shromáždění, sráželje k zemi Araby i černochy ve snaze dostat se ke svému příteli. Šejch cosi přikázal svým mužům a pak se sám rozběhl pro pušku. Mezitím Tantor uchopil Koraka chobotem a zdvihl jej i s kůlem do výšky, aby ho uchránil před plameny. Potom se svázaným chlapcem zamířil k otvoru v ohradě.

Šejch vyběhl ze stanu s puškou v ruce přímo proti pádícímu obru. Zacílil a vystřelil, kulka však minula cíl. Vzápětí byl Tantor u něho a rozdrtil jej svými obrovskými tlapami, jako když člověk zamáčkne mravence. A pak, nesa opatrně své živé břemeno, zmizel v temnotě pralesa.

Kapitola 26

Meriem, vzrušena nenadálým příchodem Koraka, jehož dávno pokládala za mrtvého, kráčela za sirem Morisonem jako ve snách. Angličan ji vedl kolem stanů k ohradě, kde na chlapcovu radu přehodil smyčku přes vrcholek jednoho z kůlů. S námahou vyšplhal vzhůru a pak podal ruku dívce, aby jí pomohl.
"Pojďte," zašeptal, "musíme si pospíšit!"
V té chvíli jako by Meriem znovu procitla. Ve vesnici bojuje Korak sám proti přesile nepřátel! Její místo je po jeho boku - musí mu pomoci! Ohlédla se na Baynese.
"Jděte!" zvolala. "Vraťte se k bílému Bwanovi a sežeňte pomoc! Já zůstanu. Vy tu nejste nic platný. Nemeškejte a přiveďte Bwanu!"
Sir Morison seskočil z ohrady.
"Opustil jsem ho jen kvůli vám," řekl a kývl hlavou směrem, odkud přišli. "Věděl jsem, že je dokáže zadržet tak dlouho, abyste mohla uprchnout. Měl jsem tam zůstat já. Slyšel jsem, že jste ho oslovila jménem Korak. Vím, kdo je to. Ne, nepřerušujte mě! Řeknu vám o sobě pravdu. Chtěl jsem vás odvézt do Londýna, ale neměl jsem v úmyslu si vás vzít. Můžete mnou pohrdat, zasluhuji toho. Nevěděl jsem, co je to opravdový cit. Od chvíle, kdy jsem to pochopil, uvědomil jsem si, jaký jsem byl celý život zbabělec. Na ty, kdo neměli společenské postavení, jsem se díval spatra. Ani vy jste se mi nezdála dost dobrá, abyste mohla nosit mé jméno. Když mě Hanson oklamal a vzal mi vás, prožíval jsem hotové peklo. Udělalo ze mě muže, byť příliš pozdě. Teď vám nabízím nezištnou lásku i své jméno."
Dívka se na okamžik zamyslela. Její první otázka se zdála zcela odtažitá.
"Jak jste se dostal do téhle vesnice?" ptala se.
Vyprávěl jí v rychlosti, co se přihodilo od chvíle, kdy se dověděl, že ho Švéd podvedl.
"Říkáte, že jste zbabělec," pokračovala Meriem, "a přitom jste udělal tolik, abyste mě zachránil. Bylo třeba notné odvahy povědět pravdu. Ne, vy nejste zbabělec. Nemohla bych milovat zbabělce!"
"Vy mě tedy milujete?" vydechl a učinil krok blíž, jako by dívku chtěl obejmout.
Něžně jej odstrčila - snad mu tím chtěla naznačit, aby byl trpělivý. Měla ho ráda a nepřemýšlela o tom, zda náklonnost k mladému Angličanovi je nevěrou Korakovi. Korak byl milován láskou sestry k bratrovi.
Náhle byli vyrušeni z rozhovoru hlukem doléhajícím sem z vesnice.
"Zabili ho!" zašeptala Meriem.
"Počkejte tady," řekl sir Morison. "Půjdu se podívat. Je-li mrtev, už mu nepomůžeme. A jestli žije, udělám vše, abych ho zachránil."
"Půjdeme společně!" odpověděla Meriem.
Cestou zpátky se museli nejednou přikrčit k zemi, aby je nikdo neviděl - celá vesnice byla na nohou. Konečně dorazili k příbytku Alího ibn Kádin. Opatrně se plížili k otvoru v zadní stěně. Meriem nahlédla dovnitř - stan byl prázdný. Proklouzla škvírou; následována Angličanem. Odhrnula závěs a pátravým zrakem přejela komnatu pro hosty - i ta byla prázdná. Zamířila ke vchodu a podívala se ven. Vzápětí vykřikla hrůzou.
Také sir Baynes vyhlédl ze stanu a ani on se neubránil výkřiku. Nebyl to však výkřik hrůzy, nýbrž hněvu. Nedaleko odtud spatřili Koraka, připoutaného ke kůlu uprostřed planoucí hranice.
Angličan odstrčil dívku a rozběhl se k němu. Nepřemýšlel o tom, co zmůže sám proti tolika Arabům a černochům. V téže chvíli prolomil Tantor dřevěnou ohradu a vtrhl do vesnice. Dav se v hrůze před rozlíceným obrem dal na zběsilý útěk a strhl Baynese s sebou.
Za moment bylo po všem, neboť slon i chlapec zmizeli. V osadě však nadále panoval zmatek. Muži, ženy i děti pobíhali sem a tam, hledajíce úkryt. Všude bylo slyšet psí vytí a štěkot. Koně, velbloudi i mezci, vyplašení troubením obrovitého tlustokožce, se snažili utrhnout.
Koním se to dokonce podařilo. Vida je cválat kolem, připadl sir Morison na spásnou myšlenku. Ohlédl se, aby našel dívku, a zjistil, že je těsně za ním.
"Koně!" zvolal. "Kdybychom tak měli koně!"
Dívka pochopila, co má na mysli, a vedla jej na opačný konec osady.
"Odvažte dva z nich," řekla, "a přiveďte je za chatrče. Přinesu sedla a ohlávky." A dřív než mohl odpovědět, zmizela.
Baynes odvázal koně a vedl je na smluvené místo. Tady čekal jen pár okamžiků, ačkoli jemu samotnému se zdálo, že uplynula snad celá hodina. Konečně zahlédl dívku, nesoucí postroje. Rychle koně osedlali. V záři dohasínajícího ohně viděli, že Arabové se již počínají vzpamatovávat z paniky vyvolané náhlým útokem Tantorovým. Muži pobíhali vesnicí, chytali splašená zvířata a odváděli je zpátky do jejich stání nedaleko místa, kde se skrývali Baynes a Meriem.
Dívka se vyšvihla do sedla.
"Pospěšme si," zašeptala. "Jeďte otvorem v ohradě!" A ledva zjistila, že i sir Baynes je v sedle, trhla opratí.
Neklidné zvíře vyrazilo vpřed. Nejkratší cesta vedla přímo středem vesnice - a právě tu Meriem zvolila. Sir Morison vedl svého koně v těsném závěsu. Jejich útěk byl tak náhlý, že než si domorodci stačili uvědomit, co se děje, byli uprchlíci v půli prostranství. Teprve tady je jeden z Arabů zahlédl a vykřikl na poplach. Pak strhl z ramene pušku a vystřelil, zavdav tak popud k hromadné palbě. Baynes a Meriem šťastně projeli krupobitím střel až k průlomu v ohradě a odtud pak na stezku mířící k severu.
A Korak? Tantor jej unášel do džungle a nezastavil dřív, dokud ho jeho bystré uši nepřesvědčily, že zvuky z osady

umlkly. Potom teprve složil své břímě na zem. Korak se pokoušel zbavit pout, avšak ani jeho síla nestačila. Zatímco zápasil se spletí pevně utažených smyček, stál slon na stráži. Nebylo v té chvíli v pralese šelmy, která by se odvážila zaútočit - každému, kdo by se jen přiblížil, hrozila jistá smrt.
Rozednilo se a Korak byl dosud uvězněn v poutech. Počal věřit, že zemře hladem a žízní, neboť Tantor mu nebyl schopen pomoci.
* * *
Po celou noc ujížděli Baynes a Meriem podél řeky na sever. Dívka Angličana ujistila, že Korak je v bezpečí pod ochranou Tantorovou. Nenapadlo ji, že by nedokázal přervat provazy, jež ho poutaly ke kůlu.
Sir Morison byl zasažen jednou z kulek vypálených Araby. Meriem by byla již ráda na Bwanově farmě, protože rána potřebovala ošetřit.
"Pak," řekla, "vezmu s sebou Bwanu za Korakem. Musí se vrátit a žít s námi!"
Svítalo, když narazili na skupinu lidí spěchajících jižním směrem. Byl to Bwana se svými černými bojovníky. Sotva spatřil Baynese, svraštil čelo, leč dříve než dal průchod svému hněvu, rozhodl se vyslechnout Meriem. Dívka mu vše dopodrobna vypověděla.
Když své vyprávění skončila, zdálo se, že Bwana na sira Morisona úplně zapomněl. Byl zaujat čímsi zcela jiným.
"Říkáš, žes našla Koraka?" zeptal se. "Opravdu jsi ho viděla?"
"Ano," odpověděla Meriem. "Tak jasně jako nyní tebe. Chtěla bych, abys šel se mnou a pomohl mi ho znovu objevit."
"I vy jste ho viděl?" otočil se Bwana k Baynesovi.
"Ano, pane," odpověděl Baynes. "Docela zblízka."
"Jak vypadá?" pokračoval Bwana. "Kolik mu je let?"
"Řekl bych, že je původem Angličan, asi v mém věku," usoudil sir Morison. "Ale může být i starší. Má dokonalé svaly a je nádherně opálený."
"Všiml jste si jeho očí a vlasů?" ptal se Bwana vzrušeně.
Tentokrát odpověděla Meriem.
"Má plavé vlasy a šedé oči," řekla.
Bwana se obrátil ke svému předákovi.
"Vezmi slečnu Meriem a sira Baynese domů," pravil. "Já půjdu do džungle."
"Nech mě jít s tebou, Bwana!" zvolala Meriem. "Vím, že jdeš hledat Koraka. Dovol mi, abych šla s tebou!"
Bwana pohlédl dívce do očí.
"Tvé místo," řekl, "je po boku muže, kterého miluješ."
Pak odevzdal předákovi svého koně a vyzval karavanu, aby se vrátila na farmu. Meriem se znovu vyhoupla do sedla. Zemdleného Baynese naložili na nosítka. Celá družina se vydala na zpáteční cestu. Bwana se za nimi díval, dokud mu nezmizeli z očí. Meriem se ani jednou neohlédla. Jela se sklopenou hlavou a svěšenými rameny.
Bwana vzdychl. Měl rád malou arabskou dívku jako vlastní dceru. Došel k přesvědčení, že sir Baynes vykoupil svou vinu, a neměl proti sňatku námitek - pokud jej Meriem skutečně miluje. A přece - z jakýchsi nevysvětlitelných příčin se mu zdálo, že Angličan není pro ni tím pravým.
Otočil se k nejbližšímu stromu, zachytil se spodních větví a vyšvihl se do koruny. Pohyboval se mrštně a rychle. Jakmile se ocitl na vrcholku, počal svlékat oděv. Z lovecké torny pak vyňal široký pás z jelení kůže, pečlivě svinutý provaz a lovecký nůž. Kůží se opásal, provaz přehodil přes rameno a nůž zasunul do pochvy. Postavil se vzpřímeně, pohodil hlavou a vypjal hruď. Jeho rty na okamžik pohrál sotva znatelný úsměv. Zeširoka nasál pach džungle a přivřel oči. Přikrčil se a seskočil na nižší větev, aby vzápětí zmizel mezi stromy, ubíraje se na jih. Jen tu a tam se zastavil, vydal pronikavý skřek a naslouchal, ozve-li se odpověď.
Putoval tak několik hodin, když pojednou odkudsi znedaleka zaslechl hlas veleopa, který přijal jeho výzvu. Muž zpozorněl a zablýskal očima. Poté odpověděl a vydal se zcela novým směrem.
* * *
Přesvědčen, že zemře, nedostane-li se mu pomoci, zavolal Korak Tantora v řeči, které sloni rozumějí. Požádal jej, aby ho vzal a odnesl na sever, kde se mohli setkat s lidmi. Věděl, že právě tam je spousta černochů i bělochů. Kdyby se mu podařilo s Tantorovou pomocí některého chytit, přiměl by zajatce, aby ho zbavil pout. Stálo to za pokus - bylo to lepší než ležet v džungli a čekat na smrt.
Když jej Tantor nesl pralesem, vydal Korak čas od času opí skřek. Doufal, že přivolá smečku Akutových druhů, kteří se potulovali v jejich sousedství. Možná že Akut dokáže pouta rozvázat!
Opičák skutečně zaslechl chlapcovo volání. Odpověděl a vydal se mu vstříc. Byl tu však ještě někdo, kdo jej slyšel…
* * *
Poté co Bwana opustil svou družinu, poslav ji zpátky na farmu, jela Meriem vzadu, hlavu svěšenou na prsa. O čem asi přemýšlela? Náhle ji cosi napadlo. Zavolala na předáka.
"Vrátím se za Bwanou," oznámila.
Černoch potřásl hlavou.
"Ne," odvětil. "Bwana řekl, abych tě vzal domů. Vezmu tě tedy domů."
"Nenecháš mě jít?" ptala se dívka.
Černoch učinil odmítavý posunek a popojel dozadu, aby měl dívku na očích. Meriem se usmála. V jedné chvíli se její kůň ocitl pod nízkou větví - a vzápětí již černý předák neviděl nic víc než prázdné sedlo. Dívka byla pryč! Volal na ni, leč marně. Jen odněkud zblízka se ozval zvonivý smích.
Předák vyslal své muže, aby Meriem hledali, ale ti se vrátili s prázdnýma rukama. Nakonec obrátil karavanu k farmě, neboť Angličan počal horečkou blouznit.

Meriem se zatím vydala k místu, kde by mohl být Tantor. Byla to planina hluboko v džungli, na níž se obvykle shromažďovalo sloní stádo. Ležela východně od osady starého šejcha. Meriem postupovala tiše a rychle. Myslela na jediné - najít Koraka a přivést jej ke svým přátelům. Mučila ji obava, zda je chlapec v pořádku.
Putovala několik hodin bez odpočinku, až konečně zaslechla důvěrně známý skřek veleopa svolávajícího svou smečku. Neodpověděla, jen zrychlila tempo. Zanedlouho ucítila pach Tantorův a bylo jasné, že je na správné cestě. Neozvala se, protože chtěla Koraka překvapit. Zahlédla je právě ve chvíli, kdy se mohutný slon prodíral vpřed houštinami. Nesl na hřbetě chlapce, uvězněného i s kůlem v poutech, a přidržoval jej chobotem.
"Korak!!!" zvolala Meriem.
Sloní samec se zastavil a složil břemeno na zem. Pak zatroubil, připraven bránit svého druha. Chlapec ale okamžitě poznal dívku po hlase.
"Meriem!!!" odpověděl.
Šťastná dívka sklouzla ze stromu a rozběhla se k němu, aby ho zbavila provazů. Tantor však sklonil hlavu a znovu výstražně zatroubil.
"Zpátky!" zavolal Korak na dívku. "Nebo tě zabije!"
Meriem zůstala stát.
"Tantore!" oslovila šedého obra. "Což si mě nepamatuješ? Jsem Meriem. Nosil jsi mě na hřbetě!"
Slon jenom zlověstně zamručel a zamával chobotem. Korak se ho snažil uklidnit a zahnat stranou, aby se Meriem mohla přiblížit a pomoci mu z pout, avšak Tantor odmítal. Domníval se, že děvče chce jeho příteli ublížit.
Dlouho se chlapec a dívka pokoušeli najít způsob, jak Tantora oklamat či přimět k poslušnosti, ale marně - slon stál na místě, jako by byl z kamene, rozhodnut nikoho ke Korakovi nepustit. Konečně chlapce cosi napadlo.
"Dělej, jako když odcházíš," poradil dívce. "Drž se po větru, aby tě neucítil. Pak jdi za námi. Nechám se položit na zem a snad ho odlákám. Zatímco bude pryč, můžeš mě odvázat. Máš nůž?"
"Ano, mám," odpověděla. "Půjdu tedy. Doufejme, že ho nějak přelstíme. Ale nebuď si tak jistý - Tantor je velmi chytrý!"
Korak se usmál. Věděl, že dívka má pravdu.
Meriem zmizela. Slon naslouchal a zvedal chobot, aby zachytil její pach. Korak jej vyzval, aby si ho vzal na záda a pokračoval v cestě. Tantor jako by chvíli váhal, pak však udělal, oč byl požádán.
Vtom zazněl z džungle opí skřek.
"Akut!" pomyslel si Korak. "To je dobře. Akuta Tantor dobře zná a nechá ho na pokoji!"
Odpověděl na opičákovo volání. Tantora nechal jít dál, neboť to nijak nekřížilo jeho plány. Došli k palouku a chlapec ucítil vodu. Korak poprosil svého čtvernohého nosiče, aby jej sundal na zem a přinesl mu trochu vody v chobotu.
Slon jej opatrně uložil do trávy uprostřed mýtiny, zdvihl chobot a nastražil uši, nehrozí-li odněkud nebezpečí. Zdálo se, že v okolí nikdo není, a tak se Tantor vydal k potoku, vzdálenému odtud několik desítek yardů.
Chlapec se usmál při pomyšlení, jak chytře přelstil svého čtvernohého přítele. Slon přešel paseku a zmizel v džungli vroubící břehy potoka. Sotva jej pohltil hustý porost, otočil se a díval se zpátky. Byl od přírody nedůvěřivý. Obával se, že se objeví malá Tarmangani, která se pokusila napadnout jeho druha. Rozhodl se chvíli vyčkat a přesvědčit se, zda je vše v pořádku. Dobře, že tak učinil! V příštím okamžiku tu byla - seskočila ze stromu a běžela přes mýtinu ke Korakovi!
Tantor čekal - chtěl mít jistotu, že dívka nebude moci uniknout. Zablýskal očima, rozhněvaně zatroubil a vztyčil oháňku.
Meriem právě dobíhala k chlapci, když Tantor zahlédl v její ruce dlouhý nůž. Tehdy vyrazil z pralesa rovnou proti domnělé vražedkyni.

Kapitola 27

Korak na svého ochránce volal ze všech sil, aby se zastavil, leč marně. Meriem se dala na útěk ke stromořadí lemujícímu palouk. Tantor, jakkoli mohutný a nemotorný, ji pronásledoval rychlostí rozjetého vlaku. Ze svého místa viděl Korak vše, co se tu odehrává. Po těle se mu rozlil studený pot a srdce se téměř zastavilo. Doběhne Meriem ke stromu, nebo bude dostižena a rozdupána?
Slon byl již téměř na dosah. Korak chtěl zavřít oči, ale nemohl. Cítil, jak se mu svírá hrdlo. Dosud nikdy za života v džungli nepocítil takový strach. Ještě několik kroků, a Tantor dívku dohoní! Ale - co to? Korak vytřeštil oči. Ze stromu, k němuž dívka mířila, seskočila do cesty rozzuřenému slonímu samci podivná postava. Byl to polonahý bílý obr. Přes rameno mu visel provaz a za opaskem se houpal lovecký nůž. Jinou zbraň neměl. Téměř s prázdnýma rukama vyšel vstříc rozlícenému zvířeti. Slon se zastavil a dívka vyšplhala do bezpečí ve větvích. Korak vydechl úlevou i úžasem. Zadíval se na dívčina zachránce - a pomalu začal chápat, o koho jde.
Tantor stál před bílým obrem, kolébal se ze strany na stranu a zlostně troubil. Muž k němu přistoupil a cosi mu polohlasně řekl. Zvíře se naráz uklidnilo a divoké světlo v jeho malých očkách pohaslo. Cizinec zamířil ke Korakovi a Tantor jej poslušně následoval. Meriem hleděla na celý výjev z koruny stromu.
"Pojď dolů, Meriem!" zvolal na ni muž. V té chvíli ho poznala.
"Bwana!" vykřikla. Spustila se na zem a pospíchala k němu.
Tantor se podíval na bílého obra, avšak - dbalý jeho pokynů - zůstal klidně stát. Muž a dívka pak vykročili k místu, kde ležel Korak s rozzářenýma očima.
"Jacku!!!" vykřikl bílý obr.
"Otče!" vydralo se z chlapcových úst. "Díky Bohu, že jsi to ty! Nikdo jiný v džungli nedokáže Tantora zastavit!"
Muž rychle přeřezal Korakovi pouta. Chlapec vyskočil a objal svého otce. Ten se obrátil k Meriem.
"Myslím," upozornil ji, "že jsem ti řekl, aby ses vrátila na farmu."

Korak na oba hleděl s údivem. Tolik by chtěl také dívku obejmout, ale uvědomil si, že patří anglickému gentlemanovi, a ne divochovi z pralesa.
Meriem přistoupila ke svému pěstounovi.
"Řekl jsi mi," zašeptala, "že mé místo je po boku muže, kterého miluji." A podívala se na Koraka. Její oči přitom zaplály kouzelným světlem, jaké v nich dosud nikdo nespatřil.
Korak se k ní rozběhl s otevřenou náručí. Místo objetí však poklekl, něžně zvedl její ruku k ústům a políbil ji s větší úctou, než kdyby patřila samotné anglické královně.
Náhle byli vyrušeni zatroubením Tantora, který upíral zrak do pralesa. V příští chvíli pak všichni uviděli postavu mohutného opa, prodírajícího se porostem. Zvíře je okamžik pozorovalo, aby vzápětí vydalo radostný skřek. Nato seskákala z větví celá smečka velkých opic, pištících ve své řeči:
"Tarzan se vrátil! Tarzan z rodu Opů, král džungle!"
Byl to Akut, jenž teď rozjařeně tančil kolem překvapené trojice, dávaje hlasitě najevo svou radost. Ač by mnohým tyto zvuky zněly jako výbuchy hněvu, všichni přítomní věděli, že jsou projevem úcty vůdce smečky někomu, kdo je ještě mocnější než on sám.
Korak položil otci ruku na rameno.
"Tarzan je jen jediný," řekl. "A nikdy nikdo se mu nevyrovná."
* * *
Dva dny nato konečně vyšli z lesa na kraji mýtiny, odkud bylo vidět kouř z komínů Bwanovy usedlosti. Bwana se již oblékl do šatů, které zanechal na stromě. A protože ani Korak se nechtěl matce ukázat ve svém divošském úboru a Meriem jej odmítala byť jen na okamžik pustit z dohledu, neboť se obávala, že by mohl znovu utéci do džungle, šel pán domu napřed, aby přivedl koně a přinesl ošacení.
Jeho paní jej uvítala ve dveřích se starostlivým výrazem ve tváři.
"Kde je Meriem?" byla její první otázka. "Muviri mi řekl, že tě neposlechla a utekla do džungle, poté co jsi je opustil. Ach, Johne, nesnesla bych, kdybychom ji ztratili!" A lady Greystoková se schoulila muži v náručí. Činila tak vždy, když potřebovala útěchu.
Lord Greystoke jí zdvihl hlavu a pohlédl jí do očí, šťastně se usmívaje.
"Co to znamená, Johne?" zvolala. "Máš snad dobré zprávy? Nenech mě čekat!"
"Chci si být jist, že v klidu vyslechneš i tu nejlepší zprávu pro nás pro oba!" řekl.
"Snad tu radost unesu," zašeptala. "Tys ji našel?" Na nic jiného nepomyslela.
"Ano, Jane," pravil rozechvělým hlasem. "Našel jsem ji - i jeho!!!"
"Kde je? Kde jsou?!" naléhala.
"Ještě v džungli. Nechtěl se před tebou objevit nahý v leopardí kůži. Poslal mě pro šaty."
Lady Greystoková byla bez sebe štěstím.
"Počkej!" zvolala. "Mám všechny jeho šatečky. Schovala jsem je. Jedny ti přinesu."
Lord Greystoke se rozesmál a zadržel ji.
"Jediné šaty, které mu možná padnou," řekl, "jsou mé vlastní. Jestli mu ovšem nebudou malé. Náš milý hošík, drahá Jane, trochu povyrostl."
Také ona se rozesmála. Svět byl teď, po tolika letech zármutku nad ztrátou syna, opět plný lásky, míru a radosti. Radosti tak veliké, že při ní zcela zapomněla na smutnou zprávu, která čekala na Meriem.
* * *
Zakrátko poté vrátil se Korak, velký Zabíječ, ke své matce, jejíž obraz mu z paměti nikdy nevymizel. Sevřen v konejšivém náručí, cítil lásku i odpuštění, po nichž tolik toužil. Pak se paní domu obrátila k dívce a zvážněla.
"Drahé dítě," řekla, "ačkoli jsme všichni šťastni, musím ti oznámit něco smutného - pan Baynes podlehl svým zraněním."
V dívčině tváři se objevil výraz upřímné soustrasti. Nebyla to však bolest nad ztrátou milované bytosti.
"Je mi to líto," řekla prostě. "Chtěl mi ublížit, ale své provinění odčinil. Zprvu jsem se domnívala, že ho miluji. Okouzlil mě, neboť byl někým novým. Zachoval se statečně, když si dokázal přiznat vlastní chybu. Ale mezi námi nebyla láska. Neměla jsem tušení, co to láska je, dokud jsem se nedověděla, že Korak žije!" A usmála se na Jacka.
Lady Greystoková pohlédla na svého syna. Jednou i on bude lordem Greystokem. Nemyslela na společenský rozdíl mezi ním a Meriem, chtěla jen vědět, zda svou arabskou dívku opravdu miluje. Výraz v jeho očích byl jí však dostatečnou odpovědí. Objala je oba a zasypala polibky.
"Konečně mám i dceru!" zvolala radostně.
* * *
Ještě několik dní strávili na farmě, aby si odpočinuli a připravili vše na významnou událost. Sotva bylo sňatku Jacka a Meriem požehnáno, vydali se k pobřeží, aby odtud nastoupili cestu do Anglie. Meriem prožívala nejkrásnější dny svého života. Ani ve snu by ji bylo nenapadlo, jaké zázraky uvidí. Nekonečné moře a zaoceánský parník ji naplnily úžasem. Hluk anglického nádraží ji polekal.
"Kdyby tu stál poblíž strom," svěřila se Korakovi, "vím, že bych strachy vylezla na nejvyšší větev."
"A odtud se posmívala vlaku a házela po něm klacky," smál se Korak.
"Ubohý starý Numa," povzdechla dívka. "Co si bez nás počne?"
"Je tam dost jiných, aby si ho dobírali, moje malá Mangani," ujistil ji Korak.
Rodinné sídlo Greystoků vyrazilo dívce dech. Brzy tu ale přivykla natolik, že cizí člověk by stěží poznal, že sem nepatří odjakživa. Byli doma asi týden, když lord Greystoke obdržel dopis od svého přítele d'Arnota. Mimo jiné obsahoval i zmínku o generálu Armandu Jacotovi. Lord Greystoke věděl, o koho jde - generálovo jméno bylo všeobecně známo.

Armand Jacot byl ve skutečnosti princem z Cadrenetu. Sám však tento titul, patřící jeho rodině po čtyři století, odmítal, jsa přesvědčeným republikánem. "V republice není pro prince místo," říkával. A d'Arnot nyní oznamoval, že generál hodlá v důležité věci Tarzana navštívit.
Lord Greystoke přijal tohoto šedovlasého vojáka s orlím nosem ve své pracovně. Již po několika prvních větách nabyli oba muži dojmu, že si jsou názorově blízcí.
"Přijel jsem k vám," vysvětloval generál, "neboť mi drahý d'Arnot sdělil, že není na světě člověka, který by znal centrální Afriku lépe než vy. Dovolte, abych vám svůj příběh vyprávěl od začátku. Před mnoha lety, když jsem sloužil v cizinecké legii, mi unesli dceru - snad to byli Arabové. Dělali jsme se ženou všechno možné, dokonce i prostřednictvím úřadů, abychom ji dostali zpět. Ale vše marně. Její fotografie byla otištěna snad ve všech novinách, nenašli jsme však jediného člověka, který by ji viděl od chvíle, kdy tak záhadné zmizela. Asi před deseti dny ke mně přišel jakýsi mladý Arab, říkající si Abdul Kamal. Tvrdil, že objevil mou dceru a že mě k ní zavede. Vzal jsem ho s sebou za d'Arnotem, který ve střední Africe byl. Z Arabova vyprávění nabyl dojmu, že místo, kde se dívka označovaná za mou dceru nachází, je nedaleko vaší africké farmy, a poradil mi, abych vás navštívil, neboť vy budete určitě něco vědět."
"Jaký důkaz měl ten Arab, že jde skutečně o vaši dceru?" ptal se lord Greystoke.
"Žádný," opáčil generál. "Proto jsem usoudil, že bude lépe se s vámi poradit, než se do Afriky vydám. Ten chlapík měl jen starou fotografii a novinový výstřižek, kde byla nálezci slíbena velká odměna. Obával jsem se, že obrázek někde našel a teď čeká peníze za to, že nám podstrčí cizí děvče. Je to už řada let - nevím, jestli bych dceru ještě poznal."
"Máte s sebou tu fotografii?" zeptal se lord Greystoke.
Generál vyňal z náprsní tašky obálku a z ní zažloutlý snímek. Podal podobenku svému hostiteli. Lord Greystoke si ji chvíli prohlížel. Pojednou jako by mu svitlo v očích. Zazvonil na elektrický zvonek a za okamžik vstoupil sluha.
"Řekněte mé snaše, že prosím, aby přišla do mé pracovny," přikázal.
Oba muži seděli mlčky. Generál Jacot byl příliš dobře vychován, aby dal najevo své zklamání nad tím, že lord Greystoke tak rychle změnil téma rozhovoru. Rozhodl se, že jakmile mladá dáma vstoupí a budou představeni, opustí Greystokův dům.
Po chvíli stála Meriem na prahu. Lord Greystoke i generál povstali a dívali se na ni. Tarzan dívku nepředstavil - čekal, jak zapůsobí na hosta. Generál nespouštěl z Meriem oči. Náhle se otočil k lordu Greystokovi.
"Jak dlouho jste to věděl?" ptal se roztřeseným hlasem.
"Od chvíle, kdy jste mi ukázal fotografii," odpověděl Angličan.
"Je to ona!!!" vydechl Jacot, chvěje se pohnutím. "Ale nepozná mě! Jak by také mohla?!"
Vztáhl ruce k Meriem.
"Mé dítě," řekl. "Já jsem tvůj…"
Přerušila ho radostným výkřikem a rozběhla se k němu.
"Já tě znám! Já tě znám!" volala. "Poznávám tě!"
A starý muž ji přivinul k sobě.
Přišli Jack a jeho matka. Když vyslechli celý příběh, neskrývali své dojetí nad tím, že dívka našla svého otce.
"Opravdu sis nevzal jen opuštěného arabského sirotka," řekla Meriem Jackovi. "Není to skvělé?"
"Ty jsi skvělá!" odpověděl Korak. "Vzal jsem si svou malou Meriem a je mi jedno, jestli je Arabka, nebo Tarmangani!"
"Není ani to, ani ono, synu," vmísil se do hovoru generál Jacot. "Je to francouzská princezna."